

**JANE
BLACKMORE**
*Singură
împotriva
tuturor*

Traducerea și adaptarea
în limba română
de FLAVIA VOINEA
ALCRIS M94

Capitolul 1

Avionul intră într-un gol de aer, dar Maria nu se temea. Avea șaptesprezece ani și o lună și plecase de acasă, convinsă că aceasta era cea mai bună alegere.

Pentru o clipă, chipul mamei ei îi reveni în memorie.

— Maria, libchen...

Vocea rugătoare a mamei n-o impresionase pe tânără.

— E prea târziu, spusese ea.

Se aplecase spre mama ei și o sărutase pe obraz, așa cum făcea când era mică.

— Pot să te conduc la aeroport?

Maria trăsesese adânc aer în piept, încercând să reziste sentimentelor contradictorii pe care i le trezea mama ei.

— Nu, spusese ea cu duritate.

Dar vocea i se înmuiase când văzuse lacrimile mamei.

— Te rog, nu plânge. Știi că eu...

Dar se opri. Cum să-i explice forța interioară care o împingea să plece, departe de satul copilăriei? Nu putea s-o controleze. De fapt, nici nu voia și era gata să se lase purtată de val.

Mama ei făcuse un pas către ea.

— Nu vrei să-i spun nimic tatălui tău?

— Nu am ce să-i spun, șuierase Maria, cu o voce extrem de limpede. Doar că sper să nu-l mai văd niciodată.

— Ești crudă, Maria...

— Din cauza lui sunt așa!

— Fii atentă! Ura asta s-ar putea întoarce împotriva ta, într-o bună zi...

Maria alungă din minte cuvintele mamei. Sentimentele pe care le avea față de tatăl ei erau foarte clare: îl ura, îl disprețuia. Dar, în același timp, se temea de el.

Cineva o atinse pe mână. Maria tresări și se întoarse, văzându-l pentru prima oară pe cel care stătea lângă ea.

— Stewardesa te întreabă dacă dorești ceva de băut.

Ochii lui verzi străluceau sub sprâncenele ridicate.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Apoi zâmbi către tânăra care aștepta.

— O cafea, se poate?

— Sigur. Cu frișcă sau fără?

— Cu frișcă, vă rog.

Tânărul îi întinse pachetul de țigări. Fără niciun cuvânt, luă una și așteaptă să i-o aprindă. Se aplecă prea mult spre flacăra și, pentru o fracțiune de secundă, simți căldura pe vârful nasului.

— Ai grijă!

— E prima țigară, spuse ea scurt.

Se uită să vadă dacă râdea de ea, însă el o privea foarte serios.

— Mai încearcă o dată. Numai vârful... Foarte bine!

O privi cu atenție și răsă când tuși, dar pe Maria n-o deranjă râsul lui prietenos.

— Toate mi se întâmplă pentru prima oară, astăzi - zbor cu avionul pentru prima oară, plec din țară pentru prima oară. Iar tu ești primul englez cu care vorbesc.

— Dar nu cred că e prima dată când vorbești engleza.

— O, nu! Am învățat în școală, de când eram mică.

— Nici acum nu ești prea mare. Ea chicoti, amuzată.

— Am spus ceva greșit?

— Nu, zâmbi el. Dar te tachinez puțin.

— Mă tachinezi? se încruntă ea. Asta e de bine?

— E ceva tipic englezesc, spuse el. Nu știu dacă e de bine.

— Asta înseamnă că râzi de mine?

— Da, aprobă el. Dar nu cu răutate. Ea clătină din cap.

— Noi nu facem așa ceva în Germania. Nu e frumos să râdem de cineva.

Îl fixă din nou cu privirea.

— Mulțumesc, spuse ea, brusc serioasă. Acum o să știu când sunt...

- Tachinată, o ajută el.
- Engleza mea nu e foarte bună.
- Ba e grozavă!

Se lăsă pe spate și expiră fumul de țigară.

- Vizitezi pe cineva în Anglia?
- Mă duc să am grijă de doi băieți.
- Norocoși tipi!
- Tipi?!
- Bărbați.

— O, nu, râse ea. Nu sunt bărbați. Sunt bebeluși în vârstă de cinci luni.

- Doică? Întrebă el.

Pentru că ea aprobă, tânărul oftă visător:

- Mi-ar plăcea să am și eu cinci luni.
- Mă tachinezi din nou!
- Nu întoarce capul către ea.
- Acum flirtez cu tine.
- Și asta e bine? El zâmbi larg.

- Da, e foarte bine.

— Atunci, mă bucur că flirtezi cu mine. El își apropie capul.

- Cum te cheamă, păpușă?

- Maria.

- Maria, repetă el.

— Și pe tine? Întrebă ea, surprinsă de modul în care îi pronunțase numele.

- Tom. Tom Drake.

- Mă bucur să te cunosc.

— Și eu, păpușă, răspunse el, întinzându-i mâna. Și eu. Era o mână destul de mică pentru un bărbat, dar strânsoarea era fermă.

- Unde o să tragi în Anglia?

- Să trag?

- Unde o să locuiești.

- În Londra.

Maria încercă să-și tragă mâna, dar el i-o reținu.

— E o zonă destul de mare.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi, păpușă, atunci când o să vin să te văd.

Rapid, ea își trase mâna și-l studie, foarte atentă. Chipul ei, cu ochi mari și trăsături fine, era al unei puștoaice. Tom se amuzase de această conversație, dar acum simțea că și pentru el lucrurile păreau mai serioase decât ar fi vrut să creadă.

— Nu vrei să vin? Întrebă el, cu o voce aspră.

— Ești bogat?

O privi câteva clipe fără să-i răspundă, apoi izbucni în râs, dându-și capul pe spate.

— E amuzant? Întrebă Maria.

— Amuzant? Extrem de amuzant! răspunse el, printre hohote de râs.

— Păcat că nu ești bogat, șopti ea, cu o voce caldă. Îmi plac. Râsul lui se curmă brusc.

— Dacă vrei să pui mâna pe un soț bogat, nu-ți pierde vremea în Anglia, spuse el tăios. Du-te în America!

— Am să mă duc, zise ea, foarte hotărâtă. Stau un an în Anglia, apoi plec.

— Văd că știi ce vrei, replică el, ușor zeflemitor.

— Asta e rău?

El făcu o pauză și oftă.

— Nu, cred că nu. Dar e clar că eu nu intru în discuție. Un bărbat își dorește să fie plăcut pentru propria persoană, nu pentru contul său din bancă.

— Dar am spus că te plac!

— Suficient încât să-mi permiți să te invit în oraș? Ea zâmbi și clătină din cap.

— Ar fi o pierdere de vreme.

Stewardesa le aduse cafea și fursecuri. După ce se depărtă, Tom reluă discuția:

— Vorbește-mi despre oamenii la care te duci. Chipul ei

se luminează.

— Este casa unui doctor.

— Și este bogat?

— Toți doctorii din Anglia sunt bogați! exclamă ea. Râsul lui puternic se auzi din nou.

— Ce sigură ești! Dar nu e pentru tine, nu? E căsătorit!

— Sigur că e căsătorit! Nu m-aș duce să locuiesc în casa unui bărbat care nu e însurat.

Înainte ca Tom să-i poată răspunde, se auzi vocea căpitanului:

— Vom ateriza în douăzeci de minute.

Maria se uită pe geam. Curând, foarte curând, bărbatul care stătea lângă ea va fi uitat, pentru că îl va întâlni pe doctor. Acesta îi scrisese că o va aștepta la aeroport, iar Maria simțea că inima îi bătea foarte tare, plină de nerăbdare.

Zgomotul unui avion se auzi, foarte puternic, deasupra casei. Acest lucru se întâmpla de zeci de ori pe zi, dar Meg încă nu se obișnuise. În pătuțurile lor, cei doi bebeluși dormeau liniștiți.

— O să întârzii, strigă Meg.

— Ce ai spus?

Ea ieși din camera copiilor și se îndreptă, cu efort, spre dormitor. De la nașterea gemenilor, tot ce făcea Meg presupunea un mare efort. Se uită la soțul ei, care scria concentrat la birou, și repetă tăios:

— O să întârzii. El nu se mișcă.

— E destul timp.

Calmul lui o scoase din sărite pe Meg.

— Lewis!

Îl prinse de mână, făcându-l să tragă o dungă groasă, neagră pe coala albă.

— Dacă ai fi plecat la timp, n-ai fi făcut asta! strigă ea. Lewis o privi fără să spună nimic. Trebuia să refacă scrisoarea, iar munca lui din ultima jumătate de oră era bună de aruncat la coș. Intenționa să o pună la poștă în drum spre aeroport, dar ea îi distrusese munca într-o secundă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare rău!

Se răsuci pe călcâie și se duse la fereastră. Lewis o urmă și o îmbrățișă, ținând-o cu spatele lipit de el. Simți că tremura și își încordă brațul.

— Sincer, e destul timp, spuse el blând, sărutând-o pe păr.

— De ce ești mereu atât de calm? se răsti ea. Știi că mă neliniștește!

— Nu vreau asta, Meg.

Fără să țină cont de răspunsul lui, Meg își continuă șirul gândurilor:

— Fata aceea o să fie singură, într-o țară străină. Dacă nu-ți pasă de mine, măcar pentru ea ai putea să faci un efort.

El îi puse palmele pe umeri și o răsuci ușor.

— Meg! Nu-ți face griji. Fata asta vine să te ajute, nu să fie o povară. Încă una, pe lângă mine și băieți!

— Nu ești o povară!

Cu obrazii în flăcări, se ghemui la pieptul lui.

— Și oricum, vorbește engleza, spuse el, ținând-o aproape.

— Dar e prima ei călătorie în afara țării. Gândește-te, o fată de la țară!

— Da, aprobă el. O fată solidă, viguroasă, lată-n spate. Pun pariu că are picioarele cât butucii de stejar! O nemțoaică adevărată!

Ea făcu un pas înapoi și-l privi zâmbind. Pentru o clipă, Lewis o văzu din nou pe femeia de care se îndrăgostise și cu care se căsătorise.

— Ești atât de bun cu mine, Lewis, spuse ea, mult mai liniștită.

— Sigur că da. Dar de ce ai observat abia acum?

— Văd că ești împotriva feței!

— N-am nevoie de o frumusețe scandinavă la mine în casă! replică el. Mi-e teamă că băieții nu i-ar putea rezista.

O umbră trecu peste chipul ei.

— Poate că nu numai ei sunt în pericol.

— Deci crezi că nu sunt încă mort? o tachină el.

— Ești la o vârstă periculoasă.

În vocea ei nu era nicio urmă de amuzament.

— Singura problemă este că pe mine nu mă interesează pericolul, spuse Lewis, cu o voce caldă. Pe mine mă interesezi tu!

— Pe cuvântul meu că nu înțeleg de ce! Sunt o pacoste, zilele astea!

— O să treacă.

— Mulțumesc! pufni Meg.

— Știi ce vreau să spun.

— Mulțumesc, repetă ea, serioasă, pentru că ești atât de răbdător cu mine.

— Așa sunt eu, zâmbi el. Nu știai? Gata, e timpul să plec! Ținându-se de mijloc, merseă alături până în hol. Lewis era cu mâna pe clanță, când sună telefonul.

— Răspund eu, zise Meg.

— Vin într-o oră.

Coborâse scările, când Meg îl strigă.

— Orice ar fi, nu mă întorc.

— E Ruth. Cred că e vorba de ceva foarte grav.

Lewis urcă scările în fugă și-i luă receptorul din mână. Ea rămase lângă el, încercând să înțeleagă ceva din frânturile de cuvinte pe care le auzea.

— June... accident... spital...

— Da, Ruth, spuse Lewis, stăpân pe sine. Plec chiar acum. Nu-ți face griji, ne vedem acolo.

Puse receptorul în furcă și se întoarse către Meg. Înainte să-i spună ceva, ea îl mângâie ușor pe mână.

— Mă descurc, spuse ea, pe un ton blând.

— Dar Maria...

— Am spus că mă descurc. Nimeni n-o să fugă cu o fată solidă, cu picioarele cât butucii de stejar! Du-te la spital, iar eu am să telefonez la aeroport.

— O să vin cât pot de repede.

— Sigur, dragul meu.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

— Sună-mă. Și spune-i lui Emily... Știi tu ce să-i spui! Închise ușa în urma lui, sleită de puteri. Un sunet familiar se auzi din camera copiilor – Adam începuse să plângă. În câteva minute, va începe și Blake, iar ea trebuia să pregătească biberoanele. La naiba cu fata asta! De ce a trebuit să facă accident tocmai acum?

— Meg! se certă ea cu voce tare. De când ai devenit atât de egoistă? Revino-ți!

Luă cartea de telefon și începu să caute numărul aeroportului. La un moment dat, se opri o clipă, deslușind al doilea sunet din camera băieților. Blake! Înșfăcă telefonul și formă grăbită numărul.

Încă un avion trecu deasupra casei, făcând un zgomot puternic și, în mintea ei, ușor amenințător. Meg începu să tremure. Ei îi plăcea ordinea în tot ceea ce o înconjura – florile din vază, mâncarea de pe masă, viața în general. Singura fiică a unui vicar, fusese crescută într-o disciplină pe care unii ar fi considerat-o monotonă, dar ei îi dăduse siguranță. Când Lewis venise în zonă, la pescuit, și se cazase pentru două săptămâni la motelul din apropierea casei ei, Meg se îndrăgostise pe loc, profund, fără scăpare. Voia să se simtă în siguranță, iar cei patruzeci de ani ai lui, slujba de chirurg și calmul lui absolut fermecător reprezentau combinația ideală pentru Meg. Dar devenise soția lui fără să știe nimic despre viața pe care o ducea. Era

chemat la intervenții în miez de noapte, iar telefonul devenise o amenințare constantă pentru căminul ei. Uneori, Meg îl considera un obiect însuflețit care trăia pe holul casei lor. Până și momentele lor intime erau invadate de prezența lui, astfel încât ajunsese să-și dorească și să se teamă, în același timp, de apropierea soțului ei.

Încercase din răputeri să se adapteze la acest mod de viață. După un an de zile, aproape reușise; după care rămăsese însărcinată. Se gândea cu bucurie că va avea o fetiță – drăgălașă și cu bucle blonde. Vestea că va avea doi băieți fusese un adevărat șoc, dar apoi se simțise mândră. Venirea lor stricase echilibrul fragil pe care îl construise cu atâta trudă. Îi era greu să recunoască, chiar și în gând, că uneori îi era teamă de ei. În primele trei luni, o asistentă avusese grijă de ei, după care Meg îl convinsese pe Lewis că se putea descurca singură.

Dar această decizie se dovedise o greșeală. Era din ce în ce mai stresată, se certa foarte des cu soțul ei, ajunsese să urască biberoanele de care nu se mai dezlipea. De parcă toate acestea n-ar fi fost de-ajuns, bebelușii plâneau foarte mult și n-o lăsau să doarmă nici măcar câteva ore pe noapte.

Când Lewis sugerase să angajeze o doică, ea acceptase fără să stea pe gânduri. O fată în casă i-ar fi putut ușura povara pe care o simțea pe umeri și i-ar fi ținut companie în zilele care i se păreau atât de lungi.

Sunetul telefonului în ureche o trezi la realitate. Meg strângea receptorul în mână.

— Răspunde, fir-ar să fie! Răspunde odată!

Capitolul 2

Maria își ținu răsuflarea. Sub privirile ei se desfășura Londra – milioane de lumini care străluceau, ca și când întregul oraș ar fi dansat, sărbătorind venirea ei.

— Minunat, șopti ea. Aproape că-mi vine să plâng. Tom se aplecă spre ea și-i privi profilul fragil.

— Da, știu ce vrei să spui.

Ea se întoarse, cu ochii strălucind. Buzele ei pline erau atât de atrăgătoare, încât el se abținu cu greu să nu le sărute. Privirea lor spunea atât de multe, încât amândoi simțiră instinctiv că se cunosc de multă vreme. Era ca și când nimic din trecut nu mai conta, iar viitorul li se așternea în față, în lumini sclipitoare. Și totuși, amândoi se feriră de această stare de completă intimitate – Maria pentru propria protecție, iar Tom, nesigur și temător.

Amândoi respirară ușurați când auziră vocea stewardesei:

— Legați-vă centurile de siguranță. Ne pregătim de aterizare.

După aterizare, merseră împreună prin hol, apoi Tom îi arătă pe unde trebuia să treacă cetățenii străini care intrau în țară.

— Eu o iau pe aici, arătă el spre dreapta. Ne întâlnim dincolo.

O urmări cu privirea și știu că n-o putea lăsa să plece din viața lui la fel de ușor cum intrase. Din nefericire, formalitățile lui durară mai mult decât crezuse el și insistă să fie primit înaintea altor călători, de teamă să n-o piardă.

— Așteptați, domnule. Imediat va fi rândul dumneavoastră. Înțelese că nu putea face nimic și tăcu, certându-se în gând pentru că nu-i ceruse adresa în avion. Dar când ieși din aeroport, simți că, pentru o clipă, inima i se oprește. Pe trotuar, privind mașinile care veneau și plecau, stătea o tânără micuță, complet neajutorată.

— Maria!

Ea se întoarse repede, zâmbind larg când îl văzu.

— Tom! Veni către el.

— Nu te-a așteptat doctorul?

— Nu-l văd nicăieri, clătină ea din cap.

— Bine!

— Nu e bine deloc! Ce-o să fac acum? Se uită în jurul ei, speriată.

— A spus că o să fie aici. Chiar aici, la intrare! Oare unde poate fi? Nu cred că am înțeles greșit.

Amestecă în grabă cuvinte englezești și germane, iar Tom îi răspunse în limba ei.

— Știi germană? făcu ea ochii mari.

— Și franceză, și italiană, zâmbi el. Nu-ți face griji, păpușă. Am o baghetă magică și o să-ți fac rost imediat de o caleașcă.

— Te rog, imploră ea. Nu mă mai tachina.

— Bine, Maria. O să te duc eu acasă, nu-ți face griji. Vino cu mine.

Se îndreptă spre un bărbat în uniformă pe care-l văzuse deja în parcare. Maria ezită o clipă, apoi îl urmă, strângând cu putere mânerul valizei. Tom încercă s-o ajute, dar ea refuză.

— N-o să fug cu valiza.

— Mă descurc singură, insistă ea.

— Perfect! Să nu te schimbi niciodată!

— Nu înțeleg ce spui, se încruntă ea. Am impresia că nu ești un bărbat serios.

— Pentru că nu-mi dai ocazia să-ți arăt, se scuză el. Salut, Rupert!

Bărbatul lângă care se opriă o privi admirativ pe Maria.

— Bună seara, domnule. Ați călătorit bine?

Tom se încruntă, uimit de propria-i reacție. Ar fi vrut s-o ducă departe pe Maria, s-o ascundă de privirile altor bărbați.

— Da.

— Se vede!

Întinse mâna către Maria.

— Mă bucur să vă cunosc, domnișoară...

— Müller, răspunse Maria, abia atingându-i mâna.

Deci acesta era numele ei. Maria Müller! Ce frumos suna!

— Domnișoara Müller nu a fost așteptată de nimeni, așa că o s-o conduc eu la destinație.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Rupert. Se înclină ușor în direcția ei, apoi deschise portiera unui Rolls strălucitor.

— Poftiți, Excelență, spuse el pe un ton impersonal.

Tom simți tresărirea puternică a Mariei. Fără să spună nimic, privi încruntată minunăția pe patru roți din fața ei.

— Maria...

Se răsuci către el, iar ochii ei aruncau flăcări.

— Ți-ai bătut joc de mine! răbufni ea. Mi-ai spus că nu ești bogat! Cum ai putut să faci așa ceva?

— Ascultă-mă...

Ea nu-l lăsă să vorbească.

— Nu! Tu să mă ascuți! Nu poate să-mi placă un om care minte!

Neputincios și furios în egală măsură, Tom se întoarse către Rupert.

— Spune-i!

El clătină din cap și închise portiera.

— Prea târziu. A plecat!

Tom se răsuci pe călcâie și văzu că era la câțiva metri de el, lângă un taxi din care coborau câțiva americani gălăgioși. Alergă spre ea, însă Maria intră în mașină și trânti portiera.

— Te rog! Pot să-ți explic!

— Pleacă!

Vocea ei nu se auzea foarte bine, dar expresia chipului era elocventă.

— Dă-i drumul, șofer!

El n-o mai putu opri, dar știa că-și va aminti tot restul vieții părul negru, lung, care-i încadra chipul, nasul mic, drept și buzele strânse.

— Ce-a pățit tipa?

Cuvintele lui Rupert îl aduseră cu picioarele pe pământ.

— Idiotule!

— Adică, nu e o simplă tipă? întrebă el, mirat. Maxilarul lui Tom se încordă. Nu mai era nimic de spus și știa că vina nu-i aparține în totalitate fratelui său.

— Vreau ceva de băut.

— Parcă sunt într-un film, râse Rupert.

Dar îl văzu pe Tom și înțelese că lucrurile erau foarte serioase.

— Și totuși, ce-i cu fata asta? De obicei, vederea unui Rolls nu sperie o fată!

— Pe ea a speriat-o, spuse el sever.

Pe când se îndreptau înapoi spre mașină, o voce puternică se auzi în difuzoare:

— Domnișoara Maria Müller este chemată... Tom se opri, brusc.

— ...la Biroul de Informații. Avem un mesaj pentru domnișoara Maria Müller!

Tom se întoarse către bărbatul de lângă el.

— Ești iertat, băiete! zise el, bătându-l pe umăr. Hai să luăm mesajul.

Capitolul 3

— Ei, cum e fata?

Meg se ghemui lângă soțul ei, lipindu-se de pieptul lui gol, încercând să întârzie cu câteva clipe momentul când trebuia să se ridice din pat.

— Nu te ridica! murmură ea.

Așa se întâmpla în fiecare dimineață – Lewis se trezea complet, foarte rapid, în timp ce ea lenevea, trezindu-se cu greu din lumea viselor, bucuroasă de fiecare clipă în care copiii nu-i solicitau atenția.

— Sunt curios, explică el, trecându-i mâna prin păr.

Meg o revăzu din nou, cu ochii minții, pe Maria: cizme negre, lungi, care subliniau picioarele subțiri, haină de ploaie lungă, o eșarfă roșie la gât, ochi mari, de culoarea mării. Părea un copil extrem de emoționat, iar Meg o primise cu brațele deschise.

— Ei, ai de gând să-mi spui? îi ceru Lewis, strângând-o ușor de umăr.

Meg chicoti.

— E exact așa cum ai descris-o tu.

— Și ce-i așa de amuzant?

— Așteaptă s-o vezi și ai să înțelegi, răspunse ea, sărutându-l pe gât. Știu că soțul meu este un geniu, dar n-am crezut niciodată că este clarvăzător.

— Cred că mă minți! se încruntă el, suspicios.

— Ce frumos vorbești!

— Tu mă inspiri!

Lewis vru să-și tragă mâna și să se ridice din pat, dar ea îl îmbrățișă brusc, simțind nevoia să fie alături de el.

— Dragul meu... mă iubești?

— Bineînțeles.

— Nu „bineînțeles”! Nu vreau să fie un obicei!

— Dar e cel mai frumos obicei pe care-l am, se opuse el. Ea se ridică pe jumătate, sprijinindu-se într-un cot, și-l fixă

cu privirea.

— Nu vreau să te plictisești vreodată de mine!

— Meg...

— Vorbesc foarte serios! ridică ea tonul.

Se aplecă și-l sărută iute pe obraji, pe frunte, pe buze.

— Știi că am fost îngrozitoare în ultimele luni, dar... nu mă pot stăpâni.

Lewis îi prinse chipul între palme.

— E nevoie de timp ca să-ți revii după naștere.

— Dar durează o veșnicie!

— Unele femei au nevoie de mai mult timp decât altele.

— Te iubesc atât de mult, Lewis! Dacă te-aș pierde, n-aș mai putea trăi.

— N-ai să mă pierzi, răspunse el. Cuvintele lui se pierdură în sărutarea ei.

— Doar dacă n-o să mă sufoci cu sărutările tale!

— Uneori aș vrea să împart cu tine și aerul pe care-l respiri! Dăruiești atât de mult oamenilor din jurul tău...

— Știi că meseria este viața mea. Meg trase aer în piept.

— Așa trebuie să fie, continuă el. Oamenii își pun viața în mâinile mele, dar tu...

Făcu o pauză, privind-o adânc în ochi.

— Tu și băieții sunteți motivul pentru care pot să merg mai departe.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Lewis! Te iubesc atât de mult! Mâinile tale, ochii tăi sinceri, chipul pe care-l cunosc atât de bine...

— Dacă o să continui cu complimentele, n-o să mă mai pot stăpâni și-am să fac dragoste cu tine.

— Și de ce trebuie să te stăpânești?

— E timpul pentru micul dejun, șopti el, coborând din pat. I-am spus lui June că am s-o consult astăzi, devreme.

Meg îl privi intrând în baia de lângă dormitorul lor. Trecuseră câteva luni de când făcuseră dragoste, pentru prima oară de la nașterea gemenilor. De atunci, ea

invocase diferite motive și reușise să evite orice contact fizic. În tot acest timp, Lewis fusese răbdător, grijuliu, foarte atent față de ea.

Atunci, de ce alege tocmai acest moment? Știa că el trebuia să ajungă devreme la spital și că va fi nevoit s-o refuze. Poate că asta voia! Să-l pună și pe el în aceeași postură, pentru ca sentimentul ei de vinovăție să n-o mai apese. Cum putea să facă așa ceva când îl iubea?

— June o să se facă bine?

— Da, are numai câteva vânătăi și o luxație la braț, îi răspunse el din baie. A avut noroc. Idiotul care n-a oprit la trecerea de pietoni era începător și și-a pierdut capul.

Lewis își lăsa pijamaua să cadă pe podea și intră în cadă. Ea îi privi trupul suplu, zvelt, care, în ciuda celor patruzeci și patru de ani, nu avea nicio urmă de grăsime. Se ridică din pat și își privi, în fața oglinzii corpul deformat de naștere. Oare în sinea ei îl ura pentru că o lăsase însărcinată? Dar și ea își dorise un copil! Își puse un halat și intră în baie ca să se spele pe față.

— Cred c-o să vin s-o văd pe June în cursul dimineții, spuse Meg. Pentru că a venit Maria, o să am mai mult timp liber.

— Bine, răspunse el fără să-i pese că împrășca apă în jurul lui.

— Lewis! Covorul!

— Liniștește-te! O să se usuce.

— Bărbații ăștia!

— Bărbații? se încruntă el. Credeam că pentru tine nu există decât un singur bărbat.

— Există trei, râse ea.

— Dar cel care stă acum lângă tine o să moară de foame dacă nu-i prăjești niște ouă și niște șuncă.

— O să fie gata înainte să fii tu îmbrăcat.

— Punem pariu?

Înainte să iasă din baie, Meg se apropie de cadă și, cu o

mișcare bruscă, îi apăsă capul sub apă. Apoi fugi către ușă.

— Stai!

— Nu pot, am de pregătit micul dejun. Și abia aștept s-o vezi pe doică!

Meg se opri în camera copiilor. Cei doi dormeau liniștiți – Adam încovrigat, Blake pe spate. Era prima noapte, în ultimele săptămâni, în care bebelușii nu se trezeau deloc, ca și când prezența Mariei era benefică.

Coborî scările până la camera acesteia, aflată la demisol.

— Maria! bătu ea la ușă. Pregătesc micul dejun. Vino în zece minute.

— Vreți să vă ajut, doamnă Cardew?

— Astăzi nu, mă descurc singură. Și nu e nevoie să te schimbi. Avem destul timp după ce pleacă domnul Cardew.

— Cum spuneți dumneavoastră, doamnă.

Când ajunse în bucătărie, deschise geamul, lăsând să intre aerul curat și razele soarelui, rare în luna noiembrie. Cântecul ei umplu casa și-l făcu pe Lewis să zâmbească. Ce bine era s-o știe fericită pe soția lui!

În camera ei, Maria mai zăbovi în pat câteva minute, gândindu-se la Tom. Oricât ar fi încercat, nu putea să-și explice purtarea ei și știa că se purtase prosteste. Singura explicație ar fi aceea că nimeni, niciodată, n-o mai privise precum Tom și asta o tulburase peste măsură. Ar fi putut să-l aibă, dar îl pierduse! Ea fusese cea care plecase! Și numai pentru că el o păcălise!

Acum, când putea să judece mai clar lucrurile, știa că o meritase. Îi spusese, în avion, că nu voia să fie judecat după mărimea contului din bancă, dar ea susținuse că este în căutarea unui bărbat bogat. „Un bărbat vrea să fie plăcut pentru el însuși!” îi răsună în urechi vocea lui. Putea să-și promită sieși că nu avea să repete aceeași greșeală, dar asta n-o făcea să se simtă mai bine. Nu-l va mai întâlni pe Tom niciodată!

— Maria! auzi ea vocea doamnei Cardew. Micul dejun

este gata!

— Vin!

Se pieptănă în grabă, nerăbdătoare să-l cunoască pe doctor. În seara precedentă, o ascultase pe doamna Cardew și se culcase devreme, dar auzise când se întorsese doctorul acasă. Acum, însă, avea să-l vadă pentru prima dată!

Intră în bucătărie desculță și se opri în cadrul ușii. Meg stătea cu spatele la ușă, dar văzu privirea uimită a soțului său și pricepu că venise Maria. O sclipire ciudată a ochilor lui o făcură să se întoarcă.

Tânăra era îmbrăcată într-o pijama scurtă care, deși nu era transparentă, nu lăsa prea mult loc imaginației.

Lewis traversă încăperea cu mâna întinsă și un zâmbet pe buze.

— Bună dimineața, domnișoară Müller.

Simpla atingere, strict formală, a celor doi o făcu pe Meg să tremure de gelozie.

— Du-te și pune ceva pe tine! îi ceru ea pe un ton tăios. Maria făcu ochii mari, surprinsă de tonul folosit de Meg.

— Dar ați spus să nu mă schimb.

— Asta nu înseamnă să vii la masă indecentă! Maria își plecă privirea.

— Dar sunt acoperită, încercă ea să se justifice.

— O să-ți fie frig, interveni Lewis. Du-te și îmbracă-te.

— Da, doctore.

Ascultătoare, Maria se îndreptă spre scări.

— Și, Maria...

— Da?

— În Anglia, doctorilor chirurgi li se spune „domnule”.

— Ciudat. Sunteți doctor, dar nu pot să vă spun așa. De ce?

— Habar n-am, îi zâmbi el.

— Nu vă supărați că am întrebat?

— Sigur că nu. Întreabă-mă tot ce vrei să știi, oricând.

Vreau să fii fericită la noi.

— Sunt sigură că voi fi fericită. Apoi adăugă, privind spre Meg:

— Vă rog să mă iertați dacă am să greșesc.

Meg nu făcu nicio mișcare. Cu privirea ațintită în farfurie, știa că tot calmul dimineții dispăruse. Inima îi bătea cu putere și nu putea uita modul cum soțul ei o privise pe tânăra fată.

— O să te iertăm, răspunse Lewis în locul ei. Acum, du-te.

— Da, domnule Cardew.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Meg!

— Nu mă atinge, se feri ea.

El se duse către locul lui și se așează la masă. Luă o înghițitură de cafea, foarte calm, lucru care o enervă și mai tare pe Meg.

— Cine se crede? Și ce crede că e casa asta? Vine aici ca o...

— Meg!

Numai vocea lui dură o împiedică să spună cuvântul care-i stătea pe buze.

— Controlează-te! Chiar tu i-ai spus...

— Te-am văzut! Îl acuză ea, fără să-i permită să termine ce voia să spună. Câtă admirație în ochii tăi!

— Meg!

— Dacă îmi mai spui o dată pe nume, am să țip!

El se ridică și împinse scaunul cu atâta putere, încât se răsturnă.

— Ai fi putut să mă avertizezi, îi spuse el, încercând să-și păstreze cumpătul.

Ridică scaunul și-l așează la locul lui, apoi se întoarse către Meg.

— E un șoc destul de mare să mă aștept la o țărancă și să mă trezesc cu... așa ceva la micul dejun.

— De unde să știu că o să reacționezi ca un animal?! rosti

cuvintele fără să-și dea seama și văzu îngrozită răceala din ochii lui.

— Pleacă la spital! strigă ea. Știu eu de ce te duci așa devreme! N-are legătură cu June, ci cu asistenta aia roșcată!

El o privi în tăcere. Ea îi susținu privirea, cu ochii în lacrimi. Ar fi vrut să-i strige s-o ia în brațe, să-i spună că avea nevoie de îmbrățișarea, de dragostea și, mai ales, de ajutorul lui.

Dar Lewis trecu pe lângă ea fără s-o atingă.

— Am să-i spun lui June că o să treci pe la ea după-amiază, rosti el cu o voce de gheață.

După plecarea lui, Meg rămase cu ochii la scaunul gol, simțind că se prăbușește într-un coșmar în care nimic nu mai putea fi controlat.

— Domnul Cardew a plecat?

Vocea Mariei o făcu pe Meg să se întoarcă. Tânăra se schimbaseră, dar Meg nu vedea decât picioarele zvelte, talia îngustă și sânii care i se păreau extrem de trufași.

— Da, a plecat.

Instinctiv, știa că o va urî pe cea care se mutase în casa ei. Iar principalul motiv al urii ei era teama, imposibil de explicat și de depășit.

Capitolul 4

— Cafeaua e gata!

Strigătul lui Rupert venea din bucătăria apartamentului pe care cei doi frați îl împărțeau, dar Tom își trase pătura peste cap. Oare ea era încă în pat, cu părul negru, lung răsfirat pe pernă?

Cineva trase pătura de pe el cu brutalitate.

— Ai dormit destul! spuse Rupert, hotărât.

— S-o crezi tu! Rupert clătină din cap.

— Te-a ținut treaz toată noaptea? Norocosule!

— Taci din gură!

Tom se ridică din pat. Îi trecuse supărarea, dar avea sentimentul că pierduse ceva foarte important. Se uită în oglindă și se strâmbă, nemulțumit de ceea ce vedea.

— Unde e cafeaua?

— La locul obișnuit.

Se târî până în bucătărie și se lăsă să cadă pe un scaun.

— Vrei cereale? îl întrebă Rupert.

În loc de răspuns, Tom luă o țigară din pachetul de pe masă și-și turnă o cafea mare, amară. Rupert își puse cereale într-o farfurie, apoi adăugă lapte și zahăr.

— Nu ajută, spuse el, neașteptat de înțeleghător. A dispărut. Trebuie să accepți!

— Trebuie s-o găsesc! se încăpățână Tom.

— Cum?

Tom avea în minte scurta discuție pe care o avusese, seara trecută, cu funcționara de la biroul „Informații”.

— Sunteți prieten cu domnișoara Müller? întrebase ea, cu o voce impersonală.

— De asta sunt aici. Stă la doctorul...

Făcuse o pauză, sperând ca domnișoara să-i ofere răspunsul. Se aplecase către ea și-i zâmbise plin de farmec.

— O să fiu sincer cu dumneavoastră.

— Bine.

— Am întâlnit-o în avion. Și-a uitat mănușile și vreau să i le înapoiez.

Femeia îl privise neîncrezătoare.

— Sunt la mine în servietă, dar am nevoie de adresă.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot face asta.

— Nu puteți sau nu vreți? ceruse el explicații.

— Adevărul este că nu pot. Mesajul pentru domnișoara Müller este să ia un taxi până la Putney.

— Putney! exclamase el, fericit.

— Dacă asta vă ajută...

— Enorm! Mulțumesc foarte mult! O să vă pomenesc în rugăciunile mele!

Imaginea femeii se estompă.

— Putney, spuse el cu glas tare.

— Nu cred că sunt mai mult de o sută de doctori în Putney, constată Rupert.

Tom se ridică în picioare.

— Asta e!

— Asta e?

— Tot ce am de făcut este să vorbesc cu fiecare în parte. Se îndreaptă către baie și-i spuse în treacăt fratelui său:

— Astăzi n-o să folosești mașina.

Era o afirmație, nu o întrebare, dar Rupert nu cedă.

— Ba da, i-am promis Paulei c-o duc la părinții ei.

— N-o duci, răspunse Tom. Cel puțin, nu cu mașina. Puteți să vă duceți cu trenul.

— Paulei nu-i plac trenurile.

— Astăzi trebuie să-i placă.

Chipul lui apăru în cadrul ușii, cu spumă de bărbierit pe jumătate de față.

— E o urgență. Dacă n-o găsesc azi, trebuie să aștept până mă întorc din Coventry.

— Dacă o pierde pe Paula de dragul acestei fete... Tom izbucni în râs.

— N-o s-o pierzi! Ce fată ar putea rezista farmecului tău?

Pe când eu...

— Nu fi atât de modest, zâmbi fratele său. Bine, poți să iei mașina astăzi, dar mi-o lași tot restul săptămânii.

— S-a făcut.

Tom se grăbi să-și termine toaleta. Trenul pleca la ora patru, ceea ce însemna că avea cinci ore și jumătate s-o găsească.

— Tine-l pe Adam cât îi fac eu baie lui Blake.

Maria luă bebelușul din pătuț. El deschise ochii și o privi, apoi dădu impresia că o să înceapă să plângă. Îl sprijini de umărul ei, îl bătu ușor pe umăr și se îndreptă spre fereastră.

— Gata, liebchen. Uite - o pasăre! În câteva minute o să fie rândul tău să faci baie.

— Văd că știi să vorbești cu bebelușii, remarcă Meg, cu un amestec de ciudă și admirație.

— O, da! Am trei frați, mult mai mici decât mine. Minciuna apăruse foarte repede, ca un mod de protecție împotriva animozității pe care o afișa Meg. Adevărul era că nu știa nimic despre copii, dar era sigură că va putea să învețe. Era hotărâtă să rămână în Anglia și să nu-i ofere stăpânei sale niciun motiv s-o concedieze.

— De ce e diferența de vârstă atât de mare?

— Tatăl meu a fost prizonier de război în Rusia și a aflat de existența mea abia când a venit acasă.

Maria încercă să zâmbească.

— A fost un șoc destul de mare.

— Vrei să spui că nu este tatăl tău? Ea izbucni în râs.

— Nu! Sigur că e tatăl meu! Numai că mama a aflat că este însărcinată după ce el a plecat pe front. A lipsit de acasă șase ani.

— Înțeleg.

Meg se aplecă peste cădiță și începu să spele trupul mic, moale al bebelușului. Privirea Mariei, ațintită asupra ei, o

tulbura, dar mândria o împiedica să spună ceva.

— Dezbracă-l pe Adam, îi ceru ea când termină. Fetele în Germania sunt imorale?

— Imorale? repetă Maria.

— Au relații cu bărbați înainte de căsătorie?

— O, da.

Văzu privirea tăioasă a lui Meg, dar Maria era mai degrabă amuzată decât speriată.

— Credeți că e un lucru rău?

— Sigur că da. Tu nu?

Ea ridică din umeri și continuă să se joace cu bebelușul care acum era gol și dădea fericit din picioare.

— E puternic tânărul Adam! zise ea, încercând să amâne momentul când trebuia să-l cufunde în apă.

— Poți să-l speli, îi ceru Meg, pregătind biberoanele. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu.

Maria răsuflă ușurată când văzu că Adam se simțea foarte bine în apă.

— De ce să fie rău să iubești un bărbat?

— Să iubești!

Spuse de Meg, cuvintele exprimau ceva extrem de urât și rușinos.

— Numai animalele se comportă așa!

— De ce sunteți așa furioasă? întrebă Maria, surprinsă. Eu credeam că iubirea te poate face fericită sau, dacă lucrurile nu merg bine, tristă. Dar în niciun caz furioasă! Colegele mele de școală au început să aibă prieteni de la vârste foarte fragede, iar prietena mea cea mai bună a născut când avea șaisprezece ani. Acum locuiește cu bebelușul și cu bunica ei, în timp ce soțul ei cheltuie toți banii cu o motocicletă și e mai mereu plecat de acasă.

— Și-a învățat lecția! spuse Meg cu severitate.

— Și eu am învățat-o, râse ușor Maria, ridicând copilul din cadă.

— Cu tine e o altă poveste!

Tonul dur o făcu pe Maria să ridice ochii, dar Meg nu-i susținu privirea. Tânăra o studie fără să spună niciun cuvânt pe femeia palidă, durdulie, cu trăsături obișnuite, care-și strângea puternic buzele subțiri. Simțind privirea, Meg înălță capul, mândră.

— Te avertizez că în casa mea nu accept un astfel de comportament.

Maria clipi des.

— Nu mă plăceți, șopti ea. De ce? Ce v-am făcut? Meg ridică din umeri.

— Nu contează dacă te plac sau nu. Pur și simplu, nu vreau să am parte de vreo încurcătură în perioada cât vei sta aici.

— Încurcătură?

— Da, cu bărbații.

— Cred că trageți concluzii pripite, spuse Maria cu răceală.

— Chiar tu ai spus-o!

Termină de pregătit biberoanele și-l luă pe Blake.

— Îmbracă-l mai repede pe Adam, spuse ea tare, încercând să-și ascundă neliniștea. Vreau ca, până-n prânz, să faci curat în salon și în sufragerie.

— Dar, doamnă Cardew...

Maria se opri brusc. Meg luă bebelușul și traversă camera, iar privirile lor se întâlniră.

— Da?

— Eu sunt aici ca să vă ajut cu copiii, nu la curățenia casei.

— Ești aici ca să mă ajuți pe mine, spuse Meg foarte clar, punctând fiecare cuvânt. Dacă nu-ți place, poți să pleci în orice minut!

Făcu o pauză și-o măsură cu privirea.

— Eu n-am să te opresc.

Deci, așa stăteau lucrurile! își spuse Maria. Se îndreptă

brusc în scaun, iar copilul alunecă din poala ei.

— Fii atentă! strigă Meg.

Maria prinse copilul, dar nu-și luă privirea nicio clipă de la Meg. Până la urmă, aceasta fu cea care întoarse capul.

— Foarte bine, doamnă Cardew. Am să fac așa cum spuneți.

— Bun.

Era o victorie care n-o bucura.

— În această dimineață, am să ies în oraș, continuă Meg. După ce le dai băieților să mănânce de prânz, îi pui în cărucior și ești liberă toată după-amiaza. Vom avea cotlete la cină. Știi să gătești?

— Da.

— Cina trebuie să fie gata la ora șapte fix, pentru că avem invitați care vor sosi la ora opt. După ce ne servești cafeaua, poți să te retragi în camera ta. Cred că o să fii obosită până atunci. O să te chem când va trebui să le dăm copiilor ultima masă.

Maria nu răspunse.

— M-ai auzit?

— V-am auzit, doamnă Cardew. Și v-am înțeles perfect. O să vedem care dintre noi va câștiga.

— Să câștige?

Vocea ei era la fel de tăioasă ca o lamă de cuțit.

Din nou, privirile celor două femei se întâlniră. Maria era albă ca hârtia, dar nu se citea teamă ori slăbiciune pe chipul ei. Meg se înfioră în fața atitudinii atât de hotărâte, simțind că făcuse o greșală. Într-o clipă, o transformase pe doica celor doi copii într-un inamic.

— Lui Adam îi place să mănânce din biberon, încercă ea să schimbe subiectul. Sper să reușim să-l dezvățăm până când se face bărbat în toată firea.

Din nou, Maria nu răspunse. În timp ce-i dădea copilului să mănânce, își spuse că nimeni n-o va înfrânge. Nici această femeie, nici Tom Drake, niciun alt bărbat!

Împotriva voinței ei, gândul la el îi făcu inima să bată mai repede. Fusese bun cu ea, amabil, amuzant. Își dădu seama ce mult i-ar fi plăcut să audă în jurul ei vocile calde ale prietenilor ei germani, în locul durității cu care o întâmpinase doamna Cardew. Și ce mult i-ar fi plăcut să-l audă pe Tom, cu vocea lui caldă, groasă!

Dar Tom nu-i era alături și ea era unica vinovată pentru asta! Era singurul prieten în această țară străină și ea îl îndepărtase!

Oare trebuia să facă față unui șir nesfârșit de femei precum doamna Cardew? Femei care s-o privească pline de ură, cu ochi reci și care să profite de singurătatea ei? Oare evadarea ei, atât de mult dorită, se va dovedi doar un alt fel de sclavie?

Ca să alunge gândurile negre, începu să-i cante lui Adam un cântec de leagăn. Băiatul o privi mirat, apoi zâmbi ca și când ar fi înțeles limba germană folosită de Maria. Ridică pumnul și o prinse de păr.

— Nu, nu, râse ea.

Brusc, atitudinea ei se schimbă. Bebelușii erau foarte drăguți, iar ei nu-i era frică de muncă, pentru că mama ei o învățase să fie rapidă și eficientă. Iar atunci când va avea probleme, se va duce la domnul Cardew. El părea un om cumsecade și era sigură că o va înțelege.

La amiază, se lăsă ceața peste oraș, iar temperatura coborî destul de mult. Iar starea de spirit a lui Tom era în deplină concordanță cu vremea. Fusese la unsprezece case unde aflase că locuiesc doctori. De unsprezece ori bătuse la ușă, pusese întrebarea cu sufletul la gură și i se răspunsese rece:

— Nu, aici nu locuiește nicio domnișoară Müller.

Își privi ceasul și văzu că nu mai avea timp decât pentru

o singură încercare. Dacă nici aici n-o va găsi, când se va întoarce îşi va face un plan amănunţit.

Merse pe aleea care ducea către o casă de cărămidă, cu trandafiri încă înfloriţi pe terasă. Ridică privirea către ferestre şi simţi, inexplicabil, că aici va primi răspunsul dorit.

Sună la sonerie şi aşteaptă câteva minute, dar în zadar. Mai încercă o dată.

— Da? auzi el o voce de la o fereastră.

Făcu un pas înapoi şi văzu o femeie tânără, durdulie, care-l privea suspicioasă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, începu el, zâmbind.

— N-ai văzut afişul?

— Afişul? repetă el, zâmbind în continuare.

— Nu cumpărăm nimic.

— Aha! Înţelese Tom. Dar eu nu vând nimic. Adevărul era că voia să se vândă pe sine!

— Am impresia că v-am deranjat şi-mi cer scuze. Suspiciunea femeii se evaporă în faţa zâmbetului fermecător pe care-l afişa Tom.

— Atunci, ce doriţi? Spune-ţi mai repede, e destul de rece.

— Vă reţin numai o clipă. Caut o tânără.

— Aţi pierdut-o prin ceaţă?

— Nu. Ştiţi, am întâlnit-o ieri, în avion.

Oare era doar o impresie sau doamna de la fereastră se încruntase?

— Se numeşte Maria Müller.

De această dată, era sigur că femeia ştia despre cine era vorba.

— Tânăra aceasta... nu v-a dat nicio adresă? El clătină din cap.

— Mi-a spus doar că merge la un doctor din Putney.

— Şi cum aţi ajuns aici?

— M-am hotărât să merg la toţi doctorii care locuiesc în

zonă.

- Sunteți foarte perseverent.
- Este aici? insistă el, nerăbdător. Femeia ezită o clipă.
- Nu. Aici nu locuiește nimeni cu numele acesta.
- Dar am crezut că...
- Îmi pare rău, spuse ea rece.

Fereastra se închise cu un zgomot metalic. Tom se simți cuprins de furie - știa că aceea era casă, dar nu putea face nimic. Oare de ce îl mințise femeia? Oare de ce îl privea în continuare, ascunsă pe jumătate de draperie? Oare Maria era prizonieră? Alungă iute acest gând. Îi spusese că venise să lucreze ca doică, iar aceasta era casa unui doctor respectabil. Nu exista niciun motiv pentru ca femeia de la fereastră să-l mintă. Și totuși...

Intră în mașină, știind că mai avea puțin timp la dispoziție ca să se întoarcă la Campden Hill Road, să lase mașina, să ia valiza și să găsească un taxi care să-l ducă la gară.

Acceleră, fără să țină cont de limita de viteză, și coborî dealul, dar opri la prima intersecție, din pricina culorii roșii a semaforului. Își aprinse o țigară și, când ridică din nou privirea, o văzu. Clipi de mai multe ori, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu e o iluzie. Era pe trotuarul opus și se grăbea să traverseze. Mergea repede, la fel ca atunci când se depărtase de mașina lui.

- Maria!

Capitolul 5

Din cauza traficului intens, Maria nu auzi strigătul lui. Porni repede și trecu de intersecție, căutând disperat un loc de parcare. În sfârșit! Trase brusc de volan și-i făcu semn cu mâna șoferului din spate, care se văzu nevoit să frâneze violent ca să-l evite. Sări din mașină, fără să țină cont că mașina nu era parcată regulamentar și o luă la fugă înapoi, către locul în care o văzuse pe Maria.

Dar nu se vedea nicăieri! O strigă, se uită în autobuzul care tocmai plecase din stație, dar nimic! Tom avea de ales – pierdea trenul sau o pierdea din nou pe Maria. Răspunsul nu putea să fie decât unul singur.

Se întoarse la mașină, însă când vru să deschidă portiera, un polițist apăru lângă el.

— Un moment, domnule. Tom ridică privirea.

— Da?

— Este mașina dumneavoastră?

— Nu, o fur! Polițistul se încruntă.

— Vă rog să-mi prezentați actele.

Tom caută în portofel, încercând să-și păstreze cumpătul.

— Ce am făcut, domnule ofițer?

— Ați blocat circulația.

— Îmi pare rău, spuse el, privind mașina rămasă pe jumătate în stradă.

— Da, domnule, zise polițistul impasibil.

Luă carnetul, îl deschise și începu să scrie ceva în carnetul său.

— Dacă aveți de gând să-mi dați amendă, vă rog să vă grăbiți.

— Bine, domnule.

Imperturbabil, ofițerul termină de scris, apoi se duse în fața mașinii ca să verifice numărul, se întoarse și-i dădu carnetul.

— Pot să plec?

O ușoară înclinare a capului ținu loc de răspuns.

— Și v-aș sugera să vă grăbiți încet și să nu uitați de viteza regulamentară.

— Da, bine, dădu Tom din mână.

Intră în mașină și o porni. Înainte să plece, deschise geamul:

— Domnule polițist...

— Da, domnule?

— Trebuie s-o ajung pe logodnica mea. Ne-am certat și trebuie s-o găsesc. Puteți să opriți câteva secunde traficul, ca să pot întoarce mașina?

Polițistul ezită o clipă, apoi zâmbi larg.

— Suntem gata să vă ajutăm pentru orice urgență!

— Mare urgență! râse Tom.

Polițistul se duse în mijlocul străzii și-i făcu loc lui Tom, care întoarse mașina dintr-o mișcare.

— Mulțumesc, strigă el. Ne vedem la tribunal, pentru amendă!

— Da, domnule.

Văzu în fața lui mai multe autobuze și, uitând sfatul primit de la polițist, apăsă la maximum pedala de accelerație.

Maria privi pe fereastră. Plimbarea făcută o umpluse de energie, iar ceața o încântase. Când ajunse pe deal, coborî din autobuz, pentru că nu voia să ajungă atât de repede înapoi acasă. Merse puțin pe jos, uimită de lumina în care erau învaluite casele. Se decise să traverseze când lumina verde a semaforului pentru pietoni începu să pâlpâie, așa că se grăbi, speriată de traficul intens.

Îi plăcea zona în care stătea, copacii bătrâni, cu ramuri mari. Ce mult i-ar fi plăcut ca Tom să fie lângă ea, ținând-o de mână! Maria oftă prelung, simțind că amintirea lui Tom

rupsesse vraja. Acum, în jurul ei nu mai era o lumină specială, ci numai ceața rece, neprietenoasă.

Ajunse la heleșteu, punctul ei de reper, și hotărî să se întoarcă, făcând din nou un slalom periculos printre mașini.

Și dacă, totuși, Tom ar apărea? Poate că, dacă s-ar concentra și și-ar dori acest lucru suficient de tare, ar putea să transforme iluzia care-i bântuia gândurile în bărbatul la care visa.

Bărbatul care ieșea din mașină, la câțiva metri în fața ei, ar putea fi Tom! Ce ușor ar fi dacă fiecare om și-ar putea transforma visele în realitate!

Bărbatul rămase pe trotuar. Maria, brusc speriată, se uită în jurul ei, dar văzu că nu mai era nimeni în preajmă. Incapabilă să se miște, văzu că el se apropia și se pregăti să strige, însă nu reuși să scoată niciun sunet. Strânse puternic geanta la piept, hotărâtă să-l lovească dacă va încerca ceva.

— Maria!

Își auzi numele, dar era convinsă că era o greșeală. Sau poate o metodă de a o face să-și coboare garda. Dar nu va reuși! Când simți că mâinile lui i se opriră pe umeri, Maria lovi rapid, cu putere. Dar mâna lui îi prinse încheietura și înțelese că dăduse greș.

— Maria! Sunt eu, Tom!

Ea nu mai îndrăzni să respire și-și ridică privirea. Nu se putea!

— Tom? șopti ea.

— Sau ce-a rămas din mine.

— Tom!

De data asta, rosti numele lui tare, cu bucuria care-i umplea inima.

— Te simți bine? o întrebă el, privind-o cu atenție.

— Da. M-am... m-am gândit la tine.

— Din cauza asta ai vrut să dai în mine?

— Nu, nu atunci. Mai înainte! Acum am crezut că vrei să-

mi furi geanta.

— Asta e clar ca lumina zilei, rase el.

— Tom...

Maria îl mângâie ușor pe obraz.

— Chiar tu ești, nu-i așa? Nu e doar imaginația mea!

— Nu, spuse el, prinzându-i mâna și lipind-o de pieptul lui.

Atingerea lui o tulbură. Își eliberă mâna și făcu un pas înapoi.

— Ce cauți aici?

— Te căutam.

— De unde știai unde să mă cauți?

— E o poveste lungă. Hai să intrăm în mașină și-ți povestesc. Ea ezită.

— Cred că ar fi mai bine să intru în casă.

El îi înconjură umerii cu brațul și o conduse către mașină.

— O să-mi pierd slujba, încercă ea să se opună.

— Și eu, rase el. La naiba cu slujbele! Trebuie să vorbesc cu tine!

Ochii ei se opriră asupra micuței mașini roșii.

— Asta e mașina ta?

— Jumătate din ea.

— Jumătate?

Se uită la el și zâmbi.

— Aha! Mă tachinezi din nou.

— Nu, răspunse el, serios. Urcă, Maria. Dar ea încă ezită.

— Te rog!

— Doar un minut!

— Șaizeci de secunde, promise el.

Maria îl privi ocolind mașina și urcând lângă ea.

— Dă-mi mâna.

Întinse mâna și-i prinse degetele subțiri.

— Uită-te la mine.

Maria înălță capul. Chipurile lor erau apropiate, iar Tom o privea cercetător, ca și când ar fi încercat să-i citească

gândurile cele mai ascunse.

— Nu te-am mințit, spuse el încet, foarte serios. Aș vrea s-o fi făcut! Mi-ar plăcea să-ți pot spune că am bani, acțiuni și un iaht în Torbay Harbour. Nu am decât jumătate din această mașină. Cealaltă jumătate îi aparține fratelui meu Rupert, pe care l-ai cunoscut aseară la aeroport.

— Dar Rolls-ul... El clătină din cap.

— Nu e al meu. Rupert e actor. Uneori își joacă rolul chiar prea bine! Are un rol într-o producție locală de televiziune.

— Vrei să spui că totul a fost un simplu rol? El aprobă cu o mișcare a capului.

— Și mașina? A cui e?

— Habar n-am.

Ea îl privi fix câteva clipe, apoi începu să râdă în hohote.

— N-ai Rolls?

— N-am Rolls!

— N-ai iaht?

— N-am iaht!

— N-ai bani?

— Noiembrie. Ea se opri brusc.

— E o poezie despre „n-am una, n-am alta, s-a sfârșit noiembrie”.

— Da?

— Da.

Se lăsă o liniște apăsătoare, iar el se apropie puțin de ea.

— Continuă, șopti ea.

— Asta înseamnă că nu vrei să-ți pierzi vremea cu mine?

— Nu știu, răspunse ea, sinceră. Te... te plac, dar mi-e teamă să nu te plac prea mult.

O umbră trecu peste chipul ei.

— Nu vreau să te rănesc, spuse ea repede.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Degetele lui îi cuprinsesă bărbia, făcându-i trupul să tresalte.

— Ei bine?

— Ei bine?

— Ce facem acum? Întrebă el.

Chipul ei se luminează, în ciuda lacrimilor care-i făceau ochii să strălucească.

— Te rog, murmură ea.

— Ce mă rogi?

— Sărută-mă.

Nu mai exista nimic în afara celor doi, închiși în mica lor lume secretă, învăluiți în ceață. În clipa când buzele lor se apropiară, o mașină opri în spatele automobilului în care se aflau. Farurile acesteia umplură mica lor mașină și o făcu pe Maria să se depărteze brusc de Tom.

Capitolul 6

Lewis Cardew era un bărbat cumsecade, a cărui forță stătea în blândețea și amabilitatea lui. O văzu pe Maria în mașina din fața lui și se grăbi să iasă din mașină.

Dar ea reuși să iasă înaintea lui. Obrajii ei erau roșii ca focul, iar părul era ușor umezit din pricina ceții.

— Doctorul Cardew?

Lewis își mută privirea de la Maria la tânărul care apăruse lângă ea – slăbuț, cu trăsături regulate și ochi mari, sinceri. O senzație ciudată puse stăpânire pe el, dar încercă să-i reziste. Era perfect normal ca doi tineri să fie atât de apropiați cum îi văzuse el cu câteva secunde mai devreme!

— Nu e doctor, îl corectă ea. Domnul Cardew este chirurg. În cursul dimineții, Lewis nu observase ce voce plăcută avea Maria.

— El este Tom, făcu ea prezentările. Tom Drake, un prieten al meu.

— Nu știam că ai prieteni atât de apropiați în Anglia, spuse Lewis.

— Ba da! Ne cunoaștem foarte bine, spuse ea, făcându-i conspirativ cu ochiul.

— În cazul acesta, hai să intrăm în casă. N-are rost să stăm în ceața asta.

— Nu vreau să deranjez, spuse repede Tom.

— Nu deranjezi, domnule Drake.

Le făcu semn către poartă, iar Maria o luă înainte. Domnul Cardew avea un efect liniștitor asupra ei, făcând-o să se simtă bine și să nu-i fie teamă. Dar ea era liniștită și fericită. Și puțin supărată, pentru că buzele ei încă nu primiseră sărutul lui. Dar mai era timp! Pentru moment, era bucuroasă că domnul Cardew îl invitase pe Tom în casă.

— Meg! Ești aici? întrebă el.

Vocea ei se auzi din baia aflată la etaj.

— Ai întârziat!

— Știu. Îmi pare rău, draga mea.
— Ar fi trebuit să telefonezi. Mi-am făcut griji, cu ceața asta...

— Am spus că-mi pare rău.
Era iritat, dar încercă să se controleze.
— Grăbește-te să cobori, draga mea. Avem un musafir.
— Un musafir?
— Un prieten al Mariei.
— Deci s-a întors! se răsti ea. Spune-i să înceapă să curețe cartofii.

— Imediat, Meg.
Fata asta nu e servitoare, își spuse Lewis. Oare Meg nu înțelegea asta?

— Vrei ceva de băut? o întrebă el pe Meg.
— Ca de obicei.
— Eu am nevoie să beau ceva, zâmbi Lewis către cei doi tineri care stăteau în mijlocul camerei. Luați loc, simțiți-vă ca acasă. Tu ce vrei, Maria?

— Poate ar trebui să mă duc în bucătărie, ezită ea.
— E destul timp, spuse doctorul, consultându-și ceasul. E abia șapte fără douăzeci.

— Doamna Cardew a spus că veți lua masa la ora șapte, pentru că la opt vor sosi musafiri.

— Liniștește-te, Maria, îi zâmbi el. Nu suntem sclavii ceasului!

În ciuda tonului calm, Maria înțelese că era foarte tensionat. Oare care era problema dintre doctor și soția lui? Aveau tot ce-și puteau dori: poziție socială, bani, doi copii. Cum se putea să nu fie fericiți?

— Gin? Whisky? Dubonnet? întrebă Lewis.
— Nu știu, răspunse ea, sinceră. Poate nimic, ca să fiu în stare să pregătesc masa.

Amândoi bărbații zâmbiră la gluma ei, iar Maria simți că, indiferent câte greutăți i-ar face doamna Cardew, doctorul va fi prietenul ei.

— Deci Dubonnet, hotărî el. Ca să nu vezi dublu! Și dumneavoastră, domnule Drake?

— Whisky, vă rog. Cu gheață.

Lewis turnă băuturile. Meg intră în cameră, dar cei trei o observă abia atunci când auziră exclamația ei:

— Tu!

Se întoarseră brusc către ea. Meg purta o rochie de un roșu aprins, complet nepotrivit cu tenul ei palid, cu un decolteu prea adânc. Chiar nu știa că, la tenul și constituția ei, se potriveau culori calde și croieli mai largi?

— Vă cunoașteți? întrebă Lewis, îndreptându-se din nou către bar.

Privirea Mariei se mută, nelămurită, de la Tom la femeia care tocmai intrase.

— Vă cunoașteți, Tom?

El se apropie de Maria, ca și când ar fi vrut s-o protejeze.

— Nu chiar.

Lewis îi aduse soției sale paharul de gin, apoi o conduse către un fotoliu așezat în fața șemineului.

— Care e misterul? întrebă el.

Pentru că niciunul nu răspundea, Lewis îi ceru socoteală lui Tom.

— Ei bine, domnule Drake?

O urmă de zâmbet apărură pe buzele lui.

— Cred că ar fi mai bine să vă spună doamna Cardew.

— Meg?

Ea privi flăcările, fără niciun cuvânt. Brusc, Maria îngenunche în fața doamnei Cardew, făcându-l pe Lewis să-și spună în gând că tânăra aceasta nu va fi niciodată atât de speriată de viață ca soția lui.

— Doamnă Cardew, spuse Maria cu o voce blândă. De unde îl cunoașteți pe Tom?

Roșie la față din pricina focului și a rușinii pe care o simțea, Meg știa că trebuie să răspundă.

— A venit...

Își dresе vocea și-și ridică privirea către ochii strălucitori care se aflau la mică distanță de ea.

— A venit să te caute.

— Pe mine? Meg aprobă.

— I-am spus că nu stai aici.

Maria făcu ochii mari și întrebă, mai mult uimită decât supărată:

— De ce? De ce l-ați mințit?

— Nu știu, șopti ea.

— Nu știți! Trebuie să știți!

Cu mișcări încete, Meg clătină din cap.

— Nu știu, repetă ea, neajutorată. A apărut aici... eu eram așa de obosită, iar Blake plângea...

Își acoperi fața cu mâinile.

— E prea mult pentru mine.

Într-o clipă, Lewis fu lângă ea. Se așeză pe brațul fotoliului și o îmbrățișă, trăgând-o mai aproape.

— Maria!

— Da, domnule Cardew.

— Cred că ar fi bine să te ocupi de cartofii ăia.

— Sigur că da. Hai cu mine, Tom.

— Domnule Drake, rămâneți să luați cina cu noi? întrebă Lewis.

— Nu cred că...

— Vă rog!

Tom ezită. Era prea târziu ca să mai plece la Coventry. Trenul plecase de mult, iar ceața era prea groasă ca să plece cu mașina.

— Mulțumesc, domnule Cardew. Mi-ar face plăcere.

— Bun.

Maria închise ușa cu grijă, apoi își lipi urechea de ușă, încercând să audă conversația lor. El o privi cu atenție, vrând să-i citească gândurile. Oare curiozitatea o îndemna să facă asta? Sau furia? Ori poate mila pentru acea femeie care, în mod clar, nu se simțea bine?

Tom așteaptă câteva clipe, dar își pierde răbdarea. La naiba cu doctorul acesta amabil și cu soția lui dezechilibrată! O voia pe Maria numai pentru el!

Se apropie și o luă de mână, strângând-o puțin mai tare când ea încercă să se elibereze. Când văzu privirea ei, temătoare și atrăgătoare în același timp, știu că o iubea. Dar această bruscă dezvăluire îl sperie. Oare va putea s-o țină lângă el pe această fată pe cale de a deveni femeie? îi deosebeau atât de multe lucruri... El, de pildă, nu fusese niciodată deranjat de lipsa banilor. La douăzeci și cinci de ani, avea o slujbă bună la o firmă destul de importantă, câștiga douăsprezece mii de lire pe an, ceea ce însemna că avea viitorul asigurat. Dar nimic senzațional!

Îi eliberă mâna și se depărta. În clipa următoare, Maria se lipi de el.

— Tom!

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— M-ai privit într-un fel foarte ciudat.

— Tu ești o fată ciudată, răspunse el, ferindu-și privirea. Apoi se îndreptă spre încăperea în care bănuia că se află bucătăria.

— Hai, te așteaptă cartofii.

— Stai jos, îi ceru ea. Mă ocup eu.

— Atunci, eu am să fac altceva. Ce avem la masă?

— Cotlete la grătar și legume. Știi să gătești, Tom?

— Sigur că da.

— Și să schimbi o siguranță?

— Sunt expert la treburile casnice!

— O să faci fericită o fată, într-o bună zi.

— O să te chem la nuntă!

— Tom...

Îl privi adânc, mușcându-și ușor buza de jos. El știa că

voia să primească sărutul îndelung amânat, dar nu era nici locul, nici momentul potrivit. Îi puse palmele pe umeri, o răsuci și împinse ușor către chiuveță.

— La treabă!

Ea îl privi cu buzele întredeschise și râse ușor.

— Cotletele sunt în frigider. Povestește-mi despre tine...

În acea noapte, Maria dormi un somn profund, fără vise. Nu auzi când cineva coborî scările, bătu ușor la ușă și apoi intră în cameră.

Lewis se apropie de pat și o privi dormind, cu o mână ascunsă sub pernă și părul răsfirat pe față. Se aplecă și-și dădu părul de pe frunte, iar Maria gemu ușor.

Lewis știa că era destul de tânără ca să-i fie fiică. Dar, deși se simțea vinovat, trebuia să admită că sentimentul pe care-l avea în preajma ei nu era deloc patern. Așa cum știa că Meg simțise acest lucru chiar înainte ca el să-și dea seama.

Fir-ar să fie! Nu se aștepta la o fată atât de drăguță, veselă și ispititoare, ci la una care să aducă liniște și calm în căminul lor atât de tensionat! mai bine ar fi cerut o fotografie, își spuse el, înciudat.

Și totuși, era bucuros că Maria arăta așa. Era o încântare s-o privești! Dar nimic mai mult, își promise el în gând. Își iubea soția și copiii!

Făcu un pas înapoi, către centrul camerei.

— Maria!

Ea tresări brusc și se ridică repede, foarte surprinsă.

— Domnule Cardew! S-a întâmplat ceva?

Cu obrazii în flăcări, se acoperi cu cearceaful, dar nu-și coborî privirea.

— Nu, răspunse el, cu o voce puțin răgușită. Doamna Cardew este obosită și i-am spus să mai stea în pat.

Ceainicul e deja pe foc. Până te îmbraci tu, eu am să pregătesc ouăle.

— O, nu! Am să mă ocup eu, imediat, spuse Maria, coborând din pat. Sunt gata într-un minut.

Lewis ieși din cameră și fluieră ușor. Oare Maria știa ce efect avea asupra lui? Era inocentă sau provocatoare? Într-o clipă roșea și se acoperea, speriată, în clipa următoare stătea în fața lui într-o cămașă de noapte foarte scurtă. Alungă imaginea din mintea lui, știind că nu era corect să compare chipul proaspăt și tânăr al Mariei cu figura obosită și ochii umflați ai soției lui, care plânsese toată noaptea.

Maria intră în bucătărie când ceainicul începu să fluiera.

— Torn eu ceaiul în căni, spuse ea. Ați făcut ouă? Le pun eu în farfurie. Stați jos.

El se așează la masă și o privi în timp ce se mișca repede prin bucătărie, admirând felul în care blugii se mulau pe picioarele ei suple. Dar își feri privirea repede, înainte ca ea să observe.

— Poftim! Doriți lapte și zahăr?

— Doar lapte.

— Doamna Cardew nu se simte bine?

— Este obosită, răspunse el repede.

— Cred că e o mare bucurie să ai doi copii, dar e și foarte obositor.

— Așa este.

— Am să-i duc un ceai.

Un sunet o atenționează că feliile de pâine se prăjiseră, iar ea le scoase din aparat.

— Nu trebuie să-și facă griji. Mama m-a învățat să muncesc repede și eficient. După ce mă ocup de copii, o să fac curat în casă.

El o privi mirat.

— Dar nu trebuie să te ocupi de curățenia casei, Maria.

— Știu, zâmbi ea. Dar nu mă deranjează.

Își unse pâinea prăjită cu unt și mușcă din ea.

— Nu vă faceți griji, domnule Cardew. Sunteți așa de bun cu mine! O să am grijă de familia dumneavoastră!

— Mulțumesc, Maria, spuse el cu căldură. Dar chiar nu e nevoie să faci curat în casă, pentru că în fiecare dimineață vine o femeie care face acest lucru.

— O femeie? se încruntă ea.

— Da, doamna Maloney. O irlandeză foarte vorbărească, care bombăne tot timpul, râse el. Nu e niciodată mulțumită de ce facem noi, dar muncește bine. De ce te uiți așa? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu e nimic.

— Maria...

Se aplecă ușor peste masă.

— Te rog să-mi spui dacă te nemulțumește ceva.

— Mă întrebam... Ridică privirea către el.

— Dacă așa stau lucrurile, mă întrebam de ce a fost nevoie să fac curat ieri?

Furios, Lewis se ridică de la masă. Meg n-ar trebui să facă așa ceva!

— N-o să se mai întâmple, spuse el sever. Treaba ta este să te ocupi de gemeni. Nimic altceva!

— V-ați supărat pe mine!

— Nu, răspunse el și ieși din bucătărie.

Era supărat pe Meg, dar știa că trebuie să-și păstreze calmul. Îi va spune să n-o trateze pe Maria ca pe o sclavă, dar nu trebuia să-i dea acesteia impresia că o va apăra ori de câte ori avea diferende cu soția lui.

Se duse în salon, ridică receptorul și formă un număr de telefon.

— Tu ești, Harold? Întrebă el când răspunse o voce de bărbat.

— Lewis?

— Da.

— Eram sigur că o să suni, râse bărbatul. I-am spus lui Ruth că vrei să-ți acord revanșa după ultima partidă de

golf.

— Vreau, dar nu pentru asta te-am sunat. E vorba de Meg.

— Meg? Ce s-a întâmplat?

— Plânge întruna. Pur și simplu nu se mai poate controla.

— O să vin s-o văd înainte să merg la spital.

— Mulțumesc.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— Poate ar fi bine să plece câteva zile.

— Da, ar putea fi o soluție.

— Acum ar putea să facă asta, pentru că avem o doică.

De la celălalt capăt al firului se auzi un râs gros.

— Și pe tine cine te păzește?

— Nu fi măgar, Harold! Am trecut de vârsta aceea!

— Mare păcat!

— Nu te mai prosti! Chiar îmi fac griji din pricina lui Meg.

— Îmi pare rău. Ruth îmi spune mereu că mă gândesc la un singur lucru și cred că are dreptate. A văzut-o ieri pe fata voastră și mi-a descris-o. Pare delicioasă!

Vocea lui deveni serioasă.

— O să discut cu Meg. Dacă e necesar, poate să plece la Reigate. E un loc grozav și va fi bine îngrijită.

— Mulțumesc, Harold.

— Pentru puțin. Crezi că miercuri putem programa partida aceea de golf?

— Eu muncesc! Știi, unii dintre noi mai fac și acest lucru.

— Bine, bine. Atunci, duminică?

— Rămâne stabilit.

— Stai puțin! Ruth vrea să te întrebe ceva.

După câteva clipe, se auzi din nou vocea prietenului său.

— Ruth vrea să știe dacă o poate lua acasă pe June.

— Ar fi mai bine să mai așteptăm douăzeci și patru de ore. Doar ca să fim siguri, da?

— Am să-i spun.

Lewis privi pe geam către soarele palid care se ridica pe

cer. Trebuia să admită că răsufla ușurat la gândul că nu va mai suporta accesele de furie ale lui Meg. Și poate că-i surâdea și ideea că va fi singur cu Maria. Era ceva rău în faptul că-și dorea să aibă parte de câteva zile liniștite?

Urcă în dormitor și o văzu pe Meg în pat, cu o tavă lângă ea – ceai, pâine prăjită și o vază mică în care erau câteva crizanteme galbene.

— Ce drăguț din partea Mariei să-ți aducă flori, spuse el.

— Da, se răsti ea, Știe toate trucurile meseriei!

— Meg!

Ea își ridică privirea.

— Ce se întâmplă cu mine, Lewis? De ce nu pot să mă controlez? De ce mă simt... așa cum mă simt?

— Harold vine să te vadă, zise el. O să te ajute.

— Te rog, stai lângă mine, îi ceru ea.

— Trebuie să plec.

— Doar o clipă!

Lewis se așeză, iar ea îi luă mâna, cu ochii în lacrimi.

— Meg...

— Nu lua în seamă lacrimile. Te iubesc, Lewis!

— Și eu te iubesc.

— Să nu încetezi niciodată.

— De ce aș face-o? Ești soția mea și mama copiilor mei.

— Și o mare pacoste, explodă ea. El o bătu ușor pe mână și se ridică.

— Așa e. Dar și eu îți dau uneori bătaie de cap, nu? Astea sunt riscurile căsătoriei. Acum stai liniștită și odihnește-te. Și ascultă-l pe Harold, bine? Te vreau înapoi, Meg. Nu știu cine e străina asta plângăcioasă.

— Și eu vreau același lucru.

După plecarea lui, Meg rămase câteva clipe privind în gol, în timp ce lacrimile îi curgeau în continuare pe obraji.

— Lewis, șopti ea. Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă cu noi?

Capitolul 7

Maria o ajută pe Meg să-și facă bagajele, iar acum aștepta ca doamna Cardew să-și ia rămas bun de la gemeni.

În cursul dimineții, Harold venise la ea, iar Meg îl dusesese în camera copiilor. Pentru că aceștia nu erau acolo, făcuse o criză de isterie, fără să asculte nicio secundă explicațiile Mariei. Harold o prinsese de mână, iar Meg simțise că cineva o trage înapoi de pe marginea prăpastiei în care era pe cale să cadă. Acela fusese momentul în care se hotărâse să plece.

— Nu vă faceți griji, doamnă Cardew, o auzi ea pe Maria. O să am grijă de bebeluși ca și când ar fi ai mei.

„Și de soțul meu?” întrebă în gând Meg.

— Sunt sigură, spuse ea cu voce tare. Ai numărul de telefon unde mă poți găsi.

— L-am notat în agendă.

— Sună-mă în fiecare dimineață și seară.

— Cu siguranță.

— Și ori de câte ori ai nevoie de mine. Oricând, Maria!

Pentru prima dată, aceasta înțelese chinurile prin care trecea femeia din fața ei. Întinse mâna și atinse pumnii încheștați ai doamnei Cardew.

— Nu!

Fusese numai o șoaptă, dar Maria se retrase. Cele două femei se priveau fără niciun cuvânt, fiecare temându-se de cealaltă.

— Vii, Meg?

Vocea lui Harold le trezi la realitate.

— Da, imediat, răspunse Meg. Apoi se adresă Mariei, cu răceală:

— Mă întorc într-o săptămână.

Fără să privească înapoi, coborî scările și urcă în mașină. Harold închise portiera și împreună priviră cum mașina se

depărta.

— Dacă ai nevoie de ceva, să știi că soția mea este acasă, îi spuse el. Noi locuim la două case distanță, pe aceeași parte a străzii.

— Mulțumesc, domnule doctor Thorpe, răspunse Maria. O să mă descurc.

El plecă, iar Maria trase adânc în piept aerul rece, dar curat al dimineții.

O săptămână! Șapte zile de libertate! Maria nu știa că o persoană nu-și găsește libertatea mutându-se dintr-o țară în alta. Libertatea se află în fiecare om, într-o poezie, în copacul verde din fața unei case, în cântecul unei păsări sau într-un banal pahar cu apă rece. Nu știa că și dragostea poate fi o închisoare, dacă nu înseamnă mai mult decât nevoia de a fi alături, fizic, de cealaltă persoană. Dar știa, din razele soarelui care-i încălzeau obraji, că îi era dor de un bărbat pe nume Tom.

— Am plecat, domnișoară.

Ea se întoarse brusc către doamna Maloney.

— N-am avut timp să termin camera domnului Cardew, spuse ea. Ce dezordine! N-am timp să le fac pe toate!

— Înțeleg, zâmbi Maria. O să mă ocup eu de camera aceea.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu familia asta! Casa lor era atât de ordonată, iar acum arată ca după furtună! Ei bine, am plecat. Ne vedem mâine dimineață.

Maria intră în casă și închise ușa. Mai erau multe zile până când Tom se va întoarce. Vineri, îi spusese el. Pe la șapte. Oare cine va sta cu gemenii când ea va ieși în oraș? Ridică din umeri și intră în bucătărie, convinsă că zilele vor trece repede dacă își va face de lucru.

Dar n-a fost așa. Zilele treceau greu, în ciuda faptului că

avea mult de lucru cu biberoanele, scutecele și adormitul bebelușilor. Serile se uita la televizor, dar se plictisea foarte repede. Iar domnul Cardew stătea foarte puțin pe acasă.

În prima seară pregătise o cină specială, cu o specialitate din țara ei, pentru care fusese adesea lăudată, dar îi telefonase ca s-o anunțe că avea să ia masa în oraș, cu câțiva prieteni. Și în următoarele trei zile cinase în oraș, dar îi spusese acest lucru la micul dejun. Maria se gândise că doctorul o făcea intenționat, dar nu găsea nicio explicație plauzibilă. De ce să evite să rămână singur cu ea?

Vineri dimineață, în timp ce puneă pe masă ouăle și șunca prăjită, îl întrebă:

— Aș vrea să știu dacă veți fi diseară acasă, domnule Cardew. El o privi cu atenție.

— Te-ai plictisit foarte tare în ultimele zile, nu?

— Da, recunosc eu. Lewis se gândi câteva clipe.

— Am s-o rog pe June să vină în seara asta și o să te duc la film. Ți-ar plăcea?

— Da.

— Atunci, rămâne stabilit.

— Numai că nu pot merge în seara asta.

— Tom Drake?

Ea aprobă cu o mișcare a capului și-i mai turnă o ceașcă de ceai.

— Vine în Londra numai la sfârșit de săptămână.

Lewis se simți dezamăgit și, în același timp, ușurat. Stătuse foarte puțin acasă în ultimele zile, pentru că voise să evite o problemă pe care nu se simțea în stare s-o înfrunte. Dar când infirmiera de la spital îi spusese că Meg nu era pregătită să vină acasă și trebuia să mai stea cel puțin o săptămână, el știu că lucrurile nu mai puteau continua așa. Nu putea să stea tot timpul în oraș! Și nici nu era cinstit față de Maria s-o lase singură atâta timp.

— Săptămâna viitoare va fi altfel, îi spuse el, zâmbind. Nu-ți pot oferi ceea ce-ți oferă tânărul Drake, dar...

Se opri brusc, știind că nu se cuvenea să spună așa ceva. Relația lor trebuia să rămână strict profesională!

— Știi să joci cărți? Zâmbetul ei era strălucitor.

— Mă pricep foarte bine la jocuri de interior.

El îi aruncă o privire. Chiar era atât de inocentă pe cât părea?

— Ce știi să joci? Întrebă el, știind că intra pe un teren periculos.

— Tot ce vă trece prin cap.

— Maria...

Vocea lui tremura. Bărbații trecuți de patruzeci de ani sunt foarte caraghioși, își spuse el în gând.

— Da, domnule Cardew.

— Duminică mă duc s-o văd pe soția mea, dar am să vorbesc cu June să vină sâmbătă și să stea cu gemenii, pentru ca tu să ai toată ziua liberă.

— Vă mulțumesc, spuse ea, foarte bucuroasă. Sunteți foarte înțelegător. Și cred că și dumneavoastră sunteți plictisit.

— Casa pare goală fără Meg, spuse el, mințind cu seninătate.

— Sigur că da, vă înțeleg perfect. Dar vă promit că săptămâna viitoare o să fac tot ce pot ca să vă simțiți bine în serile când veți fi acasă.

Lewis luă cuvintele ei ca pe o încercare de a flirta și simți că inima îi bate mai repede. De multă vreme nu mai simțise ceva atât de tulburător și emoționant! Se uită fix în ochii ei, dar Maria își feri privirea.

— Deci rămâne stabilit. O să fii liberă în această seară și mâine. Iar dacă vrei ca Tom să vină aici duminică, n-am nimic împotrivă.

— Mulțumesc, domnule Cardew.

La șapte fără un sfert, Maria se plimba agitată prin casă.

— Poate a pățit ceva!

— Dar încă nu e ora șapte, spuse domnul Cardew.

Maria se încruntă, nemulțumită de tonul folosit. I se părea ei, sau domnul Cardew zâmbea?

— Poate a avut un accident.

— Puțin probabil.

— Orice se poate întâmpla când e ceață.

— Dar nu e ceață, Maria! Ea încercă să zâmbească.

— Credeți că mă port prosteste, nu?

— Sunt sigur că va veni înainte să-ți termini băutura.

Soneria telefonului îi făcu pe amândoi să tresară.

— Răspund eu.

Lewis traversă camera și ridică receptorul.

— Alo? Da, e aici.

Îi întinse receptorul.

— E pentru tine.

— Pentru mine? șopti ea.

— E bine, o asigură Lewis. Hai, așteaptă! Alergă spre el și-i smulse receptorul din mână.

— Tom, tu ești? Unde ești? Ce s-a întâmplat?

— S-a stricat mașina.

— S-a stricat?

— Da, am probleme la carburator și sunt la un service din Luton. Au spus c-o repară, dar nu știu cât o să dureze.

— O, Tom! se plânse ea. Și eu care te așteptam, gata să ieșim în oraș!

— Cu ce ești îmbrăcată?

— Nu-ți spun! Vreau să vezi, pentru că e cea mai bună rochie a mea.

— Să te îmbraci cu ea mâine.

— Nu ne mai vedem în seara asta?

— Mâine, la prima oră, promise el.

Un sunet îi avertiză că cele trei minute se apropiau de sfârșit.

— Maria... Sună-l pe Rupert!

— Nu închide!

— Trebuie, nu mai am mărunț. Ai grijă de tine, Maria!

— Și tu. Tom...
Dar el nu-i mai răspunse.

Capitolul 8

— Nu vine? întrebă Lewis.

— Nu. I s-a stricat mașina.

El veni lângă ea, îi luă receptorul din mână și-l puse în furcă.

— Se mai întâmplă, îi zâmbi el. În cazul ăsta, nu mai amânăm jocul de cărți.

— Da, spuse Maria, absentă.

— Nu fi supărată! Noaptea o să treacă repede. Ea se strădui să zâmbească.

— Mă duc să-mi scot rochia.

— Nu, rămâi cu ea. E foarte frumoasă. Maria își ridică privirea către el.

— Vă place de mine? întrebă ea, învârtindu-se în loc ca s-o poată vedea mai bine.

Lewis o studie atent. Maria voia să știe dacă îi plăcea rochia sau persoana ei? Oare voise să pună acea întrebare sau fusese o greșeală din pricină că nu stăpânea foarte bine limba engleză? Rochia era simplă, albă, cu o curea aurie care-i sublinia talia subțire. Era perfect conștient de prezența ei, iar aerul inocent avea asupra lui același efect ca o cupă de șampanie.

— Ei bine? insistă Maria.

— Da, îmi place. Ea râse ușor.

— Maria...

Făcu un pas spre ea și se opri.

— Da?

Privirea ei era provocatoare, iar buzele ușor depărtate. Lewis ar fi vrut s-o pălmuiască și s-o sărute în același timp.

— Avem destulă mâncare pentru amândoi?

— Mie nu mi-e foame. Vreau să mai beau ceva.

El ezită o clipă, apoi ridică din umeri și se îndreptă către bar.

— Era să uit, spuse brusc Maria. Trebuie să-i telefonez lui

Rupert.

— Dar câți prieteni ai? o întrebă el fără să se întoarcă.

— Nu e prietenul meu. Rupert e fratele lui Tom.

— Ferește-te de frați, o sfătui el.

În timp ce ea forma numărul, Lewis îi aduse paharul.

— În cinstea dumneavoastră, domnule Cardew. Cel mai bun stăpân!

Înainte să-i poată spune să nu i se mai adreseze atât de formal, Maria se întoarse cu spatele și începu să vorbească în receptor. Lewis se duse înapoi la bar și-și turnă un pahar de whisky. Gândul că va petrece o seară singur cu ea, rochia simplă, privirea provocatoare dărmaseră zidul pe care el îl ridicase în ultimele zile. Dar acum, slavă Domnului! își revenise!

Dintr-o înghițitură, goli paharul, apoi porni aparatul de radio. Auzi când Maria închise telefonul.

— Domnule Cardew...

— Da.

— Vă supărați dacă o să ies, totuși, în oraș?

— Sigur că nu, încercă el să-și stăpânească tremurul vocii. Cu Rupert?

— Are un rol nou într-o producție de televiziune și m-a invitat la o petrecere.

Se apropie de el, cu un zâmbet fermecător pe buze.

— Du-te, copilă, spuse el.

— Putem să jucăm cărți săptămâna viitoare.

— Sigur că da.

— Nu sunteți supărat pe mine?

Maria simțea că el făcea eforturi să rămână calm și-i plăcea acest lucru. Nu se gândea nici la Meg, nici la Tom, ci numai la bărbatul matur, puternic de lângă ea. Tatăl ei o bătuse toată copilăria ei, dar simțea că bărbatul acesta nu va da niciodată în ea. Cu el... era în siguranță.

Rămase nemișcată, susținându-i privirea. Oare o va săruta? Dar ea voia să fie sărutată de un bărbat cu mult

mai în vârstă, în casa căruia lucra?

Lewis fu cel care se depărtă.

— Sigur că nu mă supăr, Maria. Du-te și distrează-te cu tinerii tăi prieteni.

Ea făcu ochii mari, brusc speriată. Ce se întâmplase? Greșise cu ceva? Dar își dădu singură răspunsul – îl provocase deliberat, iar acum el va decide s-o dea afară.

— Nu mă trimiteți în Germania!

Alergă și îngenunche lângă el, privindu-l rugător.

— Maria...

— Nu pot să mă duc înapoi. Tata mă urăște! Iar mama nu m-a înțeles niciodată, nu are timp decât pentru el! O să fiu cuminte, o să am grijă de dumneavoastră și de copii. Vă promit! Numai să nu mă trimiteți înapoi. Vă rog, domnule Cardew!

Femeia provocatoare dispăruse, lăsând în locul ei un copil speriat, care știa că făcuse o prostie și urma să fie pedepsit. Lewis înțelese prin ce trecea și cât de singură era în casa lui.

— Nu te trimit înapoi, Maria, promise el. Am... avem nevoie de tine. În casa mea ești în siguranță.

Ea îi luă mâna și i-o acoperi de sărutări.

— Sunteți atât de bun cu mine, șopti ea. El își trase mâna.

— Nu trebuie să faci asta!

— Dar vreau să vă mulțumesc.

— N-am făcut nimic ca să merit recunoștința ta. Ea își ridică privirea și oftă.

— Aș vrea să știu cum să mă port! Lewis râse ușor și se îndepărtă.

— Când o să ajungi la vârsta mea, o să-ți dai seama că n-o să știi niciodată cum să te porți! Dar o să ai mai multă experiență de viață! Când ajunge Rupert aici?

— Cam în zece minute.

— Mă duc să pregătesc ceva de mâncare.

— Nu, vă rog! Lăsați-mă pe mine.

Leși repede din cameră, iar Lewis își dădu seama că fruntea îi era acoperită de stropi de transpirație. Scoase o batistă și își șterse fruntea. Oare era bucurios sau trist pentru că rămânea singur? Nu știa să răspundă, dar se simți dintr-odată bătrân și obosit.

Se așeză în fotoliu, ascultând radioul, așteptând cina, cu toate că nu-i mai era foame.

Totul se învârtea în jurul ei. Propria voce suna neașteptat de îndepărtată, ca și când altcineva ar fi vorbit în locul ei. Băuse prea mult, pentru că Rupert îi tot umpluse paharul cu un vin alb, dulce, foarte plăcut. Voia să uite de tot ce se întâmplase cu domnul Cardew și de faptul că Tom nu era lângă ea.

La petrecerea care se ținea într-un restaurant zgomotos nu erau decât patru persoane: ea, Rupert, o tânără înaltă și subțire, cu alură de model, pe nume Paula și un tânăr foarte vesel care se numea Peregrine.

— De ce poartă chelnerii fuste scurte și sandale? Întrebă ea, poate prea tare.

Ochii imenși ai Paulei se fixară asupra ei.

— În Germania nu se predă istorie?

Maria se încruntă, fără să înțeleagă de ce tânăra i se adresa pe un asemenea ton. Poate pentru că Rupert stătea lângă ea? Dar nu-i ceruse acest lucru și nu-l putuse refuza atunci când spusese că trebuia să protejeze interesele fratelui său.

— Ba da, se predă, răspunse ea scurt.

— Acesta este Salonul Roman, interveni repede Rupert. Ca să se respecte istoria, bărbații își expun picioarele. Ți se par atrăgători?

— Nu, răspunse ea. Nu sunt foarte frumoși. Ar trebui să fiu atrasă de ei?

— Paula e atrasă. Nu-i așa, draga mea?

— Îi prefer oricând în locul tău, dragul meu!

— Nu fi obraznică!

Paula bătu din genele incredibil de lungi și se adresa din nou Mariei:

— Spune-mi, învățați și despre Hitler? Vi se explică amănunțit procedeele lui de gazare?

Maria roși violent.

— Nu, se răsti ea. Dar sunt sigură c-o să-mi explici tu!

— Eu? replică ea, cu o voce tăgănată. De ce să-mi bat eu capul cu ignoranța ta?

Se întoarse către bărbatul de lângă ea.

— Hai să dansăm. Compania asta mă plictisește.

Maria vru să se ridice și ea, dar Rupert îi puse mâna pe picior și o opri.

— N-o lua în seamă, murmură Rupert, umplându-i din nou paharul.

— Îmi vine să-i scot ochi ăia, oricât de frumoși ar fi, pufni Maria.

— Cred că ai fi în stare! râse el amuzat.

— Pe cuvântul meu!

— De fapt, nu are nimic cu tine.

— Atunci, de ce se poartă așa de urât cu mine?

— Pentru că îi e frică să mă atace direct pe mine.

— Îi e frică? îl întrebă Maria, pe un ton ușor zeflemitor. De tine?

— Pot să fiu înspăimântător, atunci când vreau.

În ciuda ironiei lui, Maria înțelese că nu glumea. Se întoarse spre el și simți, în acea clipă, mâna lui mișcându-se pe coapsa ei. Fără niciun cuvânt, i-o îndepărtă.

— Ține-ți mâinile acasă! Rupert îi zâmbi fermecător.

— Pentru o clipă, am uitat de Tom.

Maria îl cercetă cu atenție. Rupert semăna foarte mult cu fratele său și totuși era diferit. Cu Tom se simțea în siguranță, pentru că era precum Dubonnet-ul: onest, plăcut la privit, satisfăcător pentru minte și suflet. În schimb,

Rupert era ca vinul pe care i-l oferise domnul Cardew în cursul serii și o tulburase profund.

— Aș fi vrut să fiu eu în avionul care te-a adus aici, îi spuse el, cu o voce șoptită, dulce ca mierea.

— Dar a fost Tom! răspunse ea, încercând să fie severă.

— Păcat!

Clătină din cap și se lăsă pe spătarul scaunului.

— O să fiu foarte bogat! Ți-ar fi mai bine cu mine...

În fața privirii stăruitoare și a tonului fermecător, Maria se simți puțin tulburată.

— Ai o părere foarte bună despre tine.

— Și asta e ceva rău?

— Nu, zâmbi ea.

Era arogant, plin de sine și, totuși, seducător.

— Dar Tom este cel care îmi place.

— Toată lumea îl place pe Tom, pentru că este un tip cumsecade. Și deștept, recunosc. Dar eu sunt cel norocos. E mai bine să fii norocos decât deștept. Stai pe lângă mine, Maria, și-am să-ți arăt cât de palpitantă poate fi viața!

— Mă tachinezi!

— Nu, Maria. N-am fost nicicând atât de serios.

— Mă placi?

— Foarte mult!

— Și... Cum se spune? Mă dorești?

— Din prima clipă în care te-am văzut.

Se aplecă ușor spre ea. Asemănarea celor doi bărbați o tulbură pe Maria. Pentru o clipă, Maria își imaginează că Tom era cel care o privea cu atâta căldură și... dorință.

— Vrei să te căsătorești cu mine? Întrebă ea, visătoare. El făcu ochii mari.

— Înțeleg, spuse ea, înainte ca el să răspundă. Ironia ei era evidentă.

— Nu, nu înțelegi, încercă Rupert să se explice. Poate o să mă căsătoresc, într-o bună zi. Dar până atunci... nu există niciun motiv care să ne împiedice să ne distrăm.

— Și Tom?

— El ți-a vorbit de căsătorie?

Ea se înfioră și se întoarce, pentru ca el să nu-i vadă ochii plini de lacrimi.

— Cred că am băut prea mult, spuse ea. Iar asta e o discuție prostească.

— Hai să mergem, îi șopti el la ureche.

— Unde?

— Acasă la mine.

— De ce? Întrebă Maria, cu răceală.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Să... vorbești?

— Nimic mai mult, îți promit. Vorbim și bem o cafea, după care te duc acasă.

— Aș vrea o cafea, spuse ea. Și puțină liniște. Dar nu ai mașină!

— O să luăm un taxi.

Ea acceptă. Era abia miezul nopții și nu voia să se întoarcă în camera ei, în singurătatea ei. Atâta vreme cât era cu Rupert, putea să-și imagineze că Tom era lângă ea. Avea nevoie de asta!

Capitolul 9

Reparația mașinii dură mai mult decât crezuse Tom, iar orele trecuseră foarte greu. Abia la unsprezece și jumătate mecanicul îl anunță:

— Cred că asta a fost tot.

Recunoștința lui Tom luă forma unui bacșiș consistent.

— Eu aș lua-o pe autostrada 5, îl sfătui mecanicul în timp ce Tom urcă la volan. Am auzit că ceața e din ce mai groasă.

— Mulțumesc, dar prefer drumul mai scurt. Bărbatul clătină din cap.

— E foarte periculos! Tom râse ușor.

— Nu-ți face griji. O s-o iau către autostradă la primul semn că drumul nu e sigur.

— Drum bun, amice!

— Mulțumesc.

Tom porni mașina, gândindu-se că drumul până acasă avea să dureze o oră. Maximum două, dacă ceața era într-adevăr deasă. Iar apoi, după câteva ore de somn, avea s-o întâlnească pe Maria.

Conduce cu atenție, păstrând o distanță constantă față de mașina din față. La un moment dat, luminile roșii ale mașinii dispărură. Mirat că cineva putea conduce cu viteză pe o vreme atât de rea, Tom încetini. Brusc, auzi un zgomot puternic și un țipăt, dar reuși să evite în ultima clipă coliziunea. În fața lui se ciocniseră două mașini, iar Tom opri să vadă dacă existau răniți care aveau nevoie de ajutor.

Maria ezită în fața ușii.

— Poate ar trebui să mă duc acasă.

— După ce bei o cafea, insistă Rupert, deschizând ușa.

Pentru că podeaua se mișca amenințător, Maria își spuse că era mai bine să se așeze. În plus, ardea de curiozitate să vadă casa în care locuia Tom.

— După ce beau o cafea, repetă ea, docilă.

— Așa te vreau!

Îl urmă printr-un hol îngust, apoi intrară într-o cameră luminată doar de razele lunii.

— N-ați plătit curentul electric? chicoti ea.

— Suntem doi bărbați care am jurat să ne ținem deoparte de astfel de activități burgheze.

— Nu înțeleg ce spui, râse Maria.

Înaintă cu pași nesiguri, iar Rupert o conduse și o împinse ușor pe o canapea joasă.

— Să vedem dacă înțelegi asta... Muzică lentă, lumină difuză, noi doi...

Ea încercă să se ridice, însă efortul era mult prea mare, iar podeaua se clătina mult prea tare.

— Nu aud nicio muzică!

— Asta se rezolvă foarte ușor. Ce ai vrea să asculți?

— Nu contează.

— The Beatles? întrebă el, în fața casetofonului.

— Cine sunt ăștia? Rupert izbucni în râs.

— Chiar că ești de pe altă lume, Maria! Beatles este o instituție națională!

Muzica trupei invadă încăperea, iar ea închise ochii, încântată de ceea ce azea.

Pe neașteptate, simți buzele lui peste ale ei, dure și reci. În prima clipă rămase nemișcată, dar imediat îi puse mâinile pe umeri și-l împinse cu toată puterea ei. Rupert căzu pe podea și rămase acolo, râzând. Ar fi știut cum să procedeze dacă ar fi încercat din nou sau dacă ar fi strigat la ea, dar râsul lui o dezarmă, Izbucni și ea într-un râs care-i aduse lacrimi pe obraji.

— Maria!

Întoarse capul către Rupert, care stătea pe podea, cu

brațele în jurul genunchilor.

— Da?

— Ești grozavă!

— Grozavă?!

— Minunată! Excepțională! Te avertizez – chiar dacă Tom te-a întâlnit primul, n-am să cedez fără luptă!

Ea clătină din cap.

— Ca întotdeauna, nu înțeleg ce spui.

— Atunci o să vorbesc mai limpede. Ești foarte drăguță, iar mie îmi plac fetele frumoase. Ai o personalitate puternică, iar mie îmi plac fetele care cedează greu. Pe scurt, te doresc!

Ea făcea eforturi să-și țină ochii deschiși.

— Am... am băut prea mult vin.

El întinse o mână și-o bătu ușor pe obraz.

— Nu-ți face griji. Știu că ai băut prea mult și n-am să profit de asta. Vreau ca fetele cu care sunt să fie perfect conștiente de faptele lor!

Se ridică chiar în clipa în care casetofonul se opri.

— Vrei cafea? Vrei să mai asculți Beatles?

— Da, mai vreau. Și vreau și cafea.

Se aplecă deasupra ei, dar n-o sărută.

— Mă placi, Maria?

— Te plac, abia reuși ea să articuleze. Și-l plac și pe Tom. Totul e foarte confuz!

— Dă-mi o șansă și am să te lămuresc!

Ea se ghemui pe canapea, punând capul pe pernele moi.

— Mi se învâрте capul.

— Stai liniștită. Am să vin repede.

Pleoapele erau prea grele, așa că închise ochii, murmurând:

— Tom? Vino mai repede... Am nevoie de tine!

Când Rupert se întoarse, Maria era deja adormită. Rochia ei albă strălucea pe catifeaua canapelei, iar părul negru îi încadra chipul micuț. El o privi câteva clipe, apoi se duse în

camera lui, își puse pijamaua și se vârî în pat.

Era foarte potrivită! își spuse el. Era exact ceea ce-i trebuia. Îndrăzneala și pofta ei de viață îi dădeau un aer susceptibil și vulnerabil în același timp. Nici dacă ar fi antrenat-o chiar el, n-ar fi putut obține o tânără care să corespundă atât de bine cerințelor lui.

Se întinse pe spate, aprinzându-și o țigară, și revăzu în minte planul lor. De fapt, fusese ideea Paulei, dar avea să-i elibereze pe amândoi.

Cât despre Tom... Pentru o clipă, îl încercă sentimentul vinovăției, dar îl alungă rapid. Tom era mai în vârstă decât el și putea să-și poarte singur de grijă. În lupta acerbă numită atât de nepotrivit „civilizație” nu prea era loc de dragoste frățească. Îl iubea pe fratele său, dar mai mult se iubea pe sine!

Iar Maria semăna foarte mult cu el. Și ea știa exact ce voia și nu va lăsa pe nimeni să-i stea în cale. Trebuia să aibă grijă ca admirația față de ea să nu evolueze, punând în pericol planul lor.

În minte îi veni chipul Paulei. Ea era femeia pe care și-o dorea, jumătatea lui perfectă. Dacă toate lucrurile mergeau bine – și nu aveau de ce să nu meargă – el și Paula vor fi împreună, în străinătate, în câteva săptămâni.

Maria dormea liniștită, neatinsă de gândurile celor trei bărbați. Nu avea cum să știe că era piesa centrală din planul lui Rupert, că tinerețea ei îl atrăgea ca un magnet pe Lewis Cardew, aflat la o vârstă critică, și nici că Tom pleca de la locul accidentului cu gândul la ea.

Un autoturism intrase practic sub un camion, iar Tom ajutase la scoaterea răniților din mașină, apoi căutase un telefon și chemase ambulanța și poliția.

Ajunse acasă la ora două a dimineții. Deși obosit, nu se

putea gândi decât la momentul în care avea s-o vadă din nou pe Maria, fata care îi umpluse mintea și sufletul.

Capitolul 10

— Tom! În sfârșit, ai venit!

— Paula? făcu el ochii mari. Ce naiba cauți aici?

— Te așteptam.

— Pe mine?

— Știam că vei veni în noaptea asta.

— Dar de ce mă aștepți pe mine? întrebă Tom, stânjenit.

Unde e Rupert?

— Acolo, arătă ea spre apartament. Cu Maria.

Inima lui începu să bată mai repede. În minte îi veni o mulțime de întrebări, dar tăcu și vârî cheia în broască.

— Să nu faci zgomot, îi șopti Paula.

El îi aruncă o privire tăioasă și deschise ușa. Holul era întunecat, dar nu se auzea nimic. Deschise ușa camerei și privi în întuneric. Liniștea îl făcu să creadă că nu avea motive de spaimă. Lumina inundă încăperea, iar ochii lui se fixară asupra canapelei. Maria! Dormea pe canapea, ghemuită ca un copil. Ce făcea acolo? Unde era Rupert?

Din pricina luminii, Maria deschise ochii. Îl văzu pe Tom și chipul i se luminează, fericită. Oricât ar fi încercat, el nu reuși să vadă o urmă de vinovăție pe fața ei.

— Tom! sări ea în picioare.

Înainte ca el să poată răspunde, interveni Paula:

— Unde e Rupert?

Privirea ei se mută de la unul la altul.

— De ce mă întrebi pe mine? Eu am dormit!

— Ai dormit! repetă pe un ton zeflemitor Paula. Maria se întoarse către Tom.

— Tom... Ce ți-a spus persoana asta?

El o privi cu atenție. Cea mai mare dorință a lui era s-o ia în brațe, dar cuvintele Paulei îl împiedicau să facă asta.

— Unde e? repetă el întrebarea Paulei. Maria înălță bărbia, mândră.

— Nu știu.

— Nu știi! pufni Paula. Ai fost singură cu el mai bine de două ore. Casa asta nu e un palat!

— Am adormit, spuse Maria cu o voce pierdută. Apoi se întoarse către Tom.

— Am ieșit la un restaurant, toți patru, apoi eu am venit cu Rupert aici, să bem o cafea.

— O cafea? interveni Paula, privind în jurul ei.

Maria îi urmări privirea și înțelese că tânăra căuta ceașca.

— Cred că am adormit înainte ca el s-o facă, încercă să explice. Eram foarte obosită.

— Și beată! Nu mă mir că nu-ți amintești ce s-a întâmplat.

— Ba îmi amintesc, o înfruntă ea. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic din ceea ce sugerezi tu!

Din nou, Paula râse scurt, batjocoritor. Maria trecu de ea și se opri în fața lui Tom.

— Tom...

El o privi cu atenție, gândindu-se că Maria nu-l putea privi în ochi cu atâta sinceritate dacă se știa vinovată de ceea ce o acuza Paula. Dar oare o cunoștea pe tânăra aceasta? Nu știa despre ea decât că o iubea...

— Te duc acasă, spuse el cu răceală.

— Nu înainte să-l vezi pe Rupert, strigă ea. Dacă nu mă crezi pe mine, poate o să-l crezi pe el. Trebuie să fie în camera lui.

Se răsuci iute pe călcâie, dar își dădu seama că nu știa în ce direcție trebuia s-o ia.

— Care e camera lui?

— Care e camera lui? repetă Paula, în bătaie de joc.

— Nu știu, spuse ea, cu tărie. Însă sunt sigură că tu știi! Cele două tinere se priviră câteva clipe – Maria, mândră și sfidătoare, Paula încercând să-și păstreze calmul.

— Mă duc eu după el, interveni Tom.

— Nu știu ce joc faci, spuse Maria după ce rămaseră

singure.

— Joc? se răsti Paula. Tu ești cea care... Dar Maria n-o lăsa să continue.

— Nu poți să mă păcălești. Știu foarte bine, așa cum știi și tu, că între Rupert și mine nu s-a întâmplat nimic.

Se apropie de Paula și își fixă privirea în ochii ei mari, negri.

— Știai că sunt aici, nu? De unde știai? Noi nu ți-am spus!

— V-am văzut, recunosc eu. În vocea ei se citea gelozia.

— Am văzut cum v-ați purtat la restaurant. Dacă ai de gând să strici relația mea cu Rupert, să nu te mire că o să-ți fac probleme cu Tom.

Se îndepărtă când Tom reveni în încăpere.

— Rupert vine imediat.

Tom își aprinse o țigară, iar Paula rămase în picioare, lângă fereastră. Dându-și seama că este desculță, Maria își luă pantofii pe care-i lăsase lângă canapea și se încălță. Rupert intră, îmbrăcat cu un halat de casă de un roșu aprins.

— Bună, Paula, salută el, complet relaxat. Frumos din partea ta să treci pe aici!

Căscă prelung, semnificativ.

— Chiar dacă e cam târziu... Apoi se întoarse către Maria.

— Când am venit să-ți aduc cafeaua, am văzut că adormiseși, așa că m-am dus și eu la culcare.

Maria căută privirea lui Tom.

— Acum mă duci acasă?

— O, nu! strigă Paula, înaintând în mijlocul camerei. Nu scapi așa ușor!

— Ajunge, Paula, interveni Tom.

— Dacă ție nu ți se pare un lucru important, mie mi se pare!

— Faci cum vrei, spuse el. Hai să mergem, Maria. Ea traversă camera și se opri în cadrul ușii.

— Noapte bună, Rupert. Mulțumesc că m-ai invitat la

petrecere. Îmi pare rău că prezența mea aici a supărat-o pe Paula.

El îi zâmbi.

— A fost o petrecere reușită.

Maria se uită spre Paula, dar privirea dură a tinerei o făcu să se întoarcă rapid și să iasă din cameră. Tom o urmă și coborâră împreună scările. Când ajunseră în stradă, Maria trase aer adânc în piept.

— Acum e mai bine. Pot să respir!

El intră în mașină, apoi deschise din interior portiera ei. Porni motorul și ieși pe șosea fără s-o privească.

— Am vrut să fiu alături de tine.

— Cu Rupert? Întrebă el, fără să se uite la ea.

— Nu pot să-ți explic. Dacă nu înțelegi...

— Nu înțeleg.

— Acolo era casa ta, spuse ea încet, cu o voce caldă. Tu erai departe și am crezut că, dacă o să văd unde locuiești...

Vocea i se frânse. Se uită către el și văzu, pentru prima dată, cearcănele adânci și-și dădu seama cât de obosit era. Ar fi vrut să-l mângâie și să-l sărute, dar nu îndrăzneala să se apropie de el.

— Tom...

— Nu spune nimic, Maria.

— Trebuie! Trebuie să te fac să înțelegi! El nu răspunse.

— Te rog, Tom! Măcar lasă-mă să-ți spun că-mi pare rău.

— Pentru ce?

Zâmbetul lui amar o înfurie.

— Pentru efortul pe care-l faci ca să mă duci acasă, pufni ea. Însă regretă imediat această ieșire.

— Nu e nicio problemă.

Tăcerea creștea între ei ca un zid de netrecut. Îi venea să plângă, dar încercă din toate puterile să se stăpânească. De ce să plângă pentru bărbatul acesta?

El opri în fața casei, fără să oprească motorul.

— O să ne mai vedem? Întrebă Maria, pe jumătate

supărată, pe jumătate speriată de un eventual răspuns negativ.

— Nu știu.

— Ei bine, eu știu, strigă ea. Dacă... Tom o întrerupse.

— Gata, Maria. Ajunge! Sunt foarte obosit. O să-ți telefonez mâine dimineață.

Înțelegând că nu mai era nimic de spus, Maria coborî din mașină. Nici nu închise bine ușa, că Tom demară în trombă. Cu pași mici, se îndreptă spre casă. Simțea că pierduse ceva drag și foarte important. Voia, cu adevărat, să-l cunoască pe Tom și nu știa cum să procedeze când trăirile, sentimentele o invadau.

Când deschise ușa de la intrare, văzu că în salon lumina era încă aprinsă. Nu, se rugă ea în gând. Nu mai vreau o altă discuție în noaptea asta!

— Unde naiba ai fost? se năpusti Lewis asupra ei.

— Nu m-am gândit că o să vă faceți griji din pricina mea.

— Nu? Știi că e ora trei?

— Așa de târziu?

— Maria...

Se opri, dându-și seama că nu avea niciun drept să se poarte așa cu ea.

— Sunt responsabil pentru tine atâta vreme cât ești în serviciul meu.

— N-o să se mai întâmple.

Lewis se încruntă. Maria plecase de acasă veselă și plină de entuziasm, dar se întorsese supărată.

— Cred că ești obosită, spuse el. Eu, unul, sunt! Hai, la culcare!

Ea își ridică privirea spre el, căutând înțelegere.

— N-am făcut nimic. Mă credeți? Lewis își căută cuvintele.

— Ce faci atunci când nu ești în casa asta e treaba ta. Dar, data viitoare, vreau să te întorci până la miezul nopții.

Maria își mușcă buza. Paula, Tom, acum și domnul

Cardew – niciunul n-o asculta! Paula o privise cu gelozie, Tom cu disperare, iar acum domnul Cardew se uita la ea cu resemnare. Toți erau împotriva ei! Toți, cu excepția lui Rupert. Și, pentru că n-o credeau, data viitoare se va purta exact așa cum se așteptau ei să se poarte!

— Poate ați vrea să plec, spuse ea, cu amărăciune.

— Să pleci?

— Se pare că nu mă port așa cum v-ați fi dorit.

— Maria...

Făcu un pas către ea și întinse mâna, dar și-o retrase în ultima clipă.

— Nu fi prostuță! Am nevoie de tine. Cu toții avem, se corectă el repede.

— Dar nu credeți că vă spun adevărul. Nimeni nu mă crede!

— Prin urmare, asta e, zâmbi el în cele din urmă. O ceartă! Ascultă sfatul unui bărbat care-ți poate fi tată: du-te la culcare. Mâine dimineată o să te simți mult mai bine.

— Da?

— Așa e întotdeauna. O să vezi. El o să vină aici, o să ieșiți în oraș... Totul o să fie uitat.

— Chiar credeți asta?

— Nu poți să calci numai pe petale de trandafiri.

— Trandafiri în noiembrie? Întrebă Maria, nedumerită.

— E un vechi proverb englezesc, explică el. Nu poți să iubești fără să te și cerți.

— Nu?

— Nu, spuse el hotărât.

Închise lumina în salon și se îndreptă spre scări.

— Hai, la culcare. Băieții or să te trezească foarte devreme.

— Noapte bună, domnule Cardew.

— Noapte bună, Maria.

Ce ușor e să dai sfaturi, își spuse el în timp ce urca scările. Și ce greu era să le urmezi! Se întinse în pat,

gândindu-se la Meg. Trebuia să aibă răbdare cu ea. Dar trebuia s-o convingă să vină acasă cât mai repede, pentru binele tuturor.

În camera ei de la mezanin, Maria stătea de asemenea întinsă în pat, încercând în zadar să adoarmă. Era mult prea tulburată ca să-și găsească liniștea.

Capitolul 11

A doua zi dimineață, Tom nu telefonă.

Maria își făcu de lucru prin bucătărie, pregătind micul dejun. Domnul Cardew încercă s-o provoace la vorbă, dar ea bău o cafea și plecă în camera copiilor cât putu de repede. Hrănitul și schimbatul bebelușilor o țină ocupată, dar gândurile ei colindau.

La nouă fără zece minute, în camera copiilor intră o tânără.

— Bună, Maria. Eu sunt June.

Înaltă și rotofeie, aducea cu ea un aer de normalitate de care Maria avea mare nevoie.

— Hei, ce face băiatul meu? Îl luă în brațe pe Blake.

— Mă ocup eu de el. Lewis mi-a spus că ești liberă astăzi.

— Nu mă grăbesc, domnișoară Thorpe, spuse Maria printre dinți.

— Domnișoară Thorpe?

Râsul ei sănătos umplu camera.

— Spune-mi June!

Maria o privi în timp ce-i dădea de mâncare lui Adam, uimită de exuberanța tinerei. Oare ea avusese vreodată atâta poftă de viață? În momentul de față, acest lucru i se părea imposibil.

Începu să strângă lucrurile împrăștiate prin încăpere.

— N-ai de gând să te schimbi, Maria? Se uită la blugii și la tricoul ei.

— S-ar putea să nu mai ies în oraș.

— Te-a lăsat baltă?

— Nu știu, răspunse ea sinceră.

— Bărbații ăștia! explodă June. Toți sunt la fel! Niște bestii egoiste, dar avem atâta nevoie de ei... Să nu pui la inimă! Uite ce fac ei – ori te lasă baltă, ori te pricopsești cu o mogâldeată ca asta!

Ridică bebelușul, bătându-l ușor pe spate.

— Da, răsese către el. Cu unul ca tine!

— Nu-ți plac bărbații? Întrebă Maria, amuzată.

— Ba da, dar la plural! Adică îmi plac foarte mulți bărbați și niciunul în particular. O să trăiesc din plin și o să mor la treizeci de ani! Și n-o să accept ca vreun bărbat să mă transforme într-o bonă pentru nu știu câți copii! Și nici să mă trimită la balamuc, ca pe biata Meg!

— La balamuc? repetă Maria, ridicând sprâncenele.

— Da, la spitalul de nebuni, explică June, râzând de expresia uimită a tinerei fete. Are o perioadă de... răătăcire.

Picioarele Mariei începură să tremure și se prinse de marginea pătuțului ca să nu cadă.

— Vorbești serios?

— Foarte serios.

— Dacă e așa, sunt sigură că n-are nicio legătură cu domnul doctor. El este atât de bun, de amabil, de înțelegător!

June se încruntă.

— Să nu-mi spui că a încercat vechea figură!

— Ce figură?

— Știi bine...

June își îngroșă vocea, încercând să-l imite pe doctor:

— Soția mea nu mă înțelege! Maria clătină din cap.

— Nu mi-a vorbit de soția lui niciodată.

— Nu-i timpul trecut, zise June cu ironie.

— Nu-ți place domnul Cardew.

— Îl ador! Ca toată lumea, de altfel. Dar ascultă-mi sfatul: nu te lăsa păcălită de farmecul lui. La urma urmei, Lewis e bărbat, iar tu ești o tânără foarte atrăgătoare.

Momentul de seriozitate fu depășit repede.

— Nu m-aș mărita cu Lewis nici pentru toți banii din lume! răsese June.

Ușa se deschise pe neașteptate.

— Mi-am auzit numele? June era impasibilă.

— Vorbești de lup!

Lewis se întoarse către Maria.

— Ce ți-a spus?

— Nimic, răspunse ea fără să-l privească.

— Nimic, repetă June. Discutam și noi...

— N-o lua în seamă, o sfătui Lewis. Cred că nu și-a revenit complet după accidentul de mașină.

Cei doi se ironizau ca doi prieteni vechi, iar Maria avea impresia că locul ei nu este acolo. Își aminti momentul când se apropiase de el și-l provocase s-o sărute și se simțea extrem de rușinată.

— Mă duc să-l pun pe Adam în cărucior.

Cu bebelușul în brațe, ieși din cameră. Totul era atât de încurcat, dificil, complicat! Sunetul soneriei întrerupse gândurile ei sumbre. Din doi pași, fu la ușă și o deschise, cu inima bătându-i nebunește. Venise!

— Bună, Maria.

Inima lui i se strânse când o văzu în cadrul ușii, cu un bebeluș în brațe.

— Ai venit!

— Sigur că da.

— Dar telefonul... ai spus că... El o întrerupse.

— Iei și copilul la plimbare?

— Nu!

Se întoarse și-l puse repede în căruciorul aflat pe hol.

— Intră.

— Te aștept în mașină.

— Mă schimb și vin imediat.

O privi alergând către camera ei. Avea în minte imaginea ei când îi deschisese ușa și era convins că n-ar fi putut să aibă o privire atât de luminoasă dacă bănuiala Paulei ar fi fost adevărată. Și totuși, nu-și putea scoate din minte faptul că fusese singură cu fratele lui, în casa lor.

— Intrați, domnule Drake.

Tom tresări, luat prin surprindere de cuvintele lui Lewis.

— Nu, mulțumesc. O aștept pe Maria, dar mi-a spus că

vine repede. Lewis ezită câteva clipe.

— Aș vrea să vorbim puțin despre ea.

Se întoarce și intră în salon, iar Tom se văzu nevoit să-l urmeze.

— Ei bine? Întrebă el, stând în cadrul ușii. Lewis se sprijini de cămin.

— I-am spus Mariei că nu accept să se întoarcă la ore atât de târzii.

Tom îl studie cu atenție. În afara politeții desăvârșite, era ceva ce îl deranja.

— Sunt într-o poziție dificilă, continuă Lewis. Soția mea este plecată, iar eu sunt îngrijorat din pricina Mariei.

— Îngrijorat? Întrebă Tom, fixându-l cu privirea.

— Vreau să spun, responsabil pentru ea.

— Înțeleg, mormăi el.

— Sunt sigur că aveți impresia că mă amestec în treburile altora, dar vreau ca Maria să se întoarcă acasă la o oră rezonabilă.

Înainte ca Tom să răspundă, Maria veni în fugă pe hol. Purta cizme înalte, negre și un pardesiu verde. Ochii îi erau strălucitori, dar cearcănele îi dezvăluiau lui Tom că avusese o noapte albă.

— N-am întârziat mult, nu-i așa? Întrebă ea, cu respirația întretăiată.

Se uită la cei doi bărbați care se priveau tăcuți.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, răspunse Tom.

O luă de braț, iar Maria se lipi de el.

— Am să țin minte, domnule Cardew, spuse Tom.

Lewis simți o strângere de inimă când îi văzu împreună. Erau atât de tineri, atât de potriviți!

— Distracție plăcută!

— O să vă descurcați fără mine? Întrebă Maria.

— O să încercăm, îi zâmbi el.

Tom o trase ușor către ieșire și coborî scările repede,

după pasul impus de ea.

— Astăzi mai ești supărat pe mine?

— N-am fost niciodată supărat pe tine. Ea izbucni în râs.

— Atunci, n-aș vrea să te văd când ai să fii cu adevărat supărat. Unde mergem?

Dar nu-l lăsa să răspundă.

— Nu contează! Vreau doar să fim împreună!

Era o zi rece, în ciuda soarelui care se reflecta în oglinda lacului.

— Uite! strigă ea, cu obrații roșii, arătând către o pasăre albă. Cum se spune în engleză?

— Lebădă.

— Lebădă... E foarte frumoasă.

— Așa e, aprobă Tom, privind-o pe Maria.

Se întoarse către el și, pentru o clipă, lacul și copacii dispărură. Nu mai existau decât ei doi – singuri, dar împreună. Erau atât de aproape, încât cuvintele nu-și aveau rostul.

Vraja fu ruptă de o minge aruncată de un copil. Se lovi de picioarele Mariei și ea încercă s-o prindă, dar nu reuși. Se rostogoli către lac și, în ciuda încercărilor lui Tom, alunecă în apă.

— Mingea mea! strigă un băiețel.

— Ți-am spus să nu te joci atât de aproape de apă, îl certă tatăl său. Asta e, s-a dus! N-are rost să mai plângi!

Îl luă de mână și se îndepărtară, iar Maria urmări cu privirea mingea portocalie.

— Eu am pierdut odată o bărcuță. Știu cum se simte băiețelul.

— Maria, spuse el brusc, te iubesc.

Ea încremeni. Părea că nimic nu se mai mișcă în jurul ei – nici lebăda, nici mingea, nici vântul. Își ridică privirea către el și citi aceeași mărturisire în ochii lui. Oare putea să-i răspundă la fel?

— Maria... Ai auzit ce-am spus? Ea trase aer în piept.

— Da, am auzit.

— Și?

Chipul ei se înnegură o clipă.

— Aseară nu simțea asta, încercă ea să evite răspunsul. Tom, îți dau cuvântul meu că nu s-a întâmplat nimic. Dar eu... așa sunt eu. Știu că te-aș răni și nu vreau asta.

— Nu vreau să vorbim despre asta.

— Dar trebuie să vorbim! El îi caută privirea.

— Nu te învinovățesc pe tine.

— Nu cred că sunt pregătită pentru o astfel de dragoste, spuse ea încet.

— Dă-mi o șansă, Maria. N-o să te grăbesc. Încercă să-i zâmbească.

— Mă placi, nu-i așa?

— Cred... că te iubesc.

— Crezi?

— Cum pot să fiu sigură?

— Dar eu sunt sigur.

Se priviră în tăcere câteva clipe.

— Când ți-am mărturisit dragostea mea, n-ai răspuns. Iar când ai spus ceva, ai vorbit despre Rupert!

— Pentru că știu că te gândești la el.

— Tu te gândești la el!

— O, Tom! Vezi cum stau lucrurile?

— Da, încep să înțeleg, spuse el cu amărăciune. Cred că ți se pare o prostie să fiu atât de gelos, să te iubesc atât de mult... Am stat împreună doar câteva ore.

— Tom...

Se depărtă de ea cu pași mari. Maria rămase uitându-se după el. Nu știa dacă ce simțea ea era dragoste, dar absența lui o făcea să se simtă extrem de singură.

— Tom!

Alergă după el, dar Tom nu se opri și nici măcar nu-și întoarse privirea. Încercă să țină pasul, dar distanța dintre ei se mărea.

— Tom! Nu mai pot! abia reuși să strige.

El se opri la câțiva metri în fața ei. Maria respira cu greutate, iar ochii îi străluceau. Se apropie și o prinse cu putere de umeri.

— Maria!

— Da?

— Nu-l lăsa pe Rupert să intervină între noi.

— Dar nu este. Jur!

Strânsoarea lui era puternică, dar Maria nu luă în seamă durerea.

— E așa cum ți-am spus, explică ea. Am vrut să fiu lângă tine, aproape de tine. Dar e ca și cum tu... ca și când cineva ne împiedică să fim împreună.

— Și eu simt același lucru, spuse el. Faptul că te-am găsit acolo... și insinuările Paulei... Îl cunosc pe Rupert!

— Poate, șopti ea, o să mă crezi, dacă o să mă săruți acum. Privirea lui cercetă cu atenție fiecare trăsătură a chipului ei.

— Nu vrei?

— Vreau, răspunse el.

Maria se ridică pe vârfuri și-i înconjură gâtul cu brațele. Se lipi de el și îl sărută ușor, abia simțit. Tom o prinse în brațe și o ținu lângă el.

— Maria, gemu el. Ești sigură?

Ea îl sărută din nou, cu mai multă îndrăzneală, iar Tom îi răspunse, pe deplin conștient de căldura trupului ei.

— Acum crezi că sunt sigură?

— Sper, spuse el, răgușit. Pentru că dacă nu e așa...

— Du-mă acasă la tine, îi ceru Maria, depunând sărutări ușoare pe obrajii lui. Am să-ți arăt!

El îi sărută palmele.

— Rupert s-ar putea să fie acasă.

— În cazul ăsta, o să-l trimitem în oraș.

El o strânse în brațe, îngropându-și fața în părul ei mătăsos.

— Să mergem.

Capitolul 11

Cumpărare pui, mază congelată, fructe și înghețată. Simplul fapt că erau împreună îi bucura pe amândoi, făcându-i să râdă de lucruri mărunte și să nu vadă pe nimeni în jurul lor.

Înainte să intre în apartament, Maria îl văzu pe Tom înclinând plăcuța de metal pe care scria „Tom și Rupert Drake”. Gestul i se păru familiar, deși n-ar fi putut explica motivul.

— De ce ai făcut asta?

— E un semnal pentru Rupert. O convenție ca să înțelegem că cel care este în casă nu vrea să fie deranjat.

— A făcut și el același lucru aseară? întrebă ea, nesigură.

— Da.

— Tom... Acum înțeleg de ce erai așa îngrijorat. Îl mângâie pe braț.

— Nu știam că a făcut asta.

— Hai să uităm de Rupert și de tot ce s-a întâmplat aseară.

— Mi-ar plăcea, oftă ea.

— Atunci, să nu mai vorbim niciodată despre asta.

— Un singur lucru mai vreau. Spune-mi că mă crezi!

— Te cred, răspuse el, foarte serios. Apoi schimbă subiectul:

— Cine o să fie bucătarul?

— Hai să gătim împreună.

Deschise ușa și-i arătă unde era situată bucătăria.

— Vrei să bei ceva?

— Cred că mi-ar prinde bine.

Privirea lui o tulbură și se duse în salon.

— Povestește-mi despre tine, îi ceru ea.

Dintr-odată, era neliniștită, tulburată și nu-și găsea locul.

— Ce vrei să știi?

— Totul!

Cum de putea să aibă o voce atât de calmă, când trupul ei simțea atât de multe?

— Cum erai când ai fost mic?

— Îngrozitor!

— Nu pot să cred.

Se apropie de fereastra unde stătea ea și-i oferi un pahar de bere rece.

— Ba da, așa am fost, zâmbi el. Munceam mult, aveam o mulțime de vise.

— Și asta e îngrozitor?

— Sunt obișnuit să muncesc, Maria. Eu n-am primit niciodată nimic așa, din cer!

— Unde lucrezi acum?

— La departamentul „Export” al unei firme de automobile.

— Ești un tip deștept, spuse ea, ridicând privirea spre el. Probabil câștigi o mulțime de bani.

El clătină din cap, zâbind înțeleghător.

— Nu mă ridic la pretențiile tale.

— N-am vrut să spun asta, spuse ea repede.

— Nu?

Ea își coborî privirea și se plimbă prin cameră. Oare chiar așa era? Îl iubea suficient de mult pentru ca venitul lui să nu conteze? Pusese acea întrebare doar pentru că voia să știe cât mai multe despre el?

— Văd toate lucrurile astea, făcu ea un gest larg cu mâna. Știu că nu sunt ieftine.

— Toate astea sunt ale lui Rupert, spuse el, încordat. Maria se întoarse către el, cu degetul arătător la buze.

— Am stabilit că n-o să vorbim despre fratele tău.

— Se pare că tot revenim la el, râse Tom ușor. Are un mare succes la femei. De la șaptesprezece la șaptezeci de ani! Bunica noastră i-a lăsat moștenire toată mobila și cinci mii de lire.

— Foarte urât din partea ei! Tom ridică din umeri.

— Mie mi-a spus că este un tip norocos, zise Maria.

— Nu la fel de norocos ca mine, spuse el.

O luă de mână și o conduse către canapea. El se așează, dar Maria rămase în picioare, brusc speriată.

— Mai bine mă duc să pregătesc ceva de mâncare.

— Mai târziu.

Ea cedă și se așează pe marginea canapelei.

— Vino lângă mine.

Maria îl privi. Brațul lui se sprijinea pe spătarul canapelei, privirea calmă era ațintită asupra ei, iar pe buze îi apăruse un zâmbet. Teama ei dispăru. Se apropie de el, dar paharul se înclină prea mult în mână ei și câteva picături de bere căzură pe fustă.

— Neîndemânatico!

— Nu-i nimic.

— Dă-mi voie să te șterg eu.

Cu o batistă, șterse ușor locul de pe fusta ei. Atingerea lui o înfiora, iar Tom simți acest lucru. Fără niciun cuvânt, îi luă paharul din mână și-l puse pe masă, lângă al lui.

Se aplecă spre ea, iar pentru Maria nu mai existau decât buzele lui, brațele lui, ochii lui. Se lăsă pe spate, pe pernele moi ale canapelei, și-l ținu aproape de ea, bucurându-se de trupul lui puternic. Mângâierile lui păreau vrăjite, făcând-o să-i răspundă așa cum nu știuse că era în stare. Se topea sub atingerea lui, iar vocea lui groasă, profundă, care-i șoptea numele o umplea de dorință. Se arcui, fără teamă și rușine, lipindu-se de el.

— Tom!

Brusc, el se depărtă. Maria deschise ochii, fără să înțeleagă ce se întâmplase.

— Ce e?

— Ești minunată!

— De ce te-ai oprit?

Mâna lui îi dezmierdă o şuviță de păr.

— Pentru că te iubesc.

— Și eu te iubesc! strigă ea. Dar asta nu înseamnă că nu mai vreau să te sărut.

El se ridică și-i oferă paharul.

— Poftim. O băutură rece îți va prinde bine.

Maria își strânse picioarele sub ea și acceptă paharul.

— Unde am greșit?

— N-ai greșit cu nimic, îi zâmbi el. Ai fost minunată.

— Nu ți-a plăcut să mă săruți?

— Maria... Nu știi ce efect ai asupra mea?

— Atunci... Dacă tu vrei... Și vreau și eu...

Privirea lui o făcu să se oprească. Nu greșise cu nimic, dar vraja se rupsesse.

— Dă-mi mâna, Maria.

Simți atingerea caldă a degetelor lui.

— Mi-ai spus că sunt primul bărbat din viața ta.

— Așa e.

— Înseamnă că am o responsabilitate față de tine.

— Nu și dacă spun că te iubesc.

— Mă iubești?

— Da! Da!

— Suficient ca să uiți de banii pe care-i vrei? Ea râse ușor.

— Săptămâna trecută eram foarte tânără!

— Și acum?

— Acum știu că te iubesc și dacă ai fi îngrijitor.

El tăcu preț de câteva clipe, jucându-se cu degetele ei.

— Știu că s-ar putea să mă consideri de modă veche, dar nu vreau să fac dragoste cu tine acum, cu prima ocazie. Simt că între noi poate fi mai mult decât o simplă aventură.

Inima ei se opri o fracțiune de secundă. Crezuse că-l iubește când o dusesse pe culmi ale plăcerii neștiute până atunci, dar cuvintele lui îi arătau că relația lor era mult mai complexă.

— Nimeni nu mi-a vorbit așa, șopti ea.

— Ți-am spus că sunt un tip îngrozitor de serios.

— Îmi place. Mă faci să mă simt cu adevărat dorită.

Ridică mâna și-l mângâie pe obraz, fără să-și poată stăpâni lacrimile.

— Nu plânge. Scumpă Maria, nu plânge!

— Nu mă pot stăpâni! Sunt atât de fericită! N-am crezut niciodată că pot să fiu atât de fericită!

Tom se aplecă spre ea și o sărută, ștergându-i, cu buzele lui, lacrimile de pe obraz.

— Nici eu.

Zâmbetul lui era plin de dragoste.

— Hai să mergem în bucătărie. Ne așteaptă puiul!

— Mi-e foame, spuse ea brusc.

— Și mie.

Urmară câteva ore pline de veselie. Era ca și cum discuția despre Rupert, valul de pasiune și decizia comună de a aștepta fuseseră etape necesare pentru ca relația lor să fie mai strânsă și mai deschisă.

— Ești foarte frumos, îi spuse ea la un moment dat.

— Iar tu ești plină de grăsime. Luă un șervet și o șterse pe obraz.

— Nu mai pot! se plânse ea. A fost cea mai bună masă pe care am mâncat-o vreodată!

— Normal, dacă ai mâncat trei sferturi din pui!

— Mincinosule! Tu ai mâncat mai mult de jumătate. Oricum, puiul ăsta ne unește!

— Ce idee nebunească!

— Da, dragule, sunt nebună. Nebună de fericire! Pe neașteptate, se aplecă spre el și-l sărută pe gât.

— De mult voiam să fac asta!

— Nebuno! râse el. Adu înghețata.

— Nu mai pot!

Mâna lui se așează pe abdomenul ei.

— Da, ar fi mai bine, o tachină el. Cred că te-ai cam îngrășat.

— Nu-i adevărat!

— Vrei cafea?

— Aș vrea să dorm, pentru că azi-noapte n-am închis un ochi.

— Nici eu.

Tom se duse pe canapea și-și deschise brațele, invitând-o. Ea se descălță grăbită și alergă în brațele lui. Îi desfăcu cravata și apoi deschise cămașa, punându-și palma pe pieptul lui cald.

— Sunt atât de fericită! Știu că am mai spus, dar aș vrea s-o repet la nesfârșit.

— Spune-o de câte ori vrei, zâmbi el, sărutând-o pe creștetul capului.

— O să fie întotdeauna ca acum?

— Nu vorbi.

— O să fie? El oftă.

— Nu există decât prezentul, Maria.

— Dar prezentul se transformă în viitor.

— Femeile! bombăni el. Nu știu niciodată când să tacă!

— Nu vreau să dorm! Vreau să vorbim despre noi. Brațul lui se încordă în jurul ei și-i puse un deget pe buze.

Maria îl mușcă, în joacă, și cedă.

— Bine, dormim. Dar, mai întâi, sărută-mă!

— Dacă trebuie...

— Trebuie!

El o sărută blând, cu tandrețe.

— Acum ești mulțumită?

— Pentru moment.

— Atunci, taci!

— Aș tăcea, dacă nu m-ai mai întreba tu nimic! Amândoi căzură în brațele somnului cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 13

Maria alerga din ce în ce mai tare, urmărită de ceva. Nu îndrăzneala să se uite înapoi, dar îi simțea prezența amenințătoare. Trebuia să ajungă la Tom, dar cineva o împiedica. Nu vedea cine, dar era sigură că este Rupert. Îl striga din toate puterile pe Tom, dar el n-o auzea.

— Maria!

Îi răspunsese!

— Trezește-te! Liniștește-te, draga mea. Sunt aici!

Maria deschise ochii, lăsând în urma ei teroarea neagră care o cuprinsese. Camera era întunecată și, în primele clipe, nu știa unde se află.

— Întotdeauna strigi așa?

— Nu știu, răspunse ea, sinceră. N-am mai dormit niciodată alături de un bărbat. Cât e ceasul?

— Stai pe mâna mea.

Ea se răsuci, iar Tom își trase mâna.

— Șapte și jumătate, spuse el, uitându-se la ceas. Pentru o fată atât de micuță, ești cam grea!

— Dă-mi voie, se oferi ea.

Se așeză în genunchi și-i masă mâna.

— E mai bine?

— Mult mai bine.

— Ce mult aș vrea să fac o baie!

— Dar poți să faci, răspunse el.

— Da?

— Du-te. Eu o să strâng și o să spăl vasele.

— Ar trebui să te ajut și eu.

— Ar trebui, dar de data asta te scutesc, zâmbi el. Mă duc să dau drumul la apă.

— Pot să-mi las rochia în camera ta?

— Sigur. O să-ți dau un halat.

Camera lui era lipită de baie. Luă un halat albastru din dulap, i-l dădu, o sărută pe frunte și ieși din încăpere.

Rămasă singură, Maria se uită prin cameră. Mobila era masivă, în stil vechi, iar pe noptieră era un teanc de cărți – cărți polițiste cu James Bond, reviste auto și o Biblie. Curioasă, o deschise și văzu că era o dedicație: „Pentru fiul meu. Cu dragoste, mama”. Data, 7 ianuarie 1954, o făcu să înțeleagă că Tom o primise la vârsta de zece ani.

— Hei! strigă el din bucătărie. Se uple cada!

— Mă duc!

Își scoase rochia și ciorapii, apoi își puse halatul de mătase. Încântată la gândul că purta un lucru pe care-l purtase și el, se duse în baie. Se dezbracă de lenjerie și intră în cadă. Îi plăcea atât de mult să fie aproape de el! Iar faptul că făcea baie în apartamentul lui, că dormise în patul lui făcea ca relația lor să fie extrem de intimă.

Ieși din baie chiar în clipa în care cineva descuria ușa de la intrare. Ușa se deschise larg și intrară Paula și Rupert. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Cred că am nimerit într-un moment nepotrivit, spuse în cele din urmă Paula, privind-o pe Maria din cap până în picioare.

Tom ieși din bucătărie cu un șervet în mână.

— Ne-am gândit că o să fiți aici, adăugă Rupert.

— Nu te-ai uitat pe ușă? întrebă Tom, negru la față.

— Ba da, am văzut semnul. Dar eu și Paula voiam să ne cerem scuze pentru noaptea trecută.

Le zâmbi amândurora.

— Vrem să fim prieteni. Am rezervat o masă la „Golden Slipper” și speram să veniți cu noi.

Se întoarse către tânăra de lângă el.

— Hai, Paula. Spune ce ai de spus.

Ea înaintă către Maria. Înaltă, foarte elegantă, era exact opusul micuței Maria, pierdută într-un halat prea mare.

— Ce zici, Maria? Vii cu noi?

Ea o privi cu atenție. Chipul tinerei, extrem de frumos, părea să nu ascundă nimic, dar Maria nu se simțea în largul

ei.

Se întoarse spre Tom.

— Cum vrei tu, spuse ea încet.

— Du-te și îmbracă-te.

Rupert făcu un pas înainte și vru s-o prindă de mână, dar Maria se feri.

— Convinge-l, Maria. E încăpățânat ca un catâr, dar tu poți să-l faci să se răzgândească.

Rupert părea nervos, tensionat. Oare ce voiau de la ei? Îl privi cu atenție, dar nu reuși să vadă nimic care să justifice instinctul ei – că Rupert și Paula reprezentau o amenințare pentru ea și Tom.

— Eu o să fac ceea ce vrea Tom, spuse ea, îndreptându-se spre dormitor.

Închise ușa și se îmbracă repede. Nu era niciun pericol, își spuse ea, atâta vreme cât Tom o iubea și era lângă ea. Iar cei doi veniseră doar ca să-și ceară scuze! La urma urmei, e fratele lui și trebuia să încerce să se înțeleagă cu el și cu prietena lui. Dacă avea să se mărite cu Tom... Ideea aceasta îi aduse un zâmbet pe buze și-i dădu curaj.

Intră în salon și o văzu pe Paula stând pe canapea, foarte sigură pe sine, cu un pahar de whisky în mână. Rupert stătea pe un scaun, într-o poziție foarte lejeră. Amândoi îi zâmbiră când o văzură, dar privirile lor o făcură pe Maria să se ducă spre Tom și să-l ia de mână, căutând protecția lui.

Mașina se opri în fața casei domnului Cardew chiar în clipa când, în depărtare, un orologiu bătea miezul nopții.

— Ai ajuns acasă la timp, Cenușăreaso! râse Tom.

— Vrei să intri?

El clătină din cap.

— Nu vreau să plec, se plânse ea.

— Poate că, într-o bună zi, n-ai să pleci.

— Ce bine ar fi fost dacă ziua de azi ar fi durat o veșnicie.
— Dar a trecut, Maria. E deja mâine...
— A trecut, repetă ea, tristă. N-o s-o mai regăsim niciodată.

— Dar avem ziua de azi, nu?
— Vii devreme?
— La micul dejun.
— Nu chiar așa devreme. O să fiu ocupată cu bebelușii.
— Știi ceva?
— Ce?
— Mi-am dat seama că te iubesc când te-am văzut cu copilul în brațe, azi dimineată.

— O să avem șase, râse ea. Trei fete pentru tine și trei băieți pentru mine!

— O să avem doi, spuse el, hotărât. Ea îl privi cu atenție.

— Nu vrei mulți copii?

— Maria!

O sărută pe vârful nasului, apoi îi zâmbi.

— Ești atât de nerăbdătoare, de dornică de viață!

— Dornică de tine, îl corectă ea.

Se ghemui la pieptul lui, iar el o strânse în brațe câteva clipe, apoi o eliberă.

— Trebuie să pleci.

— Da, oftă ea. Trebuie.

Se aplecă și-i deschise portiera, iar ea ieși din mașină, deși cea mai mare dorință era să rămână lângă el.

— Pe curând, draga mea.

— Pe curând.

Maria privi mașina care se depărta până când dispăru din raza ei vizuală, apoi intră în curte. Avea impresia că l-a pierdut și încercă să se convingă că mai erau doar câteva ore până când îl va vedea din nou.

Pentru că nu voia să discute cu domnul Cardew, încercă să intre în casă prin intrarea de serviciu, care comunica direct cu camera ei. Dar ușa era închisă.

— Maria!

Nu auzise când se deschisese ușa principală și ridică privirea, vinovată, către domnul Cardew.

— Da, domnule Cardew, oftă ea, resemnată.

— Ce faci acolo?

— N-am vrut să vă deranjez.

Urcă scările sub privirea lui stăruitoare.

— În casă nu se intră decât pe ușa principală, spuse el cu severitate. Ești singură?

— Bineînțeles că sunt singură, se înfurie ea. Credeți că am de gând să aduc un bărbat în camera mea?

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

— Liniștește-te, Maria! Nu mi-e ușor să mă descurc cu o tânără atrăgătoare, în lipsa soției mele.

— Credeam că dumneavoastră vă descurcați în orice situație. Trecu pe lângă el, foarte hotărâtă.

— Maria... Ea se opri.

— Da, domnule Cardew.

— Mă tem că sunt nevoit să te rog să renunți la întâlnirea ta de mâine.

— Nu! strigă ea. Nu se poate!

Lewis simți un ghimpe de invidie în inimă. Imaginea ei în brațele tânărului prieten îi stăruia în minte și-i era ușor să-și imagineze buzele ei, acum strânse de furie, fremătând de dorință.

— Îmi pare rău, spuse el. Soția mea mi-a telefonat în seara asta și mi-a spus că vrea să vadă copiii. Doctorul este de părere că asta o va ajuta.

Ridică din umeri, neputincios.

— Nu mă descurc singur cu ei.

— Nu, sigur că nu, acceptă ea. Știam că așa va fi!

— O să-l poți vedea seara, după ce ne întoarcem. Ea clătină din cap.

— Trebuie să plece înapoi la Coventry.

— Îmi pare sincer rău, repetă Lewis.

Se uită la el și văzu că era îngrijorat, iar zâmbetul dispăruse complet.

— Nu vă faceți griji, spuse ea, cu căldură. Mă voi întâlni cu Tom weekend-ul viitor.

— Mulțumesc, Maria. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Ea râse ușor.

— Nu trebuie să vă gândiți la asta.

Lewis o privi în tăcere, întrebându-se ce se întâmplase între cei doi tineri în timpul zilei. Maria părea mai liniștită, mai strălucitoare.

De data asta, Maria văzu privirea lui și înțelese exact ce gândea. În prima clipă, fu deranjată, dar apoi îi păru rău pentru el. Era un bărbat bătrân, a cărui soție era internată în spital. Dacă sentimentele pentru ea erau mai mult decât prietenești, Lewis merita să fie compătimit. În plus, trebuia să recunoască faptul că era flatată de reacțiile lui.

Văzu că avea în mână un nasture care-i căzuse de la haină.

— Dați-mi haina, spuse ea, încercând să alunge tensiunea. O să vă cos nasturele.

Fără niciun cuvânt, el lăsa nasturele să cadă în mâna ei întinsă, apoi își dezbracă haina și i-o dădu.

— Noapte bună, domnule Cardew. Haina o să fie gata mâine dimineață.

Se îndreptă spre scări, dar vocea lui o opri.

— Maria...

— Da.

— Poți să pregătești copiii ca să plecăm la ora unsprezece?

— Cum spuneți dumneavoastră.

Plecă în camera ei, lăsându-l pe Lewis singur cu gândurile lui. Atâta tinerețe! Poate nu s-ar fi simțit așa dacă ar fi cunoscut-o pe Meg când era adolescentă. Dar o cunoscuse pe Meg când aceasta trecuse de douăzeci și cinci de ani. Se căsătoriseră după o perioadă în care fuseseră prieteni

foarte buni și crezuse că asta era suficient. Până apăruse Maria.

Capitolul 14

— Ați întârziat! se răsti Meg.

Maria intră prima, în brațe cu Adam, apoi Lewis cu Blake. Meg uitase cum arăta doica băieților ei. De fapt, nu uitase, dar nu voise să se mai gândească la asta. Acum, însă, în fața ei, simțea că nu se putea controla și că teama îi revenise.

— Ai spus că veniți la douăsprezece și jumătate. E deja unu fără un sfert!

— Îmi pare rău, Meg.

Lewis se apropie de ea, zâmbind ca de obicei.

— Traficul e îngrozitor, spuse el, aplecându-se s-o sărute. Și vremea la fel. În camera ta e foarte plăcut.

— M-am săturat de paturi!

Acceptă sărutul lui pe obraz, dar nu vru să-l ia pe Blake din brațele lui.

— Dă-mi-l pe Adam, Maria.

— Da, doamnă Cardew.

Ce bine arăta! Obrajii erau îmbujorați din pricina frigului, ochii limpezi, părul strălucitor. Inima lui Meg începu să bată mai tare. Luă copilul din brațele ei. Adam era al ei! Îl purtase în interiorul ei timp de nouă luni și nimeni nu i-l poate lua. Niciodată!

Maria se duse lângă Lewis.

— Dați-mi-l mie pe Blake.

Meg văzu privirea pe care o schimbară cei doi și se simți exclusă. Mai mult, avu impresia că cei doi se înțeleaseră să-i facă pe plac și să n-o ia în serios. Acum regreta că nu se îmbrăcase, pentru că se simțea în dezavantaj în pat.

— Adam este foarte palid, spuse ea, acuzator.

— Se simte foarte bine, doamnă Cardew, îi zâmbi Maria. Întotdeauna a fost puțin mai palid decât Blake.

— Amândoi sunt niște îngerași, interveni Lewis. Sunt atât de cuminți, încât nici n-ai zice că în casa aceea locuiesc doi

bebeluși!

Meg îl fixă cu privirea. Era pe punctul de a face o scenă și știa că asta o va liniști. Va putea să dea drumul lacrimilor care o sufocau, iar Lewis își va îndrepta întreaga atenție asupra ei.

— Tipic pentru tine! spuse ea, nemulțumită. Numai tu ești în stare să-mi spui, de cum mă vezi, că băieții mei sunt mai fericiți când are grijă de ei o străină.

— Draga mea, încercă el să-și păstreze calmul. Ai prefera să auzi că n-au fost îngrijiți cum trebuie?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare tinerei care se dusesse lângă fereastră.

— Sunt sigură că Maria a avut grijă de voi toți!

— Mi-am dat toată silința, spuse ea, politicoasă. Nervii lui Meg cedară.

— Sunt sigură! pufni ea. A fost foarte frumos pentru tine, nu? Să ai grijă de casa mea. De copiii mei. De... soțul meu.

Cu obrajii în flăcări, Maria se uită la Lewis și se sperie când văzu cât de tensionat era.

— Cred că ar fi mai bine să aștept afară.

— Rămâi unde ești, Maria, spuse el, cu o voce de gheață. O să lămurim lucrurile chiar acum.

Dar Meg nu era pregătită pentru o discuție. Strângea copilul în brațe, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Ieși afară, Maria, strigă ea. Vreau să vorbesc cu soțul meu. Maria ezită. Dragostea pentru Tom o făcuse să înțeleagă chinul prin care trecea această femeie și ar fi vrut să vorbească. Dar nu știa ce să-i spună!

În brațele mamei lui, Adam începu să plângă. Meg îl ridică și încercă să-l liniștească, dar ea însăși era mult prea agitată.

— Pot să-l iau eu, doamnă Cardew? întrebă ea, cu blândețe.

— Să nu te atingi de el!

Dar Lewis interveni și luă copilul, apoi i-l dădu Mariei.

Meg rămase nemișcată câteva clipe, apoi își îngropă fața în pernă și începu să plângă în hohote.

— Du-te și cheamă o asistentă, îi ceru el Mariei.

Din cadrul ușii, îl privi pe Lewis, vorbindu-i încet soției lui, încercând s-o liniștească. Asta însemna căsătoria? Părinții ei se certau mereu, aruncându-și cuvinte grele. Prietena ei cea mai bună era mereu singură, pentru că soțul ei nu era niciodată acasă. Căsătoria era o înșelătorie, o capcană? Oare ea și Tom vor ajunge la fel?

În după-amiaza următoare primi două duzini de trandafiri galbeni. Într-un mic plic, se afla un bilet cu următorul mesaj: Ei îți vor ține companie până vineri. Să fii gata la ora șapte. Te iubesc, Tom.

Pentru prima dată de la cumplita criză a doamnei Cardew, Maria respiră ușurată. Luă trandafirii în brațe și inspiră cu nesaț parfumul lor. Era ca și când Tom o săruta, îi spunea că are nevoie de ea, îi alunga toate neliniștile. Tom îi răspunsese!

Puse florile într-o vază, apoi o duse în salon și se așeză să-i scrie o scrisoare. Sub un impuls de moment, mai luă o foaie de hârtie și-i scrisese lui Meg Cardew, povestindu-i lucrurile mărunte, de zi cu zi, pe care credea că o mamă vrea să le știe despre copiii săi. Puse cele două scrisori în plicuri, apoi alergă până la cutia poștală din colțul străzii. Făcuse totul foarte repede și nu-și luase pardesiul și nici măcar o umbrelă care s-o apere de ploaia mărunță. La întoarcere, o mașină opri lângă ea.

— Maria!

Se întoarse repede și tresări când văzu culoarea roșie a mașinii. Dar nu Tom era cel care o privea.

— Rupert!

El deschise portiera.

— Urcă, te duc acasă. Maria clătină din cap.

— Îmi place ploaia.

Picăturile de ploaie străluceau pe părul ei negru. Purta blugi mulați și un pulover roșu și părea atât de fericită, încât simțurile lui Rupert se treziră brusc la realitate.

— Ce vrei, Rupert?

— Pe tine.

Ea îl examinează la rândul ei și observă, pentru prima dată, cât de albaștri erau ochii lui.

— Nu mai sta în ploaie, insistă el. Nu pot să vorbesc cu tine dacă stai acolo!

Maria cedă și intră în mașină.

— Ce anume vrei?

— Tom m-a rugat să am grijă de tine.

— Tom? Întrebă ea, neîncrezătoare.

— Să am grijă să nu intri în vreo încurcătură.

— În ce încurcătură pot să intru cu doi copii de câteva luni?

— Dar mai e și tatăl lor, nu?

— Domnul Cardew? Tonul ei era zeflemitor.

— E bătrân!

— Niciun bărbat nu e prea bătrân. Sau prea tânăr! Arăți foarte bine, Maria. O să-mi placă sarcina pe care mi-a dat-o fratele meu.

Mâna lui, aflată pe spătarul scaunului ei, îi dezmierdă gâtul.

— Rupert! Fii cuminte!

— De ce?

— Așa!

— Țsta nu e un motiv.

— Dacă nu te porți frumos, am să cobor din mașină.

— Dar ce-am făcut?

Părea complet nevinovat, dar degetele lui transmiteau un mesaj complet diferit.

— Ce mai face Paula?

— Chiar te interesează?

— Nu, râse ea.

Oricât ar fi încercat, era imposibil să fie supărată pe el!

— Dacă am scos-o pe Paula din discuție, ce-ai zice să mă inviți la o ceașcă de ceai?

— De ce nu? Doar am doi supraveghetori grozavi.

— Ai nevoie de supraveghetori?

— Da, pentru că nu am încredere în tine.

El făcu ochii mari, jucând rolul unui bărbat complet jignit.

— Nu ai încredere în mine? Eu sunt cel mai cinstit bărbat!

— Ești...

Dar nu spuse ce avea de gând.

— Ce sunt?

— Ești tu însuși. Hai să mergem acasă, cred că băieților le e foame.

Maria descoperi cu uimire că Rupert știa să se poarte cu bebelușii. Ba mai mult, era o companie foarte plăcută și, după puțină vreme, ea se relaxă.

— Nu-mi vine să cred că-mi era teamă de tine, îi spuse ea la un moment dat.

— Teamă? De mine?

Ochii lui aveau o sclipire ciudată, dar Maria nu-și dădu seama dacă era tulburat sau triumfător.

— O prostie, nu-i așa?

Se așeză pe podea, în fața focului care ardea în cămin, alături de copii.

— Explică-mi, îi ceru Rupert. De ce ai crezut asta?

— Când eram împreună, în Salonul Roman, am avut impresia că tu...

Ea făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite care să explice senzația de pericol pe care o avusese.

— Continuă, o invită el, fixând-o cu privirea.

— Ce e, Rupert?

Uitase de băieți, conștientă numai de ochii lui albaștri, pătrunzători.

— Vreau ceva de la tine, spuse el, cu o voce groasă. Maria ar fi vrut să se miște, să se îndepărteze, dar privirea lui o țintuia pe loc.

— Ce anume? șopti ea.

— Să vii la o petrecere.

Îl privi nemișcată câteva clipe, subjugată de privirea lui hipnotică, apoi își dădu capul de spate și izbucni în râs.

— Erai atât de serios! zise ea, printre hohote de râs. Am crezut că vrei să mă rogi să comit o crimă! Sau să fac dragoste cu tine!

Rupert se așează pe podea, lângă ea.

— Și ce-ai fi răspuns?

— La ce întrebare?

— La amândouă.

— Nu, la amândouă.

— Ești sigură?

Râsul ei se stinse. Mâna lui se plimbă pe brațul ei, pe pieptul ei, făcând-o să tresară. Își dădu seama că bărbatul acesta ar putea fi al ei.

— Păcat că ești fratele lui Tom...

— Și dacă n-aș fi fost?

— Ești foarte atrăgător.

— Așa mă consideri?

— Da. Însă Tom este cel pe care-l iubesc.

El o privi fără să spună nimic, apoi se ridică.

— Nu ești supărată că am încercat?

— Ar trebui să fiu. Mai vrei să vin la petrecere?

— Sigur că da.

— O să fii cuminte?

— N-o să fie ușor.

— Mi-ar plăcea să vin, dar dacă tu... El o opri:

— N-o să fac nimic din ceea ce n-o să vrei tu.

— Atunci o să vin, zâmbi ea. Spune-mi mai multe.

— Este ziua de naștere a Paulei și va avea loc joi.

— Ea vrea să vin?

— Chiar ea mi-a spus să te invit.

Maria se gândi câteva clipe. Părea o invitație obișnuită, venită din partea unor persoane care voiau să-i fie prieteni. Atunci de ce avea impresia că Rupert aștepta cu mult interes răspunsul ei?

— Tom n-o să fie aici, spuse ea încet.

— Și n-o să mai ieși nicăieri fără el? Maria ridică privirea.

— Poate că el n-ar vrea să vin cu tine.

— Nu ți-am spus? El m-a rugat să am grijă de tine.

— Chiar te-a rugat? Vorbești serios?

— Îți dau cuvântul meu de onoare!

Ce se putea întâmpla la o petrecere? Oricum, îngrijitul copiilor era o sarcină foarte plictisitoare.

— Ei bine?

— Am să vin!

El se ridică repede și se duse către fereastră. Oare voia să-și ascundă chipul? se întrebă ea.

— Perfect! Acum trebuie să plec.

Când se întoarse, Maria nu putu citi nimic pe chipul lui. Era prea tensionată, își spuse ea, iar o petrecere îi va prinde bine. Tot ce se întâmplase în ultimele zile o tulburase - scena făcută de doamna Cardew, confirmarea că domnul Cardew era atras de ea, momentele de intimitate pe care le împărțise cu Tom.

Dar, mult timp după plecarea lui Rupert, Maria nu-și putu scoate din minte faptul că, deși o invitase la ziua de naștere a Paulei, urmărea cu totul altceva.

Capitolul 15

Lewis Cardew intră în bucătărie în timp ce curăța cartofi.

— Bună, Maria.

Ea își ridică privirea și văzu că, în ciuda zâmbetului, era extrem de serios.

— Păreți obosit.

— Chiar sunt.

— Vă torn o ceașcă de cafea?

— Mulțumesc, dar am nevoie de ceva mai tare. Ea lăsa cartoful și cuțitul pe masă.

— Atunci, vă aduc un whisky. El o urmă în salon.

— Ce bine ar fi fost dacă n-aș fi invitat familia Thorpe la masă! se plânse el, așezându-se într-un scaun lângă cămin.

— Vreți să le telefonez și să le spun că a intervenit ceva?

— Dacă aș putea...

— De ce nu?

„Pentru că nu îndrăznesc să rămân singur cu tine”, spuse el în gând. Pentru că ești atât de tânără, de dulce, de atrăgătoare!

— Pentru că le-am promis.

— În cazul ăsta, mă duc să termin de pregătit masa.

Se grăbi spre ușă, cu pași mici și ușori, abia atingând pământul.

— Tom ți-a trimis florile? arătă el spre vaza cu trandafiri galbeni.

În vocea lui se simțea invidia.

— Nu sunt minunați? întrebă Maria, zâmbind fericită. Oare el fusese vreodată atât de tânăr? se întrebă Lewis. Dar știa că răspunsul era negativ. El nu avusese timp să se plimbe, să admire florile și anotimpurile.

— Ești fericită, Maria?

— Da, spuse ea, sinceră. Apoi adăugă:

— Am fost invitată la o petrecere, joi seară. Pot să mă duc?

— Sigur că da.

— Mulțumesc, domnule Cardew.

El se simți singur, exclus din lumea ei, ca și când i se interzicea dreptul la fericire.

— Aș vrea să-ți dăruiesc o rochie nouă, spuse el pe neașteptate. Ea roși violent.

— Nu, domnule Cardew. Nu se poate!

— De ce?

Se ridică și se duse în fața căminului.

— Nu te obligă în niciun fel.

— Nu mă obligă?

— Vreau să spun, o să fie un cadou de Crăciun primit cu câteva săptămâni mai devreme. Un fel de mulțumire pentru cât ai muncit în ultima perioadă.

Ea ezită și evită să-l privească.

— Te rog, Maria. Vreau să fac ceva pentru tine.

— În cazul ăsta... Vă mulțumesc din suflet.

— Haina mea e gata?

— Da, am uitat, spuse ea repede, îndreptându-se spre ușă. V-o aduc imediat. E la mine în cameră.

— O iau eu! Tu ocupă-te de mâncare, pentru că invitații vor veni în jumătate de oră.

— Nu se poate!

Leși în fugă din cameră, iar Lewis coborî în camera ei. Nu mai fusese acolo din dimineața în care Meg avusese criza. Oare ce s-ar întâmpla dacă ar coborî la ea într-o noapte? Cum ar reacționa? S-ar supăra? Sau ar râde de el?

Totul era în perfectă ordine în camera ei. Haina lui era întinsă pe pat, în locul în care el nu avea să ajungă vreodată. Leși repede din încăpere și trânti ușa în urma lui, ca și când ar fi vrut să ridice un zid între el și dorințele pe care nu avea voie să le aibă.

Seara nu se dovedi un succes. Mâncarea era foarte gustoasă, dar Lewis nu avea chef de discuție. La un moment dat, surprinse privirea pe care o schimbară Ruth și

Harold și se temu că secretul lui fusese dezvăluit. Respiră ușurat când ceasul bătu ora zece, iar cei trei invitați se ridicară să plece.

— Meg vine acasă? întrebă Harold în hol.

— Habar n-am! ridică el tonul, fără nicio explicație.

— Sper că n-o să mai dureze mult, spuse Ruth. Oare ar fi bine să mă duc s-o văd?

Lewis se liniști, dându-și seama că Ruth era doar o prietenă îngrijorată de starea lui Meg.

— Vă mulțumesc, dar acum are nevoie să fie singură.

— Înțeleg. Mulțumim pentru invitație, a fost o seară foarte plăcută.

După plecarea lor, Lewis se duse în bucătărie, la Maria.

— Cred că prietenii dumneavoastră nu prea mă plac.

„Se tem de tine”, răspunse el în gând. „Se tem pentru Meg! Uită-te în oglindă și vei înțelege care e motivul!”

— A fost o seară îngrozitoare pentru tine. Îmi pare rău.

— Știu că nu vă e ușor, domnule Cardew, spuse ea, înțelegătoare. O să fie bine, veți vedea. Sunt sigură că doamna Cardew vă iubește, pe dumneavoastră și pe copii. Va veni curând acasă și totul va reintra în normal.

El o privi cu atenție, impresionat de căldura ei. Oare era atât de inocentă, de naivă?

— Du-te la culcare, Maria! Privirea ei se înnegură.

— Am greșit cu ceva?

— Nu, nu! Ți-am spus, e vorba de mine.

— Dacă nu mai pot face nimic pentru dumneavoastră...

Se opri, cu aerul unui copil căruia i s-a promis o recompensă, dar n-o primea.

— Mulțumesc, Maria, spuse el, încet. Nu mai poți face nimic pentru mine.

— Atunci, noapte bună.

— Noapte bună, Maria.

Chiar și după ce se depărtase de el, îi simțea privirea ațintită asupra ei. Nu mai era în largul ei în preajma lui

Lewis Cardew; avea impresia că este murdară și face ceva interzis. Nimeni nu dorea mai mult decât ea ca doamna Cardew să se întoarcă acasă!

Mai erau patru zile până la întoarcerea lui Tom. Marți seară, domnul Cardew jucă pocher împreună cu alți trei prieteni, iar în seara de joi era invitată la petrecerea Paulei. Dar miercuri seară va fi singură cu el!

În timp ce se pregăti de culcare, își dădu seama că uitase să ia în camera ei florile trimise de Tom. Nu îndrăznea să mai coboare, de teamă să nu-l întâlnească pe domnul Cardew, și își spuse că va face acest lucru mai târziu, după ce el va adormi. Pentru că ușa camerei ei nu se încuia, luă un scaun și-l propti în ușă. Știa că exagerează, dar era mai liniștită.

În plus, se hotărî să plece din serviciul familiei Cardew dacă stăpâna casei nu se va întoarce curând. Avea să discute cu Tom, vineri, și era convinsă că el o va ajuta.

Încet-încet, se liniști și o cuprinse somnul. Se trezi câteva ore mai târziu, când ceasul indica două fără zece minute. Îndepărtă scaunul din ușă și urcă fără zgomot scările. Luă florile din salon, apoi parcurse drumul înapoi în camera sa în aceeași liniște.

Tom îi telefonă marți seară, când ea era plecată cu June Thorpe la film. Când domnul Cardew îi spuse că o căutase, Maria avu impresia că, din nou, soarta le era potrivnică.

Miercuri dimineață, domnul Cardew îi dădu un plic.

— Poți să lași copiii cu doamna Maloney, îi spuse el.

— Da? Nu vă supărați?

— Vreau să te văd într-o rochie nouă.

Vocea lui era calmă, perfect stăpânită, dar Maria se înfioră.

— Nu știu unde să mă duc.

— E un magazin pe strada principală din Wimbledon, o sfătui el.

Dar nu îndrăzni să-i spună că acela era magazinul frecventat de soția sa.

După plecarea lui, Maria deschise plicul și rămase fără cuvinte când găsi patru bancnote de cinci lire. Nu avusese niciodată atâția bani! Încă o dată, își spuse că patronul ei era un bărbat generos, răbdător și amabil. Atunci, cum putea doamna Cardew să fie nefericită alături de el?

Termină treburile zilnice și plecă în oraș. Văzu rochia în primul magazin care-i ieși în cale și știu că era perfectă. I se păru foarte scumpă, dar adăugă zece lire la banii primiți de la domnul Cardew și o cumpără, încântată că o va purta sâmbătă, când va ieși cu Tom.

La ieșirea din magazin, se întâlni cu June.

— Maria!

— Bună, June.

— Ce faci pe aici?

— Mi-am cumpărat o rochie. Cea mai frumoasă și mai scumpă rochie! Un cadou de la un șef minunat!

— Din partea lui Lewis? se încruntă ea.

— Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun, își dădu ea seama. Mi-a făcut acest cadou pentru tot ce am făcut pentru el.

— Sunt sigură!

— Și pentru copii, adăugă ea. June ridică din umeri.

— Bineînțeles!

— Voiam să beau o cafea. Nu vrei să vii cu mine?

— Ba da.

Intrară într-o cafenea și se așezară la o masă de la fereastră.

— Vrei să mergem diseară la un film?

— Nu știu, răspunse Maria. Poate domnul Cardew vrea să stau acasă, pentru că mâine mă duc la o petrecere.

— Mă ocup eu de el, o asigură June. În plus, o să fii mai în siguranță cu mine. Vin să te iau la ora șapte.

— Dar la ora aceea îi servesc cina! June avea și acum o rezolvare.

— Las-o în cuptor și și-o încălzește singur.

— June m-a invitat din nou la film, îi spuse Maria domnului Cardew.

El ridică privirea din ziarul pe care-l citea.

— Bine. Mă bucur că vă înțelegeți bine.

— Nu vă deranjează că rămâneți singur?

— Nu, spuse el, sever. Apoi adăugă, mai calm:

— Ți-ai cumpărat rochia?

— Da, bătu ea din palme. A fost atât de frumos din partea dumneavoastră.

— Atunci, fă și tu ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Du-te și îmbracă-te cu ea.

— Acum?

— Chiar acum! Vreau să văd pe ce am dat banii, zâmbi el.

— Da! O să vedeți că a meritat!

El își turnă un pahar de whisky și-l bău cu înghițituri mici, în așteptarea ei.

Maria intră fără niciun zgomot în cameră și se opri în fața lui, așteptându-i reacția. Lewis se temuse că făcuse o alegere greșită și va fi nevoit să se prefacă încântat. Dar se înșelase! Rochia era extrem de simplă și elegantă. Era neagră, mulată pe talia și coapsele ei înguste, iar decolteul îi dezvăluia gâtul alb.

— Nu vă place? Întrebă ea, nerăbdătoare.

— E minunată. Vino mai aproape, întoarce-te.

Fără să privească în jos, Maria călcă pe o jucărie de cauciuc a copiilor și-și pierdu echilibrul. Lewis se grăbi spre ea și o prinse, ținând-o lângă el câteva clipe. Știa că ar fi

trebuit să-i dea drumul, dar se simțea incapabil să se miște. Privirea ei nu-i cerea s-o elibereze, după cum nu aproba apropierea lor.

Sunetul soneriei îi făcu pe amândoi să tresară.

— June! șopti ea.

— Îi deschid eu. Tu du-te și schimbă-te.

El așteptă ca Maria să coboare scările înainte să deschidă ușa.

— Bună, Lewis.

— Ai venit s-o iei pe Maria, nu?

— Da, ieșim din nou împreună.

Lewis se liniști văzând că June îl privește deschis, fără nicio urmă de suspiciune. Dar, la întoarcerea în salon, văzu că draperiile nu erau trase. La naiba! Cu siguranță că văzuse îmbrățișarea lor și nu avea niciun rost să încerce să-i explice.

— Vrei ceva de băut?

— Un sherry, mulțumesc. Tata te întreabă dacă vrei să vină să-ți țină de urât.

— Am să-l sun.

Nu avea nevoie de compania nimănui. Voia să fie singur, ca să-și lămurească toate emoțiile care-l copleșeau.

Capitolul 16

Rupert îi spusese că va veni după ea la ora opt și jumătate. Era abia șapte și jumătate când Maria își termină treburile, făcu un duș și decise să recitească scrisoarea pe care o primise de la Tom.

„Scumpa mea, mi-a părut rău că n-am putut să te aud aseară, dar m-am bucurat când am auzit că ai ieșit în oraș. Săptămâna e prea lungă!”

Auzi o mașină oprind la poartă, dar își spuse că era prea devreme ca să fie Rupert și reveni la scrisoare.

„Ce lucru curios! Când sunt cu tine, ora îmi pare un minut, iar acum fiecare minut mi se pare o oră”.

Cineva venea pe alee. Poate un prieten al domnului Cardew...

„Când vei citi aceste rânduri, jumătate din săptămână va fi trecut deja. Ce mult aș vrea să am o baghetă magică și să fac ca timpul să zboare și să fiu lângă tine din nou. Dar nu am... Însă nu va trece mult și vei fi din nou în brațele mele”.

— Lewis!

Maria sări în picioare. Oare auzise bine?

— Lewis! Unde ești?

Doamna Cardew! De ce se întorsese? De ce venise acasă așa, fără să anunțe? Se repezi spre scări și le urcă pe nerăsuflăte, dar nu ieși în hol. Știa că domnul Cardew era în camera copiilor și-l văzu coborând în fugă de la etaj.

— Meg! Ce faci aici?

— Exact asta vreau să te întreb eu pe tine!

Maria se lipi de perete, într-un loc din care nu putea fi văzută. Pentru că era deja îmbrăcată, se gândi că putea să iasă pe ușa de serviciu, ca să nu dea ochii cu cei doi care aveau o discuție neplăcută. Probabil că se duseseră în salon, pentru că auzea vocea stridentă a doamnei Cardew, dar nu distingea cuvintele ei.

Dar când își auzi numele, curiozitatea învinse. În picioarele goale, urcă ultimele trepte și ascultă:

— Nu țipa, Meg.

— Ba țip, dacă așa vreau.

— O să te audă!

— Și de ce să nu m-audă? Cine e fata asta pe care vrei să o protejezi cu orice preț? Ce relație ai cu ea?

Maria își simți obraji în flăcări, dar nu făcu nicio mișcare.

— Știi că Maria nu înseamnă nimic pentru mine. Ea este aici...

Doamna Cardew interveni:

— Nimic?! îi cumperi haine! O îmbrățișezi! Asta înseamnă nimic?

În salon, Lewis nu răspunse. Pe scări, Maria își ținu respirația.

— Nu negi, nu-i așa?

— June ți-a spus? Vocea lui era tensionată.

— Nu.

— Dar cine?

— Ruth.

— Ce prietenă bună, remarcă el cu sarcasm.

— Da, e prietena mea. S-a gândit mult înainte să-mi spună ce i-a spus June.

— Dar plăcerea de a bârfi era mult prea mare.

— Bârfă?

Maria simți veninul din glasul celeilalte femei.

— June te-a văzut. Erați aici, în camera asta! Fata purta rochia pe care i-ai cumpărat-o tu! O țineai în brațe!

— Dacă ți-aș spune că a fost un accident...

— Accident! pufni ea.

— Ascultă, Meg!

Ridică și el vocea, ca și când nu se mai putea controla.

— Ești chiar atât de geloasă, încât...

— Sigur că sunt geloasă! M-ai făcut să par o proastă!

— Deci despre asta e vorba, nu? Mândria rănită!

— Da, m-ai rănit.

Se prăbuși pe un scaun, cu ochii în lacrimi.

— O, Lewis... De ce te-ai însurat cu mine?

El oftă prelung, obosit dintr-odată. Adevărul era că se căsătorise pentru că trecuse de patruzeci de ani și știa că venise timpul să facă acest pas. Nu dorise să caute o soție, iar ea fusese la îndemână.

Îngenunche lângă ea.

— Meg... Te rog, Meg, ascultă-mă. După câteva clipe, ea ridică privirea.

— De ce, Lewis?

— Pentru că aveam nevoie de tine.

— Și dragostea?

— N-are nicio legătură cu ce am simțit pentru fata asta.

— Deci e adevărat!

— A fost pentru o clipă...

— Și acum?

— Acum te-ai întors, Meg. Și am nevoie de tine. Mai mult ca niciodată! Poți să înțelegi asta?

— Nu știu, clătină ea din cap.

Lacrimile îi curgeau pe obraji și nu voia să le oprească.

— A fost ceva... E atât de tânără! N-am mai simțit niciodată așa ceva, dar acum știu că a fost doar atracție fizică. N-a fost dragoste.

Se aplecă și o sărută pe obraji, pe ochii umezi.

— Tu ești soția mea, mama copiilor mei, spuse el, luând-o în brațe. Dacă nu mă poți înțelege... poți măcar să mă ierți? Ea își trecu brațele pe după gâtul lui.

— Pe tine pot să te iert, dar pe ea nu. Niciodată!

Maria se întoarse înapoi în camera ei, tremurând. Se așeză pe pat și rămase cu ochii la florile ei galbene. Nu mai voia să meargă la nicio petrecere, pentru că n-ar fi putut suporta luminile puternice, veselia zgomotoasă a invitaților. Nu voia decât să stea în camera ei, unde se simțea în siguranță, până la venirea lui Tom.

Dar auzi o mașină oprind în fața porții. Rupert! Se încălță în grabă, își luă pardesiul și poșeta și ieși în grabă din dormitor. Se îndreptă spre ușa de serviciu, dar îi era foarte greu s-o deschidă, pentru că nimeni n-o mai folosise de mult timp. În cele din urmă, reuși!

— Rupert!

Din fericire, reușise să iasă din casă înainte ca el să sune la sonerie. Rupert se uită în jur, neînțelegând cine îl striga.

— Eu sunt!

O văzu și veni spre ea.

— Ce cauți aici?

— Doamna Cardew s-a întors acasă, șopti ea. Acum are o discuție foarte dură cu soțul ei și nu vreau să-i deranjăm.

El zâmbi, privind-o cu atenție.

— Sunt sigur că se ceartă din pricina ta.

— De ce spui asta?

— Știi cum arăți în seara asta? Ești pur și simplu minunată! Iar rochia...

— E nouă!

— E grozavă!

— Mă bucur că-ți place, râse ea.

— Cred că ar fi bine să-ți pui pardesiul. Tom o să mă omoare dacă te găsește bolnavă.

O ajută să se îmbrace.

— Nu crezi că ar trebui să le spui că pleci?

Ea ezită, apoi se îndreptă hotărâtă spre poartă.

— Nu le pasă de mine acum. Hai să mergem!

Casa Paulei era foarte mare. Salonul spațios era plin de oameni, flori și muzică. Paula, într-o rochie verde și cu părul strâns, o întâmpină pe Maria cu neașteptată căldură și o prezentă tatălui ei, un bărbat înalt, foarte distins.

Maria făcu ochii mari când văzu diamantul imens pe care-l purta Paula prins de rochie.

— Ce broșă minunată! Degetele Paulei atinseră bijuteria.

— Este o moștenire de familie la care tata ține foarte

mult. În mod excepțional, mi-a permis să o port astăzi.

— O dată împlinești optsprezece ani, zâmbi acesta.

— Dar e a mea!

— Dacă ar fi după tine, ai ține-o în caseta de bijuterii, alături de prostiile pe care le-ai cumpărat de la magazinul din colț, râse el.

— Mai bine decât la bancă! Paula se întoarse către Maria.

— Nu crezi că o asemenea frumusețe nu trebuie să stea închisă într-un seif?

Maria râse ușor, plimbându-și privirea de la tată la fiică.

— Orice aș spune, n-ar fi bine.

— O tânără plină de tact!

— Chiar dacă o pierd, e asigurată, spuse Paula.

— Pentru douăzeci de mii de lire, completă tatăl ei.

— Mi-e mi-ar fi frică s-o port, spuse Maria. Paula ridică din umeri.

— Nu e nicio problemă. Hai să mergem, Maria. Peregrine abia așteaptă să te revadă.

Petrecerea era grozavă, iar Maria se simțea foarte bine. Dansase fără întrerupere, schimbând partener după partener.

Aproape de miezul nopții, Rupert veni și o luă de lângă grupul cu care stătea, fără să țină seama de protestele ei.

— Unde mergem? întrebă ea, când ajunseră în hol.

O ținea de braț și nu părea că are de gând să-i dea drumul.

— Să ne distrăm puțin.

— Dar mă distrăm foarte bine acolo unde eram! Intrară pe un hol lung, iar muzica abia se mai auzea.

— Rupert!

De această dată, se opri.

— Stai liniștită, Maria. Dormitoarele nu sunt în această

parte a clădirii.

Ea îl privi cu atenție. Privirea era pătrunzătoare, dar zâmbetul părea sincer.

— Unde mergem? repetă ea.

— O să vezi.

Ezită câteva clipe, apoi cedă. Rupert îi înconjură talia cu brațul, ținând-o aproape de el. Holul pe care merseseră ducea la bucătărie. Rupert deschise ușa și intră, fără să-i dea drumul Mariei.

— Domnișoara Davis vrea să serviți tortul imediat după focul de artificii.

— Am înțeles, domnule, răspunse unul dintre chelneri. Maria avu impresia că bărbatul îl privește ciudat pe Rupert, dar nu comentă. Leșiră din bucătărie, dar văzu că el n-o luase pe drumul pe care veniseră.

— Acum unde mai mergem? chicoti ea, puțin neliniștită.

— O să vezi.

El deschise încă o ușă și intrară într-o zonă întunecoasă. Aprinse lumina și Maria înțelese că ajunseseră în garaj. Brusc, fu cuprinsă de panică și vru să iasă, dar el o prinse de mână.

— Vreau să mă întorc, Rupert.

— Așa vom face, imediat.

O prinse de încheietură și se uită la ceasul ei.

— Mai avem un minut.

Vocea îi tremură ușor. Se uită către ea și râse, dar Maria pricepu că era un râs nervos.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea în șoaptă.

— O să le fac o surpriză. Nu știi că artificiile se văd mai bine în întuneric?

Mâna lui se fixă pe o manetă de metal.

— Acum!

Trase cu putere, iar lumina se stinse. Maria încremeni. În întuneric, auzi respirația lui agitată, de parcă ar fi alergat.

— Draga mea Maria... Ce crezi că fac invitații?

— Nu știu. Aprinde lumina!

— Mai așteptăm puțin. Lasă-i să vadă artificiile. Păcat că nu le vedem și noi! La mulți ani, Paula!

Maria se smuci din strânsoarea lui și se duse către perete. Găsi pe pipăite maneta și trase de ea. Lumina reveni. Se întoarse către el, furioasă, dar zâmbetul lui o dezarmă.

— E în ordine, draga mea. S-a terminat. Hai să ne întoarcem!

Ea se înfioră. Starea ciudată de încordare trecuse, iar Rupert era din nou cel pe care îl știa ea - amuzant, fermecător, relaxat.

— Cred că m-ai folosit pentru ceva, spuse ea încet.

— Pentru ce, draga mea? Ea clătină din cap.

— Nu știu.

— Am crezut că ai vrea să iei parte la mica farsă pe care am pus-o la cale împreună cu Paula. În plus, i-am promis lui Tom că o să am grijă de tine.

O atinse ușor pe obraz.

— Nu mai fi încruntată! Zâmbește! Așa... E mai bine. Hai să ne întoarcem.

Capitolul 17

Tatăl Paulei veni către ei. În spatele lui, Maria îi văzu pe toți adunați în fața ferestrei înalte, râzând veseli.

— Ce farsă afurisită! pufni el când ajunse lângă Rupert. Maria văzu cât era de furios, dar Rupert nu părea îngrijorat.

— Noi am crezut că va fi amuzant, domnule.

— Noi?

— Maria și cu mine, spuse el, degajat.

Maria făcu ochii mari și vru să intervină cu ceva, dar el o strânse tare de mână. Înainte ca vreunul dintre ei să mai spună ceva, intrară chelnerii cu tortul pe care erau aprinse două lumânări ce formau numărul 18. Orchestra începu să cânte „Mulți ani trăiască” și toată lumea se adună în centrul salonului, în jurul Paulei.

Maria se uită la Paula, înaltă și suplă, care le zâmbea celor din jur. Ce frumoasă era! Ochii lor se întâlneau și Maria auzi din nou vocea interioară care-i spunea să aibă grijă. Se întoarse către Rupert și-l văzu privind-o pe Paula, cu un zâmbet ciudat pe buze.

— O să taie tortul, spuse Maria. De ce ai spus că am participat la farsa aceea?

— Pentru ca așa a fost, micuțo.

Îi puse mâinile pe talie și o ridică pe un scaun.

— Așa! Să vezi mai bine. Îți țin eu poșeta. I-o luă din mână.

— Vezi bine? Sprijină-te de perete.

— Da, e foarte bine.

— Ce face Paula?

— A luat cuțitul și a început să taie tortul.

Cu coada ochiului, îl văzu aplecându-se către un ghiveci mare cu azalee.

— Ce faci acolo?

— Am dărmat ceva pe aici când te-am ridicat. A terminat de tăiat?

Maria își îndreptă din nou atenția către Paula. Se vedea că-i plăcea să fie în centrul atenției. Maria se încruntă brusc.

— Rupert!

El veni și-o prinse de mână.

— Ai grijă să nu cazi! Se uită la el, îngrozită.

— Rupert... Paula nu mai are broșa.

— Cum adică?

— Văd foarte bine de aici. N-o mai are. Sări de pe scaun.

— Urcă-te să vezi!

Dar amândoi auziră vocea domnului Davis:

— Paula! Broșa ta!

Cei care stăteau în jurul Paulei se împrăștiară în grabă.

— Adineauri o aveam! spuse ea, cu o voce pierită. Poate a căzut.

— Farsa aia nenorocită cu luminile! strigă tatăl ei. Știam eu c-o să se întâmple ceva!

— Tată, liniștește-te! Cred că e pe aici!

— Cine era lângă tine când s-a stins lumina?

Privirea lui acuzatoare se plimbă asupra tuturor invitaților.

— Tată, te rog. Invitații se vor simți prost...

— Să vezi cum o să se simtă cel care a furat-o! Cine era lângă tine?

— Nu face atâta caz! N-am stat lângă cineva anume. Cred că mi-a căzut pe undeva.

Se adresă invitaților:

— Haideți să căutăm împreună broșa!

Tensiunea se risipi și toată lumea scotoci salonul - canapelele, scaunele, mesele. Maria se uită la Rupert, care nu se mișcase din loc, cu același zâmbet în colțul gurii.

— Nu te duci și tu?

— Ba da, spuse el. Poftim poșeta ta.

Căutară împreună pe sub scaune, pe mese. În mintea ei încolți o idee.

— Rupert...

— Da, Maria.

— Tu știi ce s-a întâmplat cu broșa Paulei?

Pentru o clipă el o privi foarte serios, apoi își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Cum aș putea?!

— Nu știu.

— Noi doi eram în garaj, nu-i așa? Ea aprobă în tăcere.

— Paula o avea când am plecat. Iar de când ne-am întors nu m-am apropiat de ea. Știi asta, nu? Am fost cu tine în tot acest timp!

Privirea lui se fixă asupra ei.

— Tu ești alibiul meu, drăguță. Iar eu sunt alibiul tău. Noi n-o să avem probleme când va veni poliția.

— Poliția!

— Sigur că da, a dispărut un obiect foarte valoros. Dar noi suntem în afara oricărei suspiciuni. Nimeni nu ne poate include pe lista suspectilor pentru simplu motiv că nu eram în această cameră atunci când broșa... a dispărut.

— Vreau să plec de aici, șopti ea. Rupert o luă de mână.

— Și vei pleca. Du-te și ia-ți haina. Eu te aștept în hol. Domnul Davis o văzu când ieșea din încăperea unde fuseseră puse hainele invitaților.

— Ce crezi că faci, domnișoară?

— Maria nu se simte bine, interveni Rupert. Am s-o conduc acasă.

— În niciun caz, tinere! Poliția va fi aici în câteva minute. De aici nu pleacă nimeni până nu se găsește broșa!

Maria îl privi în ochi, foarte curajoasă.

— Dacă mă credeți capabilă de un asemenea gest, puteți să mă controlați!

Îi întinse pardesiul.

— Uitați-vă în buzunare. Pofțiți și geanta!

Întinse și geanta, dar Paula apărură brusc lângă ei și puse mâna pe brațul Mariei.

— Pleci, Maria? Întrebă ea cu o voce de gheață.

— Aș vrea, pentru că nu mă simt bine. Acceptă minciuna folosită de Rupert.

— Îmi pare rău. Sigur, în cazul acesta trebuie să pleci. Ia o aspirină și culcă-te.

— Paula! pufni domnul Davis. Domnișoara nu pleacă nicăieri.

— Zău, tată... Maria nici măcar nu era în cameră când a dispărut broșa. Știu că o aveam înaintea să se stingă luminile și de atunci Maria n-a mai venit lângă mine. Nu fi urâcios și lasă fata să plece acasă! Recunoaște că am dreptate!

— Mda...

Însă adăugă imediat:

— Dar Rupert rămâne!

Paula ridică din umeri și, pentru prima oară, îl privi. Maria avu din nou impresia că cei doi comunicau fără cuvinte.

— Ce spui, Rupert? Întrebă ea.

— Am să fac cum doriți, domnule, spuse el către tatăl Paulei. Pot să ies să-i opresc Mariei un taxi?

— Nu! se răsti domnul Davis. O conduce Jenkins.

— Tată! Chiar n-ai încredere în Rupert?

— N-am încredere în nimeni. Se întoarce către Maria:

— Du-te, fetițo! Până nu mă răzgândesc.

— Scuză-l pe tatăl meu, Maria. De obicei nu se poartă așa. Jenkins te va conduce. Hai, tată!

Cei doi se întoarseră în salon.

— Îmi pare rău că nu te pot însoți, îi zâmbi Rupert Mariei.

— Nu e nicio problemă.

Scoase o bancnotă de o liră din portofel și i-o dădu.

— Pentru taxi...

— N-am nevoie de banii tăi.

— Te rog, insistă el. Măcar atât pot face. Maria îl privi cu atenție.

— De ce l-ai mințit pe domnul Davis? Eu n-am avut nimic

de-a face cu farsa aceea.

Rupert râse.

— Domnul Davis nu mă place. Dacă i-aş fi spus că eu şi Paula...

Lăasă fraza neterminată.

— Eu cred că tu şi Paula...

Oare ce credea? Că Rupert furase broşa? Dar fusese lângă ea tot timpul! Dar instinctul ei n-o înşela!

— Ce anume? vru el să ştie.

— Nimic. Noapte bună, Rupert.

— Noapte bună, drăguţo! Am să-ţi telefonez mâine dimineaţă să-ţi spun ce s-a întâmplat.

— A sosit taxiul, domnişoară, anunţă Jenkins. Coborî scările în grabă, respirând aerul curat al nopţii.

Capitolul 18

Pe drumul spre casă, nu-și putu scoate din minte ideea că Paula și Rupert se folosiseră de ea. Din clipa în care o luase cu el la bucătărie avusese impresia că totul fusese aranjat. Dar nu reușea să găsească motivul pentru care fusese tratată ca o piesă de șah.

Alungă aceste gânduri și-și spuse că mai erau doar câteva ore până când Tom va fi lângă ea. Urmau trei zile în care îl va vedea, îl va simți lângă ea.

— Am ajuns, domnișoară.

Îi dădu șoferului bancnota de o liră.

— Păstrează restul.

Văzu lumina aprinsă în dormitorul principal și se întrebă dacă o așteptau. Uitase de situația de acasă, dar acum totul îi reveni în minte. Ca să evite discuția cu ei, intră în casă pe ușa de serviciu, la fel cum plecase.

Puse poșeta pe un scaun și, fără să aprindă lumina, se dezbracă, aruncând hainele prin cameră. Își puse pijamaua și se întinse în pat. Ce greșeală făcuse când venise aici! Călătoria aceasta nu-i oferise libertatea și fericirea pe care le căutase. Acum înțelegea că nimeni nu putea să fugă de propria persoană și de consecințele propriilor fapte. Doar Tom... Dar dacă și el se dovedea o iluzie?

Închise ochii, încercând să doarmă. Dar somnul o ocolea. La un moment dat avu impresia că cineva se furișează prin grădină. O părere? Dar auzi o bătaie ușoară în geam și-și dădu seama că nu se înșela. Cineva îi șoptea numele! Se ridică din pat și văzu chipul din fereastră în lumina felinarului din stradă.

Tom!

Leși în fugă din cameră și deschise ușa.

— Tom!

Se aruncă în brațele lui, fericită, repetându-i la nesfârșit numele.

— E în ordine, draga mea. Sunt aici! Îi atinse chipul, neîncrezătoare.

— Tu ești? Chiar tu ești?

— Da.

— Cum? Nu înțeleg! De ce ai venit? Tom, am atâta nevoie de tine...

Din pricina frigului, începu să tremure.

— Intră, zâmbi el. Cred că ai înghețat.

— Nu mi-e frig, se opuse ea. Faptul că te văd, aici, aproape de mine...

O luă în brațe, iar Maria își ascunse fața la pieptul lui. Nu-i venea să creadă că răspunsese chemărilor ei și venise atât de repede! Acum nu mai conta decât faptul că era în brațele lui.

— Mă duc să închid ușa, îi spuse Tom după ce o lăsă în camera ei. Și ar fi bine să pui ceva pe tine.

— Nu mă părăsi, îl rugă ea.

— Mă întorc într-o clipă.

Rămasă singură, Maria se întrebă dacă visase. Chiar fusese în camera ei? Sau dorința de a fi lângă el era atât de mare, încât o făcea să aibă vedenii?

Dar Tom reveni în cameră, iar dorința din ochii lui era foarte clară.

— Maria, îmbracă-te! O să răcești. Ea se apropie și-l mângâie pe obraz.

— Ești chiar tu?

O luă în brațe și o sărută cu pasiune.

— Ești mulțumită?

— Nu! mai vreau...

Hotărât, el făcu un pas înapoi.

— Pune ceva pe tine, Maria, spuse el cu o voce gravă. Maria își coborî privirea și realizează că nu avea pe ea decât o pijama scurtă. Se rușină, dar în același timp îi plăcea privirea lui admirativă.

— Îți plac? șopti ea.

- Poftim?
- Îți place să mă privești?
- Maria!

Se încruntă, dar nu-și putu ascunde zâmbetul.

- Îți place? insistă ea.
- Da, da, pacoste ce ești! Îmbracă-te!

Își trase iute pe ea un pulover, apoi își puse și blugii.

- E mai bine?
- Mult mai bine.

Îl trase de mână și se așezară amândoi pe marginea patului, vorbind în șoaptă.

- Cum de ai venit în seara asta?

— Pe cuvânt că nu știu! Pur și simplu, am simțit că trebuia să vin.

- Și șefii tăi? N-o să se întâmple nimic?

— Am rugat un coleg să spună că nu mă simt bine și am venit cu ultimul tren.

- Și ai venit direct aici?

— Nu. Când am ajuns acasă, am sunat aici, iar domnul Cardew mi-a spus că ești la petrecerea Paulei.

- Și te-ai dus acolo? întrebă ea, tensionată.

— Da. Ce nebunie am găsit! râse el.

- Au găsit broșa?

— Până am plecat eu, nu. Poliția percheziționa pe toată lumea. Tu cum ai reușit să pleci?

Maria începu să se plimbe neliniștită prin cameră. El o prinse de talie și o trase aproape.

- Ce e, draga mea?

— Nu știu, spuse ea sinceră. Dar Rupert s-a purtat... ciudat. Îi povesti totul - scena din garaj, faptul că o considera alibiul lui, minciuna pe care o spusese că să poată pleca.

— Deci crezi că a tot premeditat? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

- Sunt sigură!

— Dar de ce?

Ea îl privi, neputincioasă.

— Nu știu.

Tom ezită câteva clipe, apoi își sprijini capul de pieptul ei.

— Nu te mai gândi la asta. E problema lor!

Ea trase adânc aer în piept. Avea atât de multe să-i spună! Rochia, venirea doamnei Cardew... Dacă nu avea să înțeleagă? Oare o să fie supărat pe ea? O să fie gelos? Crezuse că prezența lui va rezolva totul, dar nu era așa. Îl iubea din toată inima, dar asta nu făcea ca temerile ei să dispară. Tom îi căută privirea.

— Ce e, Maria?

— Nimic.

— Nimic?

— Te iubesc atât de mult! mai mult decât am crezut că sunt capabilă.

— Și asta te îngrijorează?

— Tom...

Tresări când auzi că o mașină oprește pe stradă.

— Maria...

— Taci! Ascultă!

— E doar o mașină.

— Aici? Atât de târziu?

Auzi o portieră trântindu-se, apoi încă una. Se eliberă din îmbrățișarea lui și se duse la fereastră.

— E poliția, spuse ea cu respirația întretăiată. Tom veni lângă ea.

— Ce naiba fac aici?

Cei doi polițiști străbătură aleea către intrarea principală, iar cineva le deschise ușa înainte ca ei să sune la sonerie.

— Tom, mi-e frică.

— Sigur n-are legătură cu noi, încercă el s-o îmbărbăteze. Se depărtă de el.

— Stai aici, îi spuse ea.

— Ba vin cu tine.

— Nu, Tom. Te rog! Nu vreau ca soții Cardew să creadă că... Ridică ușor din umeri.

— Mă duc să văd despre ce e vorba. Te rog, dragul meu.

— Nu-mi place deloc, protestă el.

— Așa e cel mai bine.

— Mă chemi dacă ai nevoie de mine? Ea îi zâmbi.

— Faptul că ești aici e secretul nostru. Nu privește pe nimeni!

În clipa în care ieși din cameră, Tom știe că ar fi trebuit să meargă cu ea. Oricare ar fi fost motivul pentru care poliția venea la acea oră, trebuia să fie alături de ea, s-o susțină.

Se plimba prin cameră cu pași mari și, pentru că era întuneric, se împiedică de scaun. Poșeta ei căzu și tot conținutul se împrășteie pe podea. Ar fi vrut să lase totul acolo, dar un obiect strălucitor îi atrase atenția. El făcu ochii mari, incapabil să se miște. Șocul era mult prea mare!

Din poșeta Mariei căzuse broșa Paulei.

Capitolul 19

Maria urcă în fugă scările, dar rămase în întuneric, ascultând vocile din salon.

— L-ați văzut pe bărbatul acesta, doamnă?

— V-am spus că da!

Vocea doamnei Cardew era stridentă, dar triumfătoare.

— N-ar fi trebuit să chemi poliția, spuse domnul Cardew. Cred că este o greșeală, domnilor ofițeri.

— O greșeală! L-am văzut foarte bine! mai întâi am auzit pași în curte, pentru că nu dormeam. M-am ridicat și m-am uitat la ceas. Era ora unu.

— Dumneavoastră ați auzit ceva? îl întrebă polițistul pe Lewis.

— Nu. Camera în care dormeam eu nu are fereastra pe aceeași parte.

Maria tresări când auzi că dormiseră în camere separate.

— L-am văzut, insistă Meg. S-a strecurat până la camera fetei ăleia și i-a bătut în geam.

— Ce fată, doamnă?

— Doica pe care o avem de câteva săptămâni. Ne-a adus numai necazuri! N-ar fi trebuit s-o primim în casa noastră!

— Meg, taci din gură!

— Ba n-am să tac! Ne-a creat numai probleme. Dar vă spun, domnule polițist. A intrat în camera ei și n-a mai ieșit!

Maria simți veninul din vocea acelei femei. Insinuările acelea murdăreau cea mai frumoasă parte din viața ei!

— Nu înțeleg ce vreți de la noi, doamnă, spuse unul dintre polițiști. Nu cred că e cazul să intervenim într-o problemă personală... foarte delicată.

— Delicată! strigă ea. Eu vă cer să-i percheziționați camera, pentru că sunt sigură că o să găsiți multe din bunurile noastre valoroase ascunse acolo.

Se întoarse brusc, arătându-le polițiștilor în ce direcție era camera cu pricina, și o văzu pe Maria. Pentru o clipă,

nimeni nu se mișcă, apoi Meg strigă:

— Vedeți? Ce v-am spus? Ascultă la ușă și n-are curajul să discute față în față cu dumneavoastră! Vrei să-l previi, nu? Să-i spui să fugă!

Domnul Cardew veni către ea.

— E adevărat, Maria? Întrebă el cu o voce blândă. E un bărbat în camera ta?

— Nu, domnule Cardew, spuse ea tare. Nu e nimeni! Spera că vorbise suficient de tare pentru ca Tom s-o audă.

— Minte! urlă Meg. Credeți că ar recunoaște?

— E foarte ușor să aflăm adevărul, zise unul dintre polițiști. Eu o să merg cu dumneavoastră în camera tinerei, iar colegul meu va rămâne la intrare, ca să fim siguri că nu iese nimeni de aici.

O clipă, Maria vru să-i oprească, dar se răzgândi.

— De ce îmi faceți așa ceva, doamnă? o întrebă ea pe Meg.

— Tu îmi pui o asemenea întrebare?! Ura femeii era zăgărită pe chip.

— Dați-ne voie să trecem, domnișoară, îi ceru polițistul.

— N-are niciun rost, interveni domnul Cardew. Dar polițistul îl ignoră.

— Lămurim lucrurile, după care plecăm, domnule.

Maria le făcu loc. Polițistul trecu pe lângă ea, urmat de domnul Cardew, care nu îndrăznea s-o privească, și de soția lui, care avea un aer victorios.

Gândurile ei se îndreptară către Tom. Se va considera trădat? Ar fi trebuit să nu cedeze și să-l apere de această poziție imposibilă! Văzu, cu ochii minții, momentul în care Tom avea să fie descoperit de Meg Cardew și își dădu seama că nu putea suporta.

leși în curte pe intrarea de serviciu și apoi în curte, alergând fără să se uite în urma ei. Se împiedică și căzu în genunchi, dar se ridică rapid, cu ochii în lacrimi.

Nu știa unde alerga, dar nu voia decât să fie cât mai

departe de casa care îi adusese atâta durere.

— Asta e camera ei! strigă Meg. Cea din dreapta!

Tom tresări. Puse broșa în buzunarul hainei, apoi rămase nemișcat în mijlocul camerei. Ușa se deschise, lovindu-se de perete.

— Sunt aici, domnule ofițer. Polițistul aprinse lumina.

— Vedeți? strigă Meg. Acum mă credeți?

Tom o privi insistent, fără să spună nimic. Meg își feri privirea. Nu știa exact ce sperase să găsească în camera ei, dar adevărul era că nu se așteptase să-l vadă pe Tom. Tulburată, se îndreptă spre patul pe care așternuturile erau răvășite și simți, din nou, sentimentul geloziei. Oare Lewis coborâse vreodată la Maria?

Tom se întoarse către bărbatul care intră în cameră.

— Domnule Cardew, vreau să-mi cer scuze pentru că am intrat în casa dumneavoastră în acest mod. Știu ce părere aveți, dar...

— Ai dreptate, interveni Meg.

Simțea că situația îi scăpa de sub control și nu voia să admită că s-ar fi putut să nu aibă dreptate.

— Ce fel de casă crezi că e aceasta?

— Și eu îmi pun întrebarea asta, zise el cu o voce de gheață. Polițistul făcu un pas către el.

— Ați putea să ne explicați ce căutați aici, domnule? Și cum ați intrat?

— Asta vreau să fac, cu condiția ca doamna Cardew să tacă.

— Să tac? Asta-i bună!

Începu să râdă isteric, dar Lewis se duse lângă ea și o luă de mână.

— Stai jos, îi ceru el cu o voce autoritară. Ea dădu din mână.

— Vorbesc serios! Stai jos și ascultă-l sau ieși din cameră.

Brusc, Meg păru o femeie bătrână și obosită.

— Lewis, șopti ea. Aș vrea să mă duc în camera mea. El o luă de talie.

— Vă sugerez să urcați în salon, le spuse el celor doi bărbați. Am să vin și eu imediat.

Tom o privi pe Meg mergând cu greutate, ajutată de soțul ei, și nu simțea niciun strop de milă sau compasiune. Doar o furie profundă!

— Nebună! murmură polițistul. Săraca femeie!

Leșiră în hol și-l văzură pe Lewis stând în fața ușii deschise care dădea în curte.

— Maria a plecat! șopti el.

— E numai vina dumneavoastră! strigă Tom. Dacă Maria pățește ceva...

Meg ridică privirea către el. Auzea cuvintele lui, vedea cât era de furios și înțelegea că se întâmplase ceva grav, dar nu simțea nimic.

— Vreau să merg în camera mea, îi spuse ea lui Lewis. Tom ieși în grădină. În spatele lui, îi auzi pe cei doi polițiști vorbind:

— Thompson!

— Da.

— Ai văzut-o pe fată?

— Pe fată?

— A dispărut!

— Nu, n-am văzut nimic.

Tom alergă prin curte, strigând-o fără încetare.

— Acolo e o poartă! observă unul dintre polițiști.

Leșiră toți trei în stradă, dar nu știau în ce direcție să meargă.

— N-are niciun ban, șopti Tom.

— N-o să ajungă departe fără mașină. O s-o căutăm noi, cu mașina noastră.

— Și eu sunt cu mașina!

— Atunci, ne putem despărți. Noi mergem către

Common, iar dumneavoastră puteţi să mergeţi în direcţia opusă. Ştiţi cumva unde s-ar putea duce domnişoara?

Tom intră înapoi în casă, îndurerat. O iubea atât de mult!

— Nu, spuse el, scurt. Nu ştiu.

Lewis le ieşi în întâmpinare. Era palid şi părea foarte îngrijorat de fuga Mariei.

— Aţi găsit-o?

— Nu, domnule. Ne-am hotărât să plecăm cu maşinile.

— Vin şi eu, spuse Lewis. Mă îmbrac în câteva clipe.

— Mai bine rămâneţi aici, domnule. Dacă domnişoara se întoarce...

— Ce i-ai făcut? întrebă Tom. Ce i-ai făcut?!

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi fără să spună nimic. Fiecare văzu în ochii celuilalt sentimentele pe care le avea pentru Maria. Privirea hotărâtă a lui Tom îl făcu pe Lewis să înţeleagă că tânărul o iubea cu adevărat, aşa cum Maria merita din toată inima. El, în schimb, era doar atras de tinereţea ei.

— O vom găsi, îi asigură poliţiştii înainte să plece.

Tom ieşi după ei, intră în maşina lui şi uită complet de bărbatul în vârstă care rămăsese în cadrul uşii.

Trebuia să ajungă la Maria! Iar dragostea lor îl va ajuta să găsească drumul cel bun!

Capitolul 20

Tom străbătu străzile până când primele raze ale soarelui apărură deasupra oraşului. Obosit şi flămând, se hotărî să se ducă acasă ca să mănânce, să facă un duş, după care se va întoarce. Se îndreptă spre casă cu viteză foarte mică, sperând la fiecare colţ de stradă că o va vedea.

Căută cheile casei în buzunarul hainei şi găsi broşa Paulei. Uitase complet de ea! Descuie uşa şi avu surpriza să-l vadă pe Rupert în salon, aşteptându-l.

— Unde naiba ai fost? întrebă Rupert.

Ceva din vocea lui îi atrase atenţia lui Tom. Fratele lui era extrem de tensionat şi tulburat, chiar dacă încerca să se stăpânească.

— Maria e aici?

— Maria?!

Uimirea lui era o dovadă clară că nu ştia nimic de Maria. Tom înaintă în salon şi o văzu pe Paula pe canapea. În această noapte de coşmar, fratele lui făcuse dragoste cu iubita sa!

— Scoate-o de aici! strigă el, furios. Paula îl privi uimită.

— Tom, dragule... Ce s-a întâmplat? Arăţi îngrozitor! Maria a păţit ceva?

Se opri în faţa lor, mutându-şi privirea de la unul la altul. Încercă să se liniştească, dar nu putu să alunge impresia că cei doi aveau un secret!

— Ce să păţească?

— Tu ai întrebat dacă este aici!

— Poliţia a găsit broşa?

— Nu, oftă Paula.

— Ai văzut-o pe Maria? întrebă Rupert.

— Da.

— Deci a ajuns cu bine acasă.

— Da.

— Atunci, ce atâta agitaţie?

— Asta vreau și eu să știu! Ce puneți voi doi la cale?

— Noi?

Rupert făcu ochii mari, mirat că ar putea fi bănuț de ceva necurat.

— Da, voi! se răsti Tom. Dacă vă interesează, să știți că și Maria a fost căutată de poliție.

Așa cum se așteptase, cei doi tresăriră când auziră vestea. Paula se ridică brusc în picioare, iar Rupert veni repede lângă ea.

— De ce ne-ar interesa?

— Spune-mi tu! îi ceru Tom.

— Tom, dragule, nu crezi că ești cam dramatic? El îi aruncă o privire tăioasă.

— Maria a dispărut.

— A dispărut? strigă Paula.

— Adică a fugit de acasă?

— Exact!

Se apropie de ei.

— A fost foarte urât ce-ați făcut. E atât de vulnerabilă! De ce ați folosit-o drept paravan?

— Să fiu al naibii dacă știu...

— Nu mai spune nimic! strigă Tom.

— N-am vrut să aibă neazuri, șopti ea.

— Paula, taci!

Privirea ei era extrem de limpede.

— N-are niciun rost, Rupert. Apoi i se adresă lui Tom:

— Ai găsit broșa?

El o scoase din buzunar și i-o dădu.

— Zestrea mea!

— Explică-mi!

— E foarte simplu, dragule. Tata nu vrea, sub nicio formă, să-l accepte pe Rupert. Trebuia să facem ceva!

— Și ați folosit-o pe Maria.

— Nu trebuia să fie implicată, interveni Rupert. Paula și-a scos singură broșa și a ascuns-o într-un ghiveci cu azalee.

Nu știam ce să facem cu ea, pentru că eram siguri că domnul Davis avea să ceară ca eu să fiu percheziționat. Așa că ne-am gândit s-o punem în geanta Mariei și să facem în așa fel încât ea să plece înainte de venirea poliției. Ea nici nu trebuia să știe! Cu banii pe care i-am fi luat pe broșă, ne-am fi căsătorit.

— N-am vrut să-i facem un rău Mariei, spuse și Paula. Tom oftă adânc, mulțumit că măcar această problemă fusese lămurită.

— Ea nu știe nimic.

— Atunci... poliția?

— A fost chemată de doamna Cardew. Mă duc să fac un duș, după care mă întorc la casa familiei Cardew. Am căutat-o toată noaptea!

— Săraca de ea, spuse Paula. Îmi pare rău, Tom. Sincer! Putem să te ajutăm cu ceva?

El încercă să zâmbească.

— Fă un ceai.

— Sigur că da. O să-ți pregătesc și ceva de mâncare.

— Ce aveți de gând să faceți? Întrebă Tom.

— Vreau să-i spunem adevărul tatălui meu. Farsele astea nu sunt o soluție bună!

— Poate că domnul Davis va înțelege de ce am procedat așa.

— Poate...

Tom se întoarse la casa familiei Cardew la fel de îngrijorat. Unde ar putea fi Maria? Nu avea bani, nu avea acte... Unde putea să se ascundă atâta timp?

Sună la ușă și-i răspunse Lewis.

— Intră, Tom.

Era atât de întunecat la față, încât nu era nevoie să întrebe dacă Maria se întorsese.

— Domnule Cardew...

— Da.

— I-am telefonat mătușii mele, care stă în Maidstone. Când se va întoarce Maria... vreau s-o duc acolo.

El își pregătise un întreg discurs și era gata să răspundă tuturor întrebărilor lui, dar Lewis aprobă cu o mișcare a capului.

Se auzi plânsetul unui copil.

— Trebuie s-o ajut pe Meg.

Tom rămase singur câteva clipe, apoi se duse în grădină. Parcurse traseul pe care se credea că plecase Maria și ieși în stradă. Nimeni! Se întoarse dezamăgit și văzu în fundul grădinii o baracă. Oare... Se îndreptă spre ea și deschise ușa care abia se ținea în balamale. Într-un colț, văzu exact imaginea care îl obsedase toată noaptea: ochii ei mari care-l priveau cu teamă.

— Maria!

Ea făcu un pas, apoi se opri.

— Nu-ți fie teamă.

Dar cum putea să-i ceară acest lucru? Paula, Rupert, Cardew și soția lui - toți profitaseră de ea fără niciun scrupul. Era de înțeles că nici acum, deși era speriață, înghețată și înfometată, nu avea încredere în el.

— S-a terminat, Maria! spuse el, cu căldură. Întinse mâna către ea.

— Nimeni n-o să-ți mai facă rău. Niciodată! Dar ea nu îndrăznea să se apropie.

— Maria... Te iubesc. Te iubesc!

Ea își adună curajul și veni către el. Îl luă de mână, privindu-l tot timpul în ochi, apoi se ghemui la pieptul lui.

— Tom!

— Gata, totul e în regulă. Acum ești în siguranță.

Lewis și Meg Cardew stăteau unul lângă altul, în hol. Lewis o privea cu tristețe pe Maria, care era gata să plece din casa lor. Și Meg era tulburată. O ura pe această fată,

dar ea îi dezvăluisese o latură a propriei persoane pe care n-o cunoscuse până atunci. Poate că, după plecarea ei, va reuși să aibă din nou o căsătorie fericită alături de soțul său.

Tom luă valiza.

— Să mergem.

— La revedere, Maria, spuse Meg. Apoi se întoarse și urcă în grabă scările.

— Vin imediat, spuse ea, zâmbindu-i lui Tom.

El se duse la mașină și așteptă liniștit câteva minute. N-o întrebă ce discutase cu Lewis Cardew. Nu mai conta, pentru că acum știa că el era bărbatul din inima Mariei!

Sfârșit